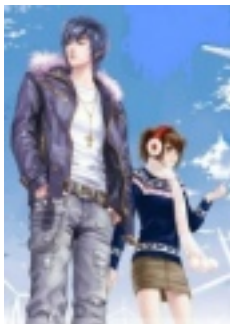

Tổng Nhược Cốc, Tên Biễn Thái, Em Thích Anh

Contents

Tổng Nhược Cốc, Tên Biễn Thái, Em Thích Anh	1
1. Chương 1: Giao Dịch Kỳ Lạ	2
2. Chương 2: Bùng Nổ	6
3. Chương 3: Tụ Tập	10
4. Chương 4: “cốc, Cậu Có Thể Nhường Kỷ Nhiên Cho Tớ Không?”	14
5. Chương 5: Tẩy Nào Chuyên Nghiệp	17
6. Chương 6: Tranh Đấu	22
7. Chương 7: Vì Báo Thù	25
8. Chương 8: Thuê Phòng	29
9. Chương 9: Sư Muội Bệnh Thần Kinh	33
10. Chương 10: Trò Đùa Dai	37
11. Chương 11: Thi Đấu	41
12. Chương 12: “bác Là Mẹ Tổng Nhược Cốc.”	45
13. Chương 13: Tranh Tài	49
14. Chương 14: Vũ Hội	54
15. Chương 15: Say Rượu	58
16. Chương 16: Sóng Gió	63
17. Chương 17: Kỷ Nhiên, Đây Là Lần Thứ Mấy Tôi Bị Cậu Đè?	68
18. Chương 18: Mỹ Sắc Trước Mặt	70
19. Chương 19: Nhung Nhớ	72
20. Chương 20: Lời Nói Ác Độc Và Nham Hiểm	74
21. Chương 21: Bảo Vệ	76
22. Chương 22: Thức Đêm	79
23. Chương 23: Chia Chác	82
24. Chương 24: Triển Lãm Hoa	84
25. Chương 25: Ngắm Biển	87
26. Chương 26: Rối Loạn	89
27. Chương 27: Hiểu Lầm	91
28. Chương 28: Thất Vọng	95
29. Chương 29: Gấu Trúc	98
30. Chương 30: Thưởng Cho Cậu	101
31. Chương 31: Giải Thích	109
32. Chương 32: “kỷ Nhiên, Tớ Muốn Làm Tất Cả Cho Cậu.”	113
33. Chương 33: Chuyện Bị Bỏ Thuốc	118
34. Chương 34: “tớ Muốn Ở Cạnh Cậu Mãi Mãi.”	121

Tổng Nhược Cốc, Tên Biễn Thái, Em Thích Anh

Giới thiệu

Ngôn từ của truyện hài hước với các biến tấu liên tục từ tình tiết cao trào này đến cao trào khác. Nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-nhuoc-coc-ten-bien-thai-em-thich-anh>

1. Chương 1: Giao Dịch Kỳ Lạ

Tôi ngồi trong quán cafe yên tĩnh, lưỡi khô miệng khát. Tôi muốn bưng cốc cafe trước mặt uống một ngụm, nhưng tay của tôi không ngừng run rẩy, cốc cafe trên đĩa phát ra tiếng kêu lạch cạch, cafe trong cốc đã sánh cả ra ngoài.

Tôi chỉ có thể đặt cốc cafe xuống, rút khăn giấy lau lung tung, trên trán đầm mồ hôi.

Tôi không hề chơi thuốc kích thích. Chẳng qua tôi có chút kích động.

Tôi là Kỷ Nhiên, đang học đại học năm hai. Niềm đam mê lớn nhất của tôi là tennis, thần tượng nhất là Roger Federer. Chính vì thế, mà trước mặt tôi là cây vợt có giá trị xa xỉ, trên đó có chữ ký tay của anh ấy, thì sao tôi có thể không kích động.

Đây là cây vợt BLX sword số lượng hạn chế của hãng Wilson, toàn thân màu đen, đường vân màu vàng, logo bằng vàng thật, mười phần khí phách. Diện tích mặt vợt lên tới 105 inch, nặng 264 gram, rất thích hợp cho phụ nữ, thật là muốn mạng con nhà người ta mà!

Điên cuồng hơn chính là ở chỗ ký tên, ký tên bên trái, bên phải còn vẽ thêm cái mặt cười, thấy nó xong, máu trong người tôi lần thứ hai ngừng chảy.

Nam sinh ngồi đối diện, hài lòng khi thấy phản ứng của tôi, cậu ta thản nhiên dựa lên trên ghế, nói: “Muốn không?”

Nói lời vô ích mà!

Nam sinh anh tuấn bắt mắt trước mặt tôi này, tên là Tống Nhược Cốc, cùng trường cùng khóa với tôi, nhưng hai bọn tôi không quen. Tôi chỉ gặp cậu ta vài lần, bởi vì cậu ta là bạn trai của Tần Tuyết Vi lớp tôi.

Tống Nhược Cốc và Tần Tuyết Vi, là đôi tình nhân nổi tiếng trong trường đại học A, thanh mai trúc mã, môn đăng hộ đối, nam là giáo thảo (nam khôi), nữ là hoa hậu giảng đường. Hơn nữa cả hai đều là người học tập điên cuồng, mỗi người đều đứng vững trong top đầu các cuộc thi ở cấp ba. Có thể nói, hai người này đi đến đâu, cũng đều có thể khiến một đám người phàm ao ước đổ kị, ganh ghét.

Tôi không hứng thú lắm với tin đồn của hai người này, tuy tôi và Tần Tuyết Vi học cùng lớp, nhưng tính cách hai đứa tôi không hợp nhau, cho nên cũng không tính là quen thân gì.

Bây giờ, bạn trai của Tần Tuyết Vi đột nhiên đến tìm tôi, đặt trước mặt tôi bảo bối đáng mơ ước như vậy, không khỏi khiến người ta hoài nghi động cơ của người này.

Tôi dè dặt vuốt chiếc vợt tennis kia, ánh mắt có thể nói là lưu luyến, thực sự giống như đang nhìn tình nhân. Tôi nói: “Rất cực là cậu muốn gì?” Thật ra tôi muốn nói, cậu ra giá đi, ngoại trừ bán mình chuyện gì tôi cũng có thể đồng ý.

Kết quả Tống Nhược Cốc lại giải đáp nghi vấn, “Tôi và Tần Tuyết Vi đã chia tay.”

“Ừ, thế thì sao”. Tôi rất khó hiểu, chuyện đó và tôi thì có quan hệ gì chứ?

“Cho nên, cậu làm bạn gái tôi đi.”

“!!!”

Tôi khiếp sợ nhìn cậu ta, “Soái ca à, hai ta biết nhau sao?”

Tống Nhược Cốc cũng có chút xấu hổ, cậu ta ho khan một tiếng, nói: “Đừng hiểu nhầm. Ý của tôi là ... nhờ cậu giúp tôi tái hợp với Tần Tuyết Vi.”

Thì ra là thế. Tuy rằng tôi không xem phim thần tượng, nhưng lại có một người bạn thân si mê phim thần tượng, cho nên đối với tình huống cầu huyết như phim này thì tôi vô cùng quen thuộc. Tống Nhược Cốc chính là muốn khiến Tần Tuyết Vi ghen, không cam lòng cho nên quay lại đá văng tôi đi, để hai người họ tiếp tục tình chàng ý thiếp hay sao, đạo lý này tôi hiểu, chỉ là cái phương pháp này không giống như cách người có chỉ số thông minh như cậu ta nghĩ ra.

Vì thế tôi nghi ngờ nhìn cậu ta, “ Là ai bày cho cậu ý tưởng tồi tệ này?”

Tống Nhược Cốc nhú mày, “Ý tưởng này không tốt sao?”

Tôi gật đầu. May mà tôi mặt dày, đối với chuyện trẻ con này, không cần nghĩ cũng nói được.

Tống Nhược Cốc thở dài thất vọng, “VẬY THÌ THÔI.” Nói xong, cậu ta muốn lấy lại cây vợt tennis.

Chờ! Một! Chút!

Tôi giữ chặt lại cây vợt, nhìn chữ ký tay và cái icon cười đáng yêu trên cây vợt tennis mà tôi có thể cả đời chỉ thấy một lần, sao chúng mày lại rời khỏi tao nhanh thế!

“Cậu muốn nói gì?” Cậu ta thu tay về nhìn tôi. Có vẻ tôi khẩn trương quá nên dẫn đến ảo giác, nếu không sao tôi lại thấy dường như cậu ta đang cười nhỉ?

“Cái đó, ý của tôi là là, sao cậu lại tới tìm tôi thế?” Tôi vuốt cây vợt tennis, muốn trò chuyện với cậu ta thêm một chút.

Tống Nhược Cốc phân tích qua quýt cho tôi một ít nguyên nhân. Đầu tiên, tôi và Tần Tuyết Vi cùng lớp, hơn nữa phòng ngủ cạnh nhau, như thế tôi có thể cho cậu ta một số tin tức cậu ta không biết. Thứ hai, Tần Tuyết Vi hay ghen và hiểu thẳng, dùng cách này đối phó với cô ấy chính là bốc thuốc đúng bệnh. Hơn nữa, con gái hiểu tâm tư của con gái hơn. Thêm nữa, Tống

Nhược Cốc thấy tôi thuận mắt, ít ra thì không ghét.

Nghe đến đó, tôi bĩu môi, tôi có cần phải cảm thấy vinh hạnh không Tống đại thiếu!

Đương nhiên, nguyên nhân khiến tôi không chịu nổi là cái cuối cùng

“Tôi nghe nói, cậu không có hứng thú với đàn ông.”

“Phụt...”

Xin tha lỗi cho tôi không nhịn được, phun ngụm cafe mới nhấp trong miệng. Chờ tôi kịp phản ứng thì đã văng ra hết rồi.

Tống Nhược Cốc vẫn duy trì tư thế bưng cốc cafe như cũ. Mặt cậu ta không biến sắc nhìn tôi, không hề nhúc nhích, như một bức tượng điêu khắc, hơn nữa còn là một pho tượng không sạch sẽ.

Tôi lau miệng, tỏ vẻ vô cùng tức giận, “Chuyện này cậu nghe ai nói?” Thật là biết nói đùa, tuy rằng bản thân tôi tóc ngắn, thích vận động, thỉnh thoảng lại không điệu dàng, luôn xưng anh em với nam sinh, nhưng dù thế nào tôi cũng là một cô gái chính gốc, sao lại không có hứng thú với đàn ông chứ?

Tống Nhược Cốc rút khăn giấy từ từ lau mặt, “Xem ra là tôi sai rồi.” Cậu ta nói xong, lại muốn cầm vợt tennis đi.

Tôi nhìn động tác của cậu ta, trong lòng oán thầm, cái gì, cái gì mà, phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất (nghèo cũng không bị tiền bạc cám dỗ, không khuất phục trước quyền lực, tất cả đều là mây trôi, là mây trôi mà thôi.

Cho nên tôi cười khà khà, “Cậu nói không sai, chính xác là tôi bị bất ngờ, tôi giấu diếm kín đáo như thế, sao lại bị mọi người phát hiện. Ha! Ha! Ha!”

Sau đó Tống Nhược Cốc nhích lại gần, thế mà cậu ta còn có thể cười được, hơn nữa nụ cười còn thể hiện tôi có thể hiểu, có thể hiểu mà, “Được, cứ như thế đi.”

Tôi nhanh chóng cất vợt tennis, lại hỏi: “Yêu cầu trong bao lâu.”

“Càng nhanh càng tốt.”

Tôi cũng muốn càng nhanh càng tốt, thế nhưng ... “Nếu rất lâu cũng không thể tái hợp lại thì sao? Cậu phải cho tôi một kỳ hạn chứ?”

Cậu ta suy nghĩ một chút. “Cứ ba tháng trước đi.”

“Vậy sau ba tháng thì sao?”

Cậu ta không kiên nhẫn nhìn tôi, “Tôi bây giờ có chút hối hận.”

Shit, tôi hoàn toàn im miệng.

Tuy rằng chuyện hôm nay có chút kỳ lạ, nhưng tôi rất hưng phấn. Tôi ôm vợt tennis, thật là giống như ôm Roger Federer vào lòng.

Từ quán cafe đi ra, tôi tìm được Sử Lộ, người này chính là người bạn thân thích xem phim thần tượng của tôi. Cậu ta Đúng, là cậu ta không phải cô ấy, tôi không có viết sai, các bạn cũng không nhìn lầm. Cậu ta nhỏ hơn tôi ba tháng, chúng tôi là bạn cùng lớp cấp ba, cùng trường đại học. Cậu ta từ nhỏ đã thích mặc đồ con gái, cùng một loại với Giả Bảo Ngọc. Cậu ta thích đọc tiểu thuyết tình cảm, thích xem phim thần tượng, thích đồ ngọt và trà sữa. Bút của cậu ta là hình Chibi Maruko, lúc ăn cơm ngón tay cậu ta xếp thành hình hoa lan, ... Có thể tóm gọn một câu, Sử Lộ rất giống con gái.

Lúc ăn cơm ngón tay để hình hoa lan, chuyện này tôi không thể chịu đựng được. Bởi vì, làm một cô bạn gái thân thiết có lương tâm, tôi đã cố thay đổi cậu ta hơn nửa năm, cậu ta mới sửa lại thói quen này. Lúc đó, cậu ta còn giả bộ đáng thương, nói cha mẹ cậu ta chưa từng vì thế mà ghét bỏ cậu ta.

Nói thừa, đó là vì cha mẹ cậu ta đều để tay hình hoa lan!

Quay lại câu chuyện, nói tới lúc tôi tìm được Sử Lộ, hã hê đưa cho cậu ta BLX sword, kết quả cậu ta nhìn ba chữ BLX nói, “Trái tim pha lê[1]? Cái tên này sao kỳ lạ thế?”

[1] Trái tim pha lê , phiên âm là bo li xin.

““ Tôi thiếu chút nữa học máu tươi, đã bảo cậu từ lâu, là không nên xem nhiều phim thần tượng như thế, càng xem càng ngu, thấy chưa!”

Bởi vì liên tiếp bị Tống Nhược Cốc, và Sử Lộ kích thích, tôi hoài nghi bản thân không còn được bình thường trong thế giới này. Tôi đeo cây BLX sword về phòng ngủ, ở cửa phòng thấy Tần Tuyết Vi, cô ấy muốn đi ra ngoài, đứng bên ngoài khóa cửa. Tôi tạm thời còn chưa giác ngộ tư tưởng làm tình địch, lên tiếng chào hỏi cô ấy.

Kết quả người đẹp nổi tiếng lạnh lùng lại cười với tôi.

Thế giới này quả nhiên không bình thường!

Tôi bị nụ cười của cô ấy khiến lông tơ dựng đứng, không tự nhiên trốn vào phòng ngủ.

Không phải Tần Tuyết Vi đã biết chuyện tôi và Tống Nhược Cốc thông đồng với nhau chứ? Chắc không phải đâu, Tống Nhược Cốc không đến nỗi thiếu kiên nhẫn như thế chứ. Thế nhưng vừa nghĩ đến Tống Nhược Cốc có thể sử dụng ý tưởng tìm bạn gái khác để tái hợp lại bạn gái cũ, tôi cảm thấy lo ngại cho trí thông minh của cậu ta.

Tôi lo lắng cắt vợt tennis xong, nói bóng nói gió với bạn cùng phòng rằng dường như tâm tình của Tần Tuyết Vi không tệ. Bạn cùng phòng trả lời: Đội của trường đang đứng đầu cuộc thi diễn thuyết liên trường, Tần Tuyết Vi là chủ lực của đội, đương nhiên là cậu ấy vui vẻ rồi.

Hóa ra là như thế. Tôi nhớ ra rồi, đúng là có chuyện như thế, tôi cũng từng nghe thấy tin này rồi. Bởi vì Sử Lộ cũng trong đội diễn thuyết của trường, lúc này cậu ta còn nói với tôi, trường tôi chắc chắn giành giải nhất rồi. Thế nhưng cậu ta nói khá qua loa, hơn nữa tôi lại bị câu “Trái tim pha lê” của cậu ta kích thích, cho nên không chú ý bao nhiêu đến thông tin này.

Cho dù nói thế nào, vừa mới thất tình có thể cười như thế được, Tần Tuyết Vi này đủ mạnh mẽ.

Trong lúc tôi còn chưa có cảm giác bản thân là bia đỡ đạn thì tôi đã trở thành tiểu tam bị cả trường chỉ trích.

Chuyện là như thế này, vào ngày thứ hai tôi và Tống Nhược Cốc cầu kết làm chuyện xấu, tôi còn chưa có tinh thần, sáng sớm mơ màng rời giường đi học, kết quả thoáng cái liền thấy Tống Nhược Cốc dắt xe đạp chờ ở dưới tầng.

Vóc dáng của cậu ta to lớn, chân dài eo thon, lại thêm gương mặt tuấn tú, cho dù mặc quần Jean, áo sơ mi bình thường, cũng hết sức bắt mắt. Huống hồ người này còn là người nổi tiếng, vì thế cho dù ai đi ngang qua cũng chào hỏi cậu ta, mọi người đều biết người này tới đây chờ Tần Tuyết Vi.

Nhưng Tần đại mỹ nữ thấy cậu ta thì kiêu ngạo liếc mắt, hất cao đầu đi qua người cậu ta.

Tống Nhược Cốc cũng không để ý đến Tần Tuyết Vi, mà nhìn tôi ở phía sau cô ấy, nói: “Sao trễ thế?”

Tôi sững sờ vài giây, mới phản ứng được, tôi không phải đang là bạn gái người này sao?

Tôi đi tới, có chút xấu hổ, luôn cảm giác ánh mắt nóng rực của mọi người xung quanh, như là bị tia laser quét qua.

“Đi thôi.” Giọng của Tống Nhược Cốc có chút không kiên nhẫn.

Tôi nhanh chóng ngồi lên phía sau xe, “Nhanh lên một chút, còn phải ăn bữa sáng nữa.”

Tống Nhược Cốc đưa tay nhìn đồng hồ, hừ một tiếng xem thường.

Người này làm việc hiệu suất thật là cao, mới thế mà đã nhanh chóng chạy tới kích thích bạn gái cũ, cũng không biết hiệu quả sẽ ra sao. Cậu ta chở tôi đi ngang qua Tần Tuyết Vi thì tôi rất muốn nhìn mặt cô ấy một chút, nhưng tôi ít nhiều có chút chột dạ, không thể làm gì khác ngoài cúi đầu quay đi, khuôn mặt không cần thận dán lên lưng Tống Nhược Cốc.

Tống Nhược Cốc có chút không vui, “Cậu có thể rụt rè một chút không?”

“...” Tôi cảm lạnh. Đương nhiên, cậu nhóc này mạch máu não không bình thường, tôi cũng không muốn tính toán với cậu ta. Nhưng nhìn cậu ta không vui, tôi lại thấy hài lòng. Thế là tôi vô sỉ vòng tay quanh hông cậu ta, cười gian, dùng sức cọ cọ lưng cậu ấy.

Tống Nhược Cốc run lên, xe đạp đi xiêu vẹo, chỉ chút nữa là ngã xuống. Lưng cậu ta cứng ngắc, dường như muốn tránh tôi, “Cậu...”

Tôi cười nói: “Tôi chuyên nghiệp mà.”

Dù gì thì giờ trên danh nghĩa tôi cũng là bạn gái của cậu ta, soái ca đưa tới cửa không đùa giỡn sao được.

Tống Nhược Cốc quả nhiên không nói gì, tiếp tục công cuộc lao động tay chân.

Hai chúng tôi cùng ăn bữa sáng, cùng đi tới giảng đường, trong thời gian đó cậu ta không nói một câu, sắc mặt nhìn cũng không tốt. Nhưng khi chúng tôi sắp chia tay, cậu ta nói một câu:

“Cậu làm tốt lắm.”

Trên trán tôi xuất hiện dấu hỏi chấm to đùng, nhìn cậu ta, không biết cậu ta muốn nói chuyện gì.

Cậu ta cũng không thèm nhắc lại, chỉ sờ sờ đầu tôi cho có, mặt không thay đổi xoay người đi.

Trên đường tới giảng đường từng người từng người đi tới, cảnh này bị rất nhiều người thấy, hơn nữa người ngồi trên xe cậu ta không phải là Tần Tuyết Vi mà là tôi, chuyện cứ thế mà truyền đi.

Tin đồn luôn luôn có khả năng phát huy trí tưởng tượng của người ta, chỉ qua mấy người cũng có thể truyền đi vô số phiên bản, đến buổi trưa đã thành tôi PK nữ thần nhanh chóng lên chức tiểu tam. Hơn nữa quần chúng còn so sánh tôi và Tần Tuyết Vi ở tất cả các tiêu chí, từ khuôn mặt, vóc dáng đến chỉ số thông minh, tài hoa, cuối cùng đưa ra kết luận: Mắt Tống Nhược Cốc bị mù rồi.

Những tin tức này đều là do Sử Lộ nói với tôi, than ôi người này nhân phẩm vẫn luôn có vấn đề, cho nên tôi hoài nghi tính chân thật của tin này. Kết quả tên nhóc đưa thẳng điện thoại cho tôi, trên đó đang truy cập trang BBS của trường. Tôi xem bình luận từ đầu tới cuối một lần, cuối cùng nghiêm nghị nói: “Dân mạng không thể đại diện suy nghĩ của toàn dân.”

Sử Lộ lấy lại điện thoại, “Đúng thế, tôi cảm thấy cậu vô cùng đẹp trai, đặc biệt có khí chất đàn ông, đặc biệt khiến người ta có cảm giác an toàn.”

“...” Cậu xác định đang an ủi tôi chứ.

2. Chương 2: Bùng Nổ

Tuy không quan tâm bản thân bị người ta coi là tấm bia đỡ đạn, nhưng tôi vẫn quan tâm đến danh tiếng, đặc biệt là chuyện liên quan tới nào là tiểu tam, nào là bao nuôi, nào là vung dao đoạt tình. Buổi tối, bạn cùng phòng luôn nhìn tôi với ánh mắt né tránh, muốn nói lại thôi, vì thế tôi rất đau buồn. Tôi lo lắng tiếp theo có thể sẽ bị cô lập, bị khinh bỉ, bị chỉ trích. Dù sao con gái ghét nhất chuyện gì, hẳn mọi người đều biết.

Không được, tôi phải nghĩ cách ngăn cản xảy ra tình huống ác ý này.

Nếu như tin đồn là nguyên nhân xảy ra mọi chuyện, vậy không bằng lấy độc trị độc, tôi tạo cho họ một chuyện càng điên cuồng hơn, không phải là được sao.

Chỉ là, chuyện gì mới có thể khiến mọi người càng điên cuồng hơn đây.

Qua hai ngày, “câu chuyện tình yêu” của tôi và Tống Nhược Cốc, đều đã được mọi người biết hết. Hôm đó là một buổi chiều âm u, tôi nhìn thấy Tống Nhược Cốc ngồi xồm ở góc tường, lặng lẽ rơi nước mắt. Trên mặt cậu ta có dấu tay hồng hồng, gương mặt còn bị người ta hắt cafe. Cậu ta khóc rất đau khổ, khóc đến tuyệt vọng. Thế nên, một thanh niên tốt của chế độ xã hội chủ nghĩa, có tinh thần đoàn kết, tương thân tương ái, đồng cảm với người khác, tôi mua cho cậu ta khăn giấy và nước, đồng thời an ủi cậu ta vài câu, Tống Nhược Cốc nắm lấy tay tôi kể khổ, hóa

ra cậu ta thất tình...

Còn chuyện thất tình, thì thuộc về phạm trù bí mật riêng tư, thứ lỗi cho tôi không thể nhiều lời.

Tóm lại là tôi ở bên cạnh vừa nghe, vừa an ủi cậu ta, Tống Nhược Cốc nghĩ tôi rất rất đẹp trai, rất có phong thái người đàn ông đích thực, khiến người ta có cảm giác an toàn. Khụ khụ, à không phải, cậu ta nghĩ tôi dịu dàng, hiền lành, khiến cho người ta bình tâm lại, cho nên cậu ta muốn thử hẹn hò với tôi

Thế là ngày hôm sau, vẻ mặt Tống Nhược Cốc tươi tắn chờ tôi ở dưới ký túc xá.

Tuy rằng câu chuyện có trăm ngàn sơ hở, tuy rằng câu chuyện tình yêu của Tống Nhược Cốc khiến người ta không thể tưởng tượng được, thế nhưng hình ảnh giáo thảo (nam khô) ngồi xồm ở góc tường yên lặng rơi nước mắt, cũng đủ khiến trái tim của mấy cô gái hay buồn chuyện đập loạn nhịp, chẳng còn ai quan tâm nó là thật hay không.

Hình tượng của tôi trong chốc lát, từ hồ ly tinh thành đức mẹ Maria của giáo thảo.

Sáng thứ bảy có tiết học. Tống Nhược Cốc đương nhiên tự giác chạy tới đưa tôi đi học, chẳng qua sắc mặt của cậu ta hiển nhiên cũng không được tốt. Tôi chỉ có thể giả ngốc, vừa rung chân vừa hát.

Tống Nhược Cốc đột nhiên nói: “Tay.”

“???” Tôi nghĩ rằng bản thân đã nghe nhầm, tay là sao?

Cậu ta đưa tay về phía sau, kéo tay tôi đặt bên hông. Tôi hiểu ra, vòng tay quanh hông cậu ta, rồi cậu ta yên lặng.

Tôi hơi mất tự nhiên, dù sao chủ động đùa giỡn và bị đùa giỡn, bản chất hoàn toàn khác nhau.

Hơn nữa cậu nhóc này, hai hôm trước không phải lúc nào cũng giống cô vợ nhỏ kiên quyết bảo vệ trinh tiết hay sao, cậu ta thích nghi nhanh thật đấy.

Tống Nhược Cốc không biết trong lòng tôi đang đấu tranh kịch liệt, cậu ta lại nhẹ nhàng nói một câu: “Tôi từ sau năm tám tuổi đã không khóc nữa rồi.”

Xong đời!

Tôi biết là cậu ta sẽ đến tìm tôi vẫn bình hời tội, vì thế tôi kiên quyết phủ định, “Chuyện này không phải do tôi nói!”

Két!!!!!!! Một tiếng phanh chói tai vang lên, xe đạp dừng lại. Tống Nhược Cốc chống xe bằng chân sau, quay đầu nhìn tôi, gần từng chữ: “Nói cái gì?”

Tôi giờ mới tỉnh ngộ, biết bản thân tự chui đầu vào lưới, bèn vuốt mũi nhìn trời, nói: “Tôi đói bụng, tôi muốn ăn tiểu long bao, tôi muốn uống canh trứng cà chua.”

Tống Nhược Cốc cũng không lật tẩy tôi, lại nhanh chóng đưa tay xoa đầu tôi, động tác này, không hề giống động tác cưng chiều bạn gái chút nào, ngược lại còn giống cách đối xử với con chó cưng khổng lồ.

Tôi mặc kệ cậu ta chà đạp, chờ cậu ta chơi đủ, liền đạp xe đến căn tin. Khi cậu ta nhìn tôi, vẻ mặt co quắp, mắt giật giật, như là đang nín cười.

Mặc dù không thể hiểu được suy nghĩ của cậu ta, nhưng tôi mỗi ngày đều dùng lý do “mạch máu não không bình thường” để giải thích mọi chuyện, thì tôi cũng bình thường trở lại.

Lúc vào lớp, tôi bị ánh mắt mọi người vây quanh, tôi nghĩ rằng bản thân đang là nhân vật chính trong tin đồn, nên không để ý. Chỉ là không hiểu tại sao giảng viên ở trên bục giảng đã hơn bốn mươi tuổi cũng nhìn tôi như thế, không biết là có ý gì, chẳng lẽ ông ấy đột nhiên thấy tôi xinh sao?

Sau khi tan học tôi đi tìm Sử Lộ, hai người bọn tôi hẹn nhau đi dạo phố. Thế nhưng Sử Lộ vừa nhìn thấy tôi đã kinh hãi, tôi không hiểu lý do, cậu ta liền móc từ trong túi ra một cái gương tinh xảo đưa cho tôi, tôi vừa nhìn vào trong gương, lau lau, yêu quái ở đâu thế!

Trong gương là khuôn mặt quen thuộc của tôi, chỉ là mái tóc kia, thực sự giống như là bị sét đánh, giống như cây cỏ muốn chạy trốn mặt đất, hướng về phía mặt trời.

Tôi đặt cái gương xuống, cố gắng cào tóc, nghiến răng nhớ lại tại sao thành như thế. Chẳng bao lâu sau, tôi liền nhớ tới buổi sáng, Tống Nhược Cốc xoa loạn trên đầu tôi, đôi tay còn dùng sức, còn gương mặt nhin cười đến mức nội thương, thế là mọi chuyện không cần nói cũng biết.

“Tôi muốn trả thù.” Tôi nắm bàn tay, cắn răng cắn lợi nói. Tôi kích động nhìn Sử Lộ, muốn cậu ta có thể đáp lại lời của tôi, cho dù là an ủi cũng được.

“Ngày hôm nay tôi mới thực sự nhìn thấy cái gì là “bùng nổ.” Sử Lộ cũng rất kích động.

““ Có người bạn thân như thế, tôi cảm thấy thật bất lực.

Trước khi báo thù, tôi nghĩ phải đổi một kiểu tóc khác ỉnh. Tóc tôi vốn cứng lại còn ngắn, cho nên dễ bị biến dạng, thảo nào Tống Nhược Cốc có thể dễ dàng thực hiện được ý đồ như thế.

Thế nên tôi quyết định đi đổi một kiểu tóc mới, chấm dứt hậu họa này.

Sử Lộ hoàn toàn đồng ý với suy nghĩ của tôi, cậu ta kéo tôi tới một salon tóc, vỗ ngực đảm bảo rồi chỉ tên một thợ cắt tóc cho tôi.

Vậy nên tôi ở salon tóc hơn một tiếng, anh thợ mới nói đã hoàn thành. Lúc tôi mở mắt nhìn kiểu đầu nhím phổ biến ở thành phố trong gương, tôi đã trở thành người Sparta[1]. Có thể là anh thợ không có em trai cho nên mới chấp niệm lên đầu khách hàng như thế.

[1] Sparta nằm trong vùng đồng bằng Laconia là thành bang Hy Lạp nổi tiếng nhất bán đảo Peloponnesus, người Dorian đến định cư ở đây vào khoảng năm 110 trước công nguyên. Xứ Sparta theo chủ nghĩa quân phiệt và thành bang này chẳng khác gì một trại lính, với những chiến binh hết sức tinh nhuệ. Ngày xưa, Nhà nước quân phiệt khắt khe Sparta là một trong hai cường quốc hùng mạnh nhất trên lục địa Hy Lạp, cùng với Nhà nước dân chủ Athena. Trải qua nhiều cuộc chiến tranh và bị hủy diệt nhiều lần, các di tích ở đây không được tìm thấy nhiều. Khi đại quân Ba Tư xâm lược Hy Lạp, thành bang này nổi tiếng với cuộc tranh đấu và hy sinh của vua Leonidas I và cả thủy 298 chiến binh của ông trong trận đánh tại Thermopylae (480 trước Công Nguyên). Hiện tại Sparta là một đơn vị hành chính nhỏ, thủ phủ của vùng Laconia, Hi Lạp.

Thế mà tên nhóc Sử Lộ sau khi nhìn xong vẫn có thể nói là đẹp, thợ tóc cũng mặt dày hỏi tôi có muốn nhuộm luôn hay về nhà tự nhuộm

Shit! Anh ta đã gặp người nào chặt đứt tay mình rồi còn kêu gào chặt nốt chân sao!

Sửa mái tóc thành như thế, ý chí báo thù sục sôi của tôi chẳng khác nào bị tạt gáo nước lạnh.

Sử Lộ còn lôi kéo tôi đi mua một đồng quần áo, giày dép đủ kiểu. Có trời mới biết, bây giờ tôi muốn bóp chết cậu ta bao nhiêu lần. Bóp chết cậu ta đi.

Trải qua một ngày nghĩ lại mà thấy ám ảnh như thế, buổi tối tôi mang tâm sự, khó khăn đi vào giấc ngủ. Tôi mong muốn tất cả chuyện đã xảy ra hôm nay chỉ là một cơn ác mộng, chờ ngày mai khi tôi tỉnh lại, thế giới lại bình thường như trước.

Nhưng mà tôi sai rồi, sai toàn phần.

Bởi vì cuộc chiến chân chính chỉ vừa mới bắt đầu Tôi muốn ở trên chiến trường trực tiếp giao đấu với Tần Tuyệt Vi, đây chính là khảo nghiệm ý chí và ứng phó linh hoạt.

Hôm nay là chủ nhật, bầu trời quang đãng. Mới sáng tôi đã nhận được tin nhắn không thể hiểu được, nói muốn tôi cùng người đó tham gia bữa tụ tập sinh nhật bạn, nhưng số điện thoại này tôi chưa từng thấy bao giờ, tôi liền nhắn lại: Ai thế?

Một lát sau, người bên kia nhắn tin lại: Bạn trai cô.

Chuyện này xấu hổ quá, xấu hổ quá đi mất, đến bây giờ tôi vẫn còn chưa có số điện thoại của Tống Nhược Cốc. Đoán được chắc là cậu ta không vui, nên đã gửi đến một dãy dấu chấm lửng.

Tôi còn đang suy nghĩ nên bào chữa thế nào, Tống Nhược Cốc đã không nhịn được hỏi: Rốt cục cô có đi không?

Tôi nhìn kiểu tóc ở trong gương, trong lòng đau xót, bây giờ tôi chỉ hận không thể ở trong phòng vĩnh viễn, không cần phải gặp người khác, cậu ta còn muốn tôi đi tham gia tụ tập, chuyện này thật tàn nhẫn làm sao?

Vì thế tôi liền chọn một góc độ, chụp một kiểu ảnh đặc biệt tàn bạo gửi cho cậu ta, sự thật thẳng hùng biện, không cần nói gì cả, cậu ta nhất định sẽ hiểu.

Tống Nhược Cốc quả nhiên hiểu ngay, cậu ta nhanh chóng gọi điện thoại cho tôi, nói dứt khoát:

“Đi thôi, đi làm tóc trước”.

Nói thừa, tôi cũng muốn thế chứ, nhưng sinh hoạt phí của tôi không phải là lấy trứng chọi đá sao?

Cậu ta dường như đoán được tôi đang nghĩ gì, rất quan tâm bổ sung một câu: “Tôi có thể hội viên của XX.”

Khi tôi đi ra ngoài với kiểu tóc của người thường, tôi mới phát hiện ra tên nhóc này vẫn còn có chỗ đáng khen.

Tống Nhược Cốc vượt cảm bình luận: “Tạm được.” Cậu ta đưa tôi đến một Club cách trường học không xa.

Người sinh nhật tên là Lão Lục, cũng không biết ở nhà cậu ta là thứ mấy. Lão Lục và Tống Nhược Cốc khá thân thiết, theo quan sát của tôi, hôm nay tới chúc mừng sinh nhật cậu ta hơn nữa là bạn cùng lớn lên, số còn lại là bạn học tương đối thân, đều là một hội. Tống Nhược Cốc hôm nay dẫn theo “bạn gái mới” đến ra mắt mọi người một chút, cho dù sự thật là gì, tôi và đám bạn này cũng có khoảng cách, hơn nữa tôi cũng phát hiện ra có một vài người không thích tôi, dù sao Tần Tuyết Vi mới được họ công nhận là bạn, cũng có thể còn là bạn gái thực sự của Tống Nhược Cốc.

Tôi rất muốn nói với bọn họ, tôi cũng cho rằng như thế.

Cho nên hôm nay tôi ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Tống Nhược Cốc, đóng vai một con thỏ trắng, thỉnh thoảng liếc một ánh mắt đưa tình.

Thế nhưng kế hoạch của tôi bị Lão Lục làm cho rối loạn, bởi vì cậu ta liếc một cái liền nhận ra tôi: “Cậu là Kỷ Nhiên.”

Tôi rất buồn bực, vị bạn học này, tôi xác định là chưa từng thấy cậu nha.

Lão Lục cười nói: “Tôi từng thấy cậu rồi, danh sách sinh viên thành phố B thi đấu tennis, cậu đánh không tồi.”

Bị cậu ta khen như thế, trong nháy mắt tôi cảm thấy xấu hổ, “À, thực ra tôi biểu hiện không tốt lắm, có chút mất bình tĩnh.”

“Thế là tốt lắm rồi, cậu rất có thiên phú.” Cậu ta dừng lại một chút, sau đó nói thêm, “Mấy ngày trước Cốc tử cướp BLX sword từ tay tôi, không phải là để lấy lòng cậu chứ?”

Ách, hóa ra lai lịch của cây vợt tennis lại phức tạp như thế. Cũng đúng thôi, cây vợt tennis thì có thể mua được, nhưng ký tên thì nào dễ cho như thế. Vì thế tôi ngượng ngùng nhìn cậu ta, “Hóa ra vợt tennis là của cậu, tôi còn tưởng là “

Cậu ta phát tay, “Không có gì, không có gì, mang bảo kiếm tặng anh hùng mà, hướng hồ Cốc tử lấy từ chỗ tôi nhiều thứ, thêm cái này có đáng gì.”

Lời này bị Tống Nhược Cốc nghe thấy, thế là cậu ta mặt không biến sắc nói: “Phải, tôi lấy của cậu một, cậu cướp lại mười.”

Lão Lục bĩu môi, khinh thường nói: “Lòng dạ hẹp hòi”.

Thấy Tống Nhược Cốc kinh ngạc tôi cũng rất vui vẻ, nghĩ đến chuyện ký tên, liền hỏi Lão Lục là sao lại có thể khiến Roger Federer ký tên rồi vẽ thêm khuôn mặt cười.

Lão Lục không hiểu: “Khuôn mặt cười cái gì?”

Tôi lấy điện thoại ra, đưa một kiểu ảnh cho cậu ta xem, “Chính là cái này.”

Lão lục lắc đầu, “Anh ấy không vẽ khuôn mặt cười này.” cậu ta suy nghĩ một chút, cười xùy một tiếng, “Cái này chỉ sợ là người nào đó thêm vào đi.”

Tôi không dám tin nhìn về phía Tống Nhược Cốc, “Thực sự là cậu vẽ thêm sao?” Không thể tưởng tượng được, sao lại có người thoải mái vẽ thêm khuôn mặt cười ở dưới chỗ ký tên hai bên như thế?

(ai không nhớ chi tiết ký tên, mời xem lại chương 1)

Tống Nhược Cốc cũng không phủ nhận, “Không phải cậu cũng thích sao?”

Tôi rất thích, nhưng điều kiện tiên quyết là tôi không biết chân tướng!

Tôi nổi điên nhưng không tiện phát tác, cục tức ở trong lòng không thể không đè xuống, nhưng Tống Nhược Cốc lại cố ý đổ thêm dầu vào lửa sờ sờ đầu tôi, vừa xoa vừa nói từ buồn nôn: “Ngoan.”

““ Tôi rất muốn nắm lấy tay cậu ta lên vai rồi đánh ngã một cái, thế nhưng khi tôi nhìn thấy người nào đó từ bên ngoài đi vào, tôi rất nhanh liền hiểu được dụng ý của Tống Nhược Cốc.

Hóa ra cậu ta không trúng tà, chỉ là đang thể hiện cho Tần Tuyết Vi xem mà thôi.

Bây giờ đang là tầm bia đỡ đạn nên tôi cố gắng phối hợp, nhất trí hướng nòng súng ra ngoài, thế nên tôi cầm lấy tay Tống Nhược Cốc lắc lắc, vừa nũng nịu vừa nói: “Ài da, cậu thật đáng ghét, cậu đáng ghét, đáng ghét quá đi...” Nói thật kinh nghiệm làm nũng của tôi là con số không, vì thế tôi cũng không biết thế đã được chưa.

Tống Nhược Cốc bóp trán, rít từng chữ từ trong kẽ răng: “Câm miệng.”

Xem ra không đạt.

Tôi buông tay cậu ta, ngồi ngay ngắn uống một ngụm nước trái cây, vừa nghiêng đầu lại thấy Lão Lục há to miệng khiếp sợ nhìn tôi. Tôi chỉ có thể cười nhạt với cậu ta, “Nhìn cái gì chứ, chưa từng thấy ai làm nũng à?”

Lão Lục dùng sức gật đầu, nghiêm túc nói: “Đã mở rộng tầm mắt.”

Lúc này, Tần Tuyết Vi đã đi tới, cô ấy đưa cho Lão Lục một hộp, nói “Sinh nhật vui vẻ”. Trong phòng bao không khí có chút xấu hổ, dù sao bạn gái cũ và bạn gái hiện tại khó có thể ở cùng một chỗ, tình huống cũng đủ cầu huyết.

Vai nam chính cầu huyết lại rất bình tĩnh, cậu ta chỉ liếc mắt Tần Tuyết Vi, rồi quay đầu nói chuyện với người bên cạnh.

Nữ chính cầu huyết lại càng bình tĩnh, cô ấy thậm chí còn chưa từng nhìn bọn tôi, trực tiếp coi hai đứa tôi là không khí.

Chỉ có bia đỡ đạn cầu huyết không được bình tĩnh, tôi nói này hai người có thể biểu hiện một chút ghen tuông hay nhớ mãi không quên được không, như thế tôi mới có thể sớm kết thúc công việc.

3. Chương 3: Tự Tập

Tần Tuyết Vi ngồi ở vị trí đối diện tôi, cô ấy bưng một ly cocktail, nói chuyện với đám chị em bên cạnh, nụ cười mê người, cử chỉ tao nhã, quả là thiên kim tiểu thư. Chị em của cô ấy thỉnh thoảng liếc nhìn tôi một cái, không gì khác ngoài ánh mắt khinh thường và chán ghét.

Tôi khiến người ta thất vọng thế sao?

Tôi cũng không tiếp tục tự khiến mình không thoải mái, vừa ăn cái gì đó, vừa nói chuyện phiếm với người xung quanh. Lão Lục và bạn bè của cậu ta đều hay nói, chuyện phiếm trời nam biển bắc, thỉnh thoảng tôi chen vào một hai câu, bọn họ đều nhìn tôi như quái vật. Tôi còn tưởng là bị xem thường, kết quả Lão Lục giải thích với tôi. Chuyện một cô gái hiểu được kinh tế, hiểu được chính trị, am hiểu quân sự, am hiểu hoạt động thể thao, biết xem bóng đá, lúc nói chuyện không nhìn chằm chằm mặt người khác thì đáng quý thế nào.

Tôi lại có tự tin. Nhưng Tống Nhược Cốc lại chậm rãi nói một câu: “Thế thì có gì khác đàn ông.”

““ Tôi phát hiện Tống Nhược Cốc đúng là do ông trời phái xuống thử thách tôi.

Tôi cười tủm tỉm cầm lấy cánh tay Tống Nhược Cốc, nghiêng rằng cầu một cái, Tống Nhược Cốc đau đến nhăn cả mày, nhưng không kêu lên tiếng. Lúc này tôi đột nhiên quay đầu đi chỗ khác, lại thấy Tần Tuyết Vi đang nhìn về phía bọn tôi, cô ấy thấy tôi quay tới, nhanh chóng ngoảnh mặt đi chỗ khác, ánh mắt né tránh.

A, hình như có chút hiệu quả?

Xem ra Tần Tuyết Vi này không phải không để ý, giống như đã thể hiện.

Tôi rất vui vẻ, nói khẽ với Tống Nhược Cốc: “Ha ha, bạn gái cậu nhìn cậu đấy.”

Tống Nhược Cốc xoa xoa cánh tay mình không nói gì. Một lát sau, cậu ta đi toilet, rất nhanh sau đó, Tần Tuyết Vi cũng đi ra. Trực giác nói cho tôi biết hai người này nhất định gặp mặt bên ngoài, nội dung câu huyết thường gặp trong phim thần tượng sẽ chứng minh phán đoán của tôi.

Thực ra tôi cũng không phải là người hay buôn chuyện, thế nhưng tôi thực sự rất muốn biết hai người này rốt cục đã phát triển đến mức nào rồi, bao lâu nữa tôi mới có thể hoàn thành sứ mệnh. Thế là tôi vô sỉ đi ra ngoài, dự định nghe trộm xem bọn họ nói chuyện gì. Lại nói bản thân là bia đỡ đạn, tôi nghĩ tôi nên biết tình cảm của đôi này đã tiến đến giai đoạn nào chứ.

Vì thế tôi nghe được đoạn đối thoại dưới đây.

“Ánh mắt cậu làm sao thế.” Là tiếng của Tần Tuyết Vi.

“Tớ nghĩ ánh mắt của tớ có tiến bộ.” Đây là tiếng của Tống Nhược Cốc.

“Cậu có ý gì?” Tần Tuyết Vi mắt húng. Chuyện này ... có thể hiểu được.

“Tớ cho rằng tớ đã nói rất rõ ràng.”

“Tống Nhược Cốc, rốt cục là cậu còn muốn ồn ào đến bao giờ?”

“Lời này đúng ra phải là tớ hỏi cậu mới phải?”

Tôi ở bên ngoài nghe cũng xót ruột, hai người này có thể bỏ qua những câu nói vô dụng đi được không, nhanh vào trọng tâm là được rồi! Nhưng mà bên trong không vang lên âm thanh nữa.

Tôi nghĩ bọn họ chắc là đang cảm nhận tình yêu cuồng nhiệt của đối phương, có thể là đang ở một chỗ hôn nhau kịch liệt, tiếp đó tôi có thể kết thúc công việc của mình.

Tôi vì xuất hiện suy nghĩ này mà hưng phấn, ghé sát lại cửa xem có thể nghe thêm được chút động tĩnh gì hay không, nếu như bọn họ ... rất kịch liệt, hẳn là nghe được chứ?

Đáng tiếc hiệu quả cách âm của cánh cửa này quá tốt, tôi chỉ muốn đẩy cửa ra một chút. Nhưng tôi còn chưa kịp hành động, nữ chính đã “soạt” một cái, cánh cửa được mở ra, tôi giống như một hòn đá lăn xuống sườn núi, thân bắt do kỷ không thể đi vào.

Tần Tuyết Vi hừ lạnh một tiếng, giày cao gót va chạm với mặt đất thành tiếng “cộp cộp cộp” có quy luật, vô cùng dễ nghe.

Tống Nhược Cốc ôm ngực đứng một bên, dưới ánh đèn, cúi đầu nhìn tôi. Bởi vì ngược ánh sáng nên tôi không nhìn rõ mặt của cậu ta, chỉ cảm thấy đôi mắt trong veo có thần.

Tôi đứng lên, sờ mũi một cái, quay người bỏ đi.

Tôi nghĩ chuyện này rất không tầm thường, bạn nghĩ mà xem, hai người vừa mới chia tay, nam thì tâm tâm niệm niệm muốn tái hợp với nữ, nữ cũng không thể coi là không để ý, nhưng vấn đề là giữa hai người họ sao không thấy có chút dấu vết tình cảm nào thế? Thậm chí là cô nam quả nữ ở trong một phòng để khiến người ta khó kiềm chế, thái độ lại như kiểu giải quyết công việc chung, nhiều nhất là châm chọc nhau hai câu, hai người không làm thật khiến người nghe thất vọng mà, tốt xấu gì thì cũng phải có chút phản ứng chứ!

Tôi nghĩ tôi cần phải điều chỉnh một chút phương hướng bia đỡ đạn, đầu tiên tôi phải biết rõ tình cảm của đôi oan gia này là loại gì, trong tình yêu, có người thích nhẹ nhàng như nước, có người thích mãnh liệt, Tống Nhược Cốc và Tần Tuyết Vi Hai người họ như là hai khối băng, tôi thực sự không thể tưởng tượng được khối băng và khối băng khi nói chuyện yêu đương thì sẽ có bộ dạng thế nào.

Thế là tôi ngồi lại bên cạnh Lão Lục, kín đáo tìm hiểu trước kia Tống Nhược Cốc và Tần Tuyết Vi yêu đương thế nào qua cậu ta. Lão Lục là một người thẳng thắn, cũng không giấu diếm, nói cho tôi biết hai người họ là cùng lớn lên từ nhỏ, hai ông bố có giao tình tốt, thế nên hai đứa trẻ từ tướng mạo đến nhân phẩm đều xứng đôi, do đó tất cả mọi người đều nghĩ hai người nên ở cùng một chỗ.

Vậy chuyện sau khi hai người họ ở cùng một chỗ thì sao.

“Không có gì à?” Tôi vẫn cảm thấy có gì đó khó hiểu.

“Không có.” Lão Lục lắc đầu, ngược lại cậu ta lại thoải mái nói với tôi, “Cậu cũng đừng để ý quá khứ làm gì, chuyện tình cảm là thế, với người này thì thế này nhưng với người kia lại khác . “

Tôi có chút thất vọng, nghĩ nhiều người đẹp ở đây như thế sao không có một người có ánh mắt thân thiện, rồi lại hỏi: “Nói thật đi, có phải các cậu đều nghĩ tôi là hồ ly tinh không?”

Lão Lục nhìn tôi từ trên xuống dưới mấy lần, thành thật nói: “Yên tâm đi, cậu còn một khoảng cách xa nữa mới đến mức hồ ly tinh.”

Sao bây giờ người nào người nấy miệng lưỡi đều xảo quyệt như thế cơ chứ.

Mãi cho đến 10 giờ đêm, cuộc tụ tập này mới giải tán. Ngày hôm nay tôi chơi rất vui vẻ, bởi vì có mấy người bạn có thể trò chuyện được. Hơn nữa lúc ở đó tôi còn song ca với Lão Lục khiến toàn bộ người nghe khiếp sợ.

Trên đường trở về, Tống Nhược Cốc vẫn trầm lặng không nói, nói thật chuyện của cậu ta với Tần Tuyết Vi khiến người ngoài đứng xem cũng cảm thấy gấp gáp, hận không thể xắn tay áo lao vào. Đã yêu đương thì hai bên nhất định phải có một người chủ động, như thế mới không đến nỗi chán ngắt, nếu cậu ta và Tần Tuyết Vi cứ như thế, hai người đều vô cùng thận trọng và kín đáo, cứ giữ mãi suy nghĩ “tớ yêu cậu là phúc của cậu “thì có thể dài lâu mới là lạ.

Thế nên tôi thử hỏi cậu ta: “Tống Nhược Cốc, cậu từng nói với Tần Tuyết Vi,” tớ yêu cậu “chưa?”

Tống Nhược Cốc đang trầm tư, lấy lại tinh thần, nghi ngờ hỏi tôi, “Nói cái gì?”

“Tớ yêu cậu”.

Tống Nhược Cốc mím môi, không nói chuyện.

Được rồi, tôi có thể hiểu, nhất định là chưa từng. Tôi lại hỏi cậu ta: “Tần Tuyết Vi đã từng nói với cậu chưa?”

Cậu ta lắc đầu: “Cậu có thấy phiền không thế.”

Tôi phiền chứ, phiền chết đi được ấy! Hai người các cậu yêu đương nhau, mà ngay cả một câu, “tớ yêu cậu” cũng không nói, tám chín phần là người từ xã hội phong kiến chuyển kiếp ấy.

Thế nhưng tôi lại nghĩ, hai người này lớn lên bên nhau từ nhỏ, chắc chắn là hiểu rõ đối phương như lòng bàn tay, nếu như cứ tớ yêu cậu, cậu yêu tớ thì thật buồn nôn. Cho nên tôi nghĩ thế cũng hợp lý.

... Tôi phát hiện tư duy của tôi đang bệnh vực Tống Nhược Cốc, đây là một dấu hiệu nguy hiểm.

Tống Nhược Cốc thần kinh muốn tôi tới phòng tự học với cậu ta.

Tôi không nói được gì, cậu ta đi học những môn tự nguyện còn tích cực hơn tôi đi học những môn bắt buộc, đó là quyền tự do của cậu ta, nhưng quan trọng là cậu ta kéo tôi đi tham gia náo nhiệt để làm gì chứ.

Tống Nhược Cốc trả lời thẳng thắn: Cậu là bạn gái của tôi.

Nghe câu đó, tôi như Tôn Ngộ Không gặp phải lời chú cấm cô[1] nản lòng ngay lập tức, không thể làm gì khác ngoài chuyện ngoan ngoãn để cậu ta dẫn đến phòng học. Chờ đến lúc tới phòng tự học tôi liền hiểu ra Tần Tuyết Vi cũng ở đó. Cũng đúng, trước kia hai người họ rất có khả năng thường xuyên hẹn hò ở phòng tự học, cho nên đối với thói quen đến đây học bài nắm rõ như lòng bàn tay, bây giờ tình cờ gặp cũng không kỳ lạ.

[1] Đường Tăng dùng để khống chế Tôn Ngộ Không trong truyện Tây du kí, ví với việc trói buộc người khác.

Tôi khinh thường Tống Nhược Cốc, ngày thơ.

Diễn xuất của Tống Nhược Cốc có thể sánh ngang cấp bậc ảnh đế, cậu ta thấy Tần Tuyết Vi, đầu tiên thì kinh ngạc một chút sau đó muốn đổi phòng học khác.

Được rồi, bây giờ đến lượt bia đỡ đạn là tôi lên sàn, niềm vui mới PK người yêu cũ chứ gì, có phải muốn cầu huyết như thế không. Tôi cố gắng biểu hiện như một cô nhóc kiêu ngạo được nuông chiều, không thêm nói gì mà kéo Tống Nhược Cốc ngồi trước mặt Tần Tuyết Vi.

Mặt Tống Nhược Cốc không đổi sắc ngồi xuống, nhỏ giọng nói: “Cậu suy nghĩ nhiều rồi.”

Được rồi, được rồi, ba người một vừa hai phải.

Tôi nghiêng đầu qua chào hỏi Tần Tuyết Vi, vẻ mặt cô ấy méo mó nhìn chăm chăm tôi ba giây, lỗ mũi phát ra tiếng hừ khinh thường.

Tống Nhược Cốc sờ sờ đầu tôi, tỏ vẻ an ủi.

Thực tế tôi không cần an ủi, nếu không phải mặt dày, tôi sẽ không nhận việc biến thái như thế.

Huống chi thấy được vẻ mặt táo bón của Tần đại mỹ nhân, cũng rất sung sướng.

Tôi thừa nhận bản thân nhàm chán, lại còn có chút thô tục.

Sách Tống Nhược Cốc xem toàn là tiếng anh, quả nhiên chỉ có loại này mới thích hợp với người biến thái như cậu ta đọc. Tôi dựa trên vai cậu ta, để bừa trước mặt một quyển “Giản lược chiến tranh Phương Tây”, nói thật là tư thế này không hề thoải mái, vai tên nhóc này cứng quá, nhưng tôi không phải là muốn diễn cảnh ân ái sao?

Thế nhưng, bàn học phòng tự học là vũ khí thôi miên lợi hại chỉ sau gối đầu, chỉ nhìn một lúc tôi đã ngủ mất, cho đến khi Tống Nhược Cốc lay tôi mới dậy. Tôi dụi mắt, bị cậu ta xách ra ngoài, không chú ý đến vẻ mặt cậu ta, chờ đến khi tôi phát hiện thì đã muộn.

Lúc trở về, chúng tôi gặp Lão Lục, chẳng biết muộn thế rồi cậu ta còn chạy loạn đến trường chúng tôi làm gì. Lão Lục thấy tôi thì cười nói: “Kỷ Nhiên, cậu cũng là fan của Italia sao?”

“Hả?”

Lão Lục chỉ mặt mình, tiếp tục nói: “Bây giờ không có trận đấu, sao cậu lại dán cờ trên đó làm gì.”

Tôi sờ sờ mặt, sau đó lấy điện thoại ra xem một chút, đúng là trên mặt có một cái cờ nhỏ, dưới ánh đèn mờ trông có vẻ quỷ dị. Tôi nhanh chóng hiểu ra chuyện lúc nãy, tức giận trừng mắt Tống Nhược Cốc, tên nhóc này ánh mắt vẫn bình tĩnh, chỉ là đang nhin cười khiến khuôn mặt co giật đã bán đứng cậu ta.

..Ngây thơ!

Tôi cuối cùng cũng nhìn ra, Tống Nhược Cốc này thoát nhìn thì cao ráo lạnh lùng, gương mặt không có cảm xúc, thực ra bên trong thì tràn ngập suy nghĩ trẻ con tầm thường. Thật quá là trái ngược mà!

Lão Lục phát hiện bầu không khí không bình thường, vội vàng thay đổi chủ đề, “Cốc, cuối tuần chúng ta đi chơi tennis đi, gọi cả Kỷ Nhiên đi cùng”.

“Không đi.” Tống Nhược Cốc nói.

“Đi.” Tôi nói.

Bởi vì vừa tức giận, nên tôi bây giờ có lá gan chống lại Tống Nhược Cốc. Ánh mắt cậu ta quét qua mặt tôi, cuối cùng nói: “Vậy thì đi.”

Lão Lục sau lưng Tống Nhược Cốc lên giơ một ngón tay cái với tôi.

Lúc trở về, Tống Nhược Cốc kéo tôi đến trước cửa hàng bán bánh ngọt, chỉ vào một hàng mút quả, hỏi tôi thích ăn vị gì.

Tôi bĩu môi, “Một xâu mút quả mà muốn đuổi tôi sao?”

Tống Nhược Cốc nghiêng đầu lại nhìn tôi, giọng nói có vẻ nguy hiểm, “Vậy cậu muốn sao?”

Tôi chột dạ co cổ lại, “Ít ra cũng phải hai xâu.”

Khóe miệng Tống Nhược Cốc giật giật một cái, sau đó hài lòng vỗ vỗ đầu tôi.

Tôi rất buồn bực, rõ ràng người sai là cậu ta, sao tôi lại chột dạ thành người có lỗi.

Tối hôm đó, tôi tay trái một xâu mút quả, tay phải một xâu mút quả, phía sau là Tống Nhược Cốc, khỏi phải nói trông cool như thế nào. Rất nhanh có người chụp được cảnh này tung lên weibo, lượt chia sẻ và

bình luận rất nhiều, bạn học nữ mê giai thì nói Tổng Nhượng Cốc cái gì mà thật đẹp trai, cái gì mà thật dịu dàng, thật biết chăm sóc, bạn học nam thì tỏ vẻ, cái này cũng có thể ăn sao.

4. Chương 4: “Cốc, Cậu Có Thể Nhường Kỹ Nhiên Cho Tôi Không?”

Cuối tuần tôi mong đợi tới rất nhanh, tôi vác cây vợt tennis khí thể bồng bồng đi tới sân vận động. Ở trong phòng tập của sân vận động chơi rất thích, nhưng lệ phí hơi cao, mặc dù học sinh sinh viên được giảm giá, nhưng vẫn hơi đắt. Vì thế có cơ hội chiếm tiện nghi sao tôi có thể bỏ qua.

Lúc chúng tôi đến, Lão Lục đang đánh cùng với một nữ sinh, nhận ra được nữ sinh là người mới, tung vợt tennis đánh một cái, quả bóng đập xuống đất rồi bay lên cao và bay thẳng về phía chúng tôi.

Tôi đưa tay đỡ bóng, nhưng đúng lúc đó, Tổng Nhượng Cốc ở phía sau tôi cũng đưa tay bắt bóng, kết quả cậu ta vô tình nắm được tay tôi. Bây giờ một quả bóng và hai bàn tay nắm chặt một chỗ với nhau.

Tôi có chút xấu hổ.

Lão Lục quay đầu lại thấy chúng tôi, cậu sững sốt một chút, sau đó ngẩn người tại chỗ, như bị pháp thuật phù chú.

Tôi có chút không thể giải thích được, tiến lên phía trước chào hỏi cậu ta, lúc này cậu ta mới hồi hồn, chẳng qua cười không được tự nhiên.

Lúc này, nữ sinh kia cũng đi tới, vóc dáng thon thả, ngũ quan xinh xắn, vừa nhìn đã biết là loại nam sinh thích. Nhìn ánh mắt trao đổi giữa cô ấy và Lão Lục, không khó đoán được quan hệ giữa hai người.

Lão Lục giới thiệu đơn giản cho chúng tôi một chút, nữ sinh này tên là Tiểu Tiểu, một cái tên thật đáng yêu.

Lão Lục muốn so tài với tôi một chút, mà tôi cũng muốn biết tài nghệ của cậu ta, hai người ăn ý nhau, nhanh chóng tìm sân khác, để Tiểu Tiểu và Tổng Nhượng Cốc ở tại chỗ.

Nói thật, tôi cho rằng Lão Lục đánh cũng không tồi, ít ra thì hơn người thường một chút, nhưng sau mấy trận liên tiếp, hiểu biết của tôi về cậu ta hoàn toàn bị phá vỡ, chỉ vài lượt bóng đã nhận ra, cậu ta và Tiểu Tiểu hoàn toàn xứng đôi. Hơn nữa, người này có kỹ năng vô cùng đặc biệt, cậu ta không nhìn bóng, chỉ nhìn tôi chăm chăm, có đôi khi bóng lướt qua mặt cậu ta bay ra ngoài, cậu ta còn cầm vợt đứng ở đó, thật giống như người máy bị chặn IC.

Bộ dạng của cậu ta, khiến cho tôi hơi chột dạ, luôn có cảm giác bản thân đang cưỡi truồng. Tôi nhìn bản thân nhiều lần, áo tennis, quần short, giày thể thao, ăn mặc rất bình thường mà.

Tôi nhìn về phía Tổng Nhượng Cốc, lại nhìn Lão Lục, nhanh chóng hiểu ra. Bạn nghĩ thử xem, Tổng Nhượng Cốc là một người biến thái, mạch máu não không bình thường, thì người có thể trở thành bạn của cậu ta sao có thể bình thường đây?

Vì thế tôi trở lại bình thường, quên đi, coi như chơi một mình, tác dụng của Lão Lục là làm mặt tường, phụ trách đánh bóng lại khi tôi đánh bóng đến, không đánh lại thì coi cậu ta là không khí, lúc đó coi như tôi luyện phát bóng một mình.

Tôi tự bội phục khả năng tự an ủi và mặt dày của mình.

Lúc nghỉ ngơi tôi vào nhà vệ sinh, vừa lúc định xả nước đi ra ngoài thì nghe thấy tiếng người nói chuyện.

Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là người đó là nam!

Tôi lại càng hoảng sợ, cho là có sắc lang biến thái xông vào nhà vệ sinh nữ rình coi, thế nhưng loại người này không phải đều lén lén lút lút sao, nào có cây ngay không sợ chết đứng như thế.

Hơn nữa đáng chết là, người biến thái rình coi không chỉ có một!

Tôi lén ở sau cánh cửa chăm chú nghe bọn họ nói chuyện, phát hiện giọng nói rõ ràng là của Tống Nhược Cốc và Lão Lục.

Cái này, cái này, cái này, sau gáy tôi bắt đầu đổ mồ hôi, bây giờ có 3 cách giải thích:

1. Tống Nhược Cốc và Lão Lục đều là biến thái, hai người hẹn nhau đến nhà vệ sinh nữ rình coi, đồng thời hào hứng hiên ngang không chút kiêng kỵ nói chuyện với nhau.

2. Tống Nhược Cốc và Lão Lục đi nhầm chỗ.

3. Tôi.

Thế nhưng tôi có lòng tin vào chỉ số thông minh của hai người kia, hai giả thiết đầu không thể xảy ra, thế nên giải thích hợp lý nhất là, tôi không cẩn thận đi nhầm vào nhà vệ sinh nam.

Tôi xấu hổ cào cào cửa.

Tống Nhược Cốc: “Tiếng gì thế?”

Lão Lục: “Không biết, chỗ này sẽ không có chuột chứ?”

Tôi vội vàng dừng tay, khẽ dựa vào một bên cửa, không dám thở mạnh. Nhất định không thể để bị phát hiện nha...

May mà bọn họ không để ý chuyện này nữa. Bên ngoài vang lên tiếng nước chảy, cùng với tiếng động này, Lão Lục bấm lấy Tống Nhược Cốc thảo luận đề tài không thích hợp với thiếu nữ, trong giọng nói còn có mùi vị ước ao, đồ kỵ. Tôi đương nhiên nghe thấy toàn bộ, tội lỗi, tội lỗi.

Tống Nhược Cốc chỉ đáp một câu: “Cậu nhầm chán quá đấy.”

Bên ngoài truyền đến tiếng rửa tay, tôi nghĩ rằng sẽ sớm thoát khỏi bể khổ, kết quả Lão Lục lại nói một câu: “Kỷ Nhiên.”

Aaaa rất cục đây là tình huống gì, lẽ nào bị phát hiện? Tim tôi gần như nhảy ra ngoài, không thể tin được mở to mắt, tên nhóc này là yêu quái phương nào, sao có thể phát hiện ra tôi chứ?

Nhưng Lão Lục lại nói tiếp: “Bên cạnh cậu thật hạnh phúc nhỉ?” Tiếp đó còn phụ họa một tràng cười bỉ ổi.

Hóa ra không phải cậu ta có năng lực đặc biệt, người ta chỉ là nói to một tí mà thôi.

Tôi khẽ vỗ vỗ ngực. Tuy giọng Lão Lục nói câu kia không nghiêm túc, tôi vẫn hiểu được ý của cậu ta, nhưng tôi không quan tâm tới chuyện này, toàn bộ suy nghĩ chỉ dùng để cầu nguyện cho hai vị tôn thần này đi nhanh một chút.

Nhưng dường như bọn họ định nói chuyện lâu, Tống Nhược Cốc nghi ngờ hỏi Lão Lục: “Rất cục là cậu muốn nói cái gì?”

Câu trả lời tiếp theo của Lão Lục lại một lần nữa lật đổ thế giới quan của tôi, khiến tôi có xúc động muốn xông ra ngoài đánh cho cậu ta một trận. Cậu ta nói: “Cốc, cậu có thể nhường Kỷ Nhiên cho tôi không?”

Ai có thể nói cho tôi biết đây là tình huống gì được không! Tại sao tôi trốn ở trong nhà vệ sinh nam nghe hai nam sinh trò chuyện, đề tài lại chuyển thành tôi, lão nương cũng không phải đồ vật, có thể tùy tiện nhường lại chứ! Hơn nữa không phải cậu cũng có bạn gái sao, sao lại còn trắng trợn đào góc tường anh em như thế!

Không biết có phải do Tống Nhược Cốc do dự hay không, Lão Lục lại bồi thêm một câu: “Tôi biết cậu không thích cô ấy.”

Thế cũng không đến lượt cậu nhé!

Tống Nhược Cốc phản bác: “Cậu cũng không thích cô ấy còn gì.”

Lão Lục trả lời rất vô sỉ: “Nhưng chân của cô ấy rất đẹp, tôi đối với nữ sinh như thế không có sức chống cự.”

Cuối cùng tôi cũng hiểu rõ vấn đề ở chỗ nào. Trách không được Lão Lục thấy tôi lại sững sờ, trách không được lúc chúng tôi chơi bóng cậu ta vẫn cứ nhìn tôi, bởi vì tôi có đôi chân đẹp, lại lộ trước mặt cậu ta? Chuyện này cũng hơi quá rồi đấy!

Tôi cúi đầu nhìn kỹ hai chân mình, cũng chẳng nhìn ra đẹp hơn người chỗ nào.

Lúc này, Tống Nhược Cốc lại nói: “Tiểu Tiểu kia, không phải bạn gái cậu sao?”

“Bọn tớ chỉ vui đùa thôi, cậu phải rõ ràng chứ.”

...Tôi không còn sức để nôn[1] nữa rồi. Tôi thật bội phục Lão Lục, có thể vô sỉ khiến Tống Nhược Cốc không nói lên lời, cũng là một loại bản lĩnh.

[1] giải thích một chút ý ở đây: nghĩa là câu chuyện rất là buồn nôn và cô ấy sốc đến mức k thể nôn nổi nữa rồi

Tống Nhược Cốc nói: “Vậy cậu muốn ở cùng một chỗ với Kỷ Nhiên, cũng chỉ là vui đùa một chút sao?”

Lão Lục không nói. Trong đầu tôi trả lời thay cậu ta: Còn cần hỏi sao?

Tống Nhược Cốc coi như có lương tâm, cậu ta nói: “Lão Lục, Kỷ Nhiên tương đối ngốc, cậu không nên cô ấy.”

“Cốc, nếu không thế này đi, tớ đổi Tiểu Tiểu cho cậu.”

Những lời này giống như lưỡi dao, cắt đứt hoàn toàn cung tên lý trí trong đầu tôi. Tôi dùng sức kéo cửa, xông ra ngoài.

Từ nét mặt của hai người có thể đoán, cách tôi lên sân khấu thật là cool.

Tôi đi tới, nắm lấy cánh tay Lão Lục. Cũng không biết có phải cậu ta bị sợ đến choáng váng không, một chút phản ứng cũng không có. Thế là tôi nắm lấy bả vai của cậu ta, tiến lên một bước, hất ra đằng sau “Ầm” một tiếng, Lão Lục bị tôi đánh ngã xuống đất.

Tên nhóc này ôm đầu, ngửa cổ nhìn tôi, trong ánh mắt lại tỏ vẻ oan ức.

Tôi hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng rời đi.

Tống Nhược Cốc dường như cũng bị tôi khiến cho khiếp sợ, cậu ta đi theo sau tôi, một câu cũng không nói, luôn duy trì khoảng cách ba bước chân với tôi.

Tiểu Tiểu thấy chúng tôi, kinh ngạc hỏi: “Anh Lục đâu?”

Một cô gái vừa đơn thuần vừa xinh đẹp, tôi không đành lòng, trơ mắt nhìn cô ấy bị Lão Lục kia gây tổn thương, thế là ẩn ý nói: “Em gái, hãy tin tưởng chị, bạn trai em không hề quan tâm đến em chút nào.”

“Hả?” Tiểu Tiểu mở to đôi mắt nhìn tôi, có chút nghi ngờ.

Tôi chỉ có thể cắn răng nói ra chân tướng, “Cậu ta lại có thể muốn đưa em cho Tống Nhược Cốc.”

Mặt Tiểu Tiểu đỏ lên. Tôi nghĩ rằng tiếp theo cô ấy sẽ tủi thân rơi nước mắt, chuẩn bị những lời khuyên can, an ủi tiểu mỹ nữ, không ngờ cô bé ấp úng một lúc, cuối cùng ánh mắt nhìn về phía Tống Nhược Cốc, nói với tôi: “Nếu không chị đồng ý đi.”

“!!!” Tôi nghĩ tôi cần phải đi làm kiểm tra thần kinh, để xác định xem có phải gần đây chuyện tôi nghe được đều là ảo giác hay không?

Phía sau truyền tới tiếng cười của Tống Nhược Cốc, tôi quay lại trừng cậu ta.

“Xin lỗi, không nhận được.” Tống Nhược Cốc cười đến nỗi muốn ăn đòn, trong giọng nói không hề nghe được nửa ý xin lỗi.

Tôi nghĩ cứ tiếp tục thế này tôi cũng sẽ trở thành biến thái, vì thế nhanh chóng thu dọn đồ đạc rời đi. Tiểu Tiểu hai mắt đầm nước, muốn nói lại thôi, giống như bị tôi dày xéo. Tôi nổi da gà, nhanh chóng đứng dậy, thực sự không biết đã thông cho cô ấy thế nào.

Không có biến thái chỉ có biến thái hơn, Tống Nhược Cốc giả vờ thân mật ôm lấy bả vai tôi, nói nhỏ: “Tôi sẽ không đồng ý.”

Tiểu Tiểu quả nhiên cúi đầu. Tôi lơ đi, hóa ra cô ấy vẫn còn mơ tưởng đến chuyện này.

Đi ra khỏi sân vận động, bên ngoài ánh mặt trời đẹp hơn bình thường rất nhiều. Tôi hít sâu một hơi, âm thầm hạ quyết tâm, không bao giờ tới nơi này nữa.

Tống Nhược Cốc đột nhiên nói: “Tôi nói toàn sự thật.”

“Hả?” Đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi, cậu ta muốn tôi hiểu thế nào chứ.

Cậu ta giải thích: “Tôi sẽ không đồng ý với Lão Lục.”

Tôi hiểu ý của cậu ta, hừ một cái nói: “Cậu muốn làm thì cũng phải xem tôi có đồng ý hay không đã. Thật buồn cười, cậu coi tôi là gì, mà muốn đưa cho ai thì đưa.”

“Nói cũng đúng.”

Tôi ngừng lại, cẩn thận quan sát Tống Nhược Cốc, lắc đầu thở dài: “Cậu nói xem thật kỳ quái, cậu thì quyến rũ ở chỗ nào chứ, sao cô bé kia lại có thể nhanh chóng coi trọng cậu như thế ?”

Ngoại trừ khuôn mặt và vóc người có thể lừa người, tính cách và nhân phẩm thực sự là cạn bả.

Tống Nhược Cốc đáp: “Người coi trọng tôi rất nhiều, cậu có thể lấy mẫu điều tra.”

Tuy câu trả lời muốn ăn roi bao nhiêu thì có bấy nhiêu, nhưng đáng chết là, lời cậu ta nói hoàn toàn đúng sự thật. Tôi cắn răng muốn tìm cho bản thân điểm nào đó để phản bác, liền nói:

“Người theo đuổi tôi cũng không ít.” Thông thường, tôi đều định nghĩa lớn hơn hoặc bằng hai là “không ít”.

Cậu ta cũng không phản đối, nhưng lùi lại một bước, vuốt cằm nghiêm túc nhìn tôi chăm chú, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở đôi chân tôi, khẽ gật đầu: “Quả thực không tệ.”

Một câu nói rất bình thường, lại khiến cho tôi có cảm giác bị đùa giỡn. Tôi sờ mũi, nhẹ nhàng nói một câu: “Khó có lúc nào người mạch máu não không bình thường có thể có đánh giá bình thường như thế.”

Tống Nhược Cốc nhú mày, “Tôi, không bình thường?”

Tôi nghiêm túc gật đầu. “Ừ, hơn nữa lại không thể cải tạo được bình thường. Chẳng qua, cậu có thể yên tâm, bởi vì tôi phát hiện trên thế giới này, đồng loại của cậu rất nhiều.”

Tống Nhược Cốc ra vẻ ngẫm nghĩ, “Thế một người đàn ông đột nhiên từ trên trời rơi xuống, sau khi từ nhà vệ sinh nam đi ra thì lại trở thành phụ nữ, chuyện này có được tính là bình thường không?”

“ “ Tôi biết là cậu ta sẽ không bỏ qua chuyện này mà.

“Cho nên, cậu mới là đồng loại của tôi.” Cậu ta tàn nhẫn kết luận một câu.

5. Chương 5: Tẩy Não Chuyên Nghiệp

Buổi tối, tôi đi tìm Sử Lộ ăn cơm chục, cậu ta đang ngồi trước máy tính chơi game.

Thằng nhóc này không ở trong kí túc xá, một mình thuê một phòng cạnh trường, nghe nói là vì không chịu được mùi chân thối của bạn cùng phòng. Cậu ta từng dùng sậu riêng và trứng thối để ví dụ về vũ khí sinh hóa này. Từ sau đó, tôi không bao giờ ăn sậu riêng nữa.

Tôi đứng chân trần trên ghế sofa phòng khách, học theo bọn trẻ con cố gắng nhảy một cái, vừa nhảy vừa hỏi Sử Lộ: “Sử Lộ, Sử Lộ, chân của tôi có đẹp không?”

Sử Lộ thả con chuột ra, từ từ quay người lại. Cậu ta tựa cằm trên thành ghế dựa, nhìn chăm chăm tôi, dường như đây là một vấn đề rất khó trả lời.

Nhờ phúc của hai kẻ biến thái Tống Nhược Cốc và Lão Lục, bây giờ tự tin của tôi bùng lên mạnh mẽ. Từ trước đến nay, phụ nữ chưa bao giờ bất mãn vì bản thân mình đẹp.

Tôi xòe áo tạo hình bắt chước người mẫu trong Ti Vi, ném cho cậu ta cái nhìn quyến rũ, “Đẹp không, đẹp không?”

Sử Lộ nheo mắt, “Kỷ Nhiên, cậu đang dụ dỗ tôi đúng không?”

Tôi thả chân xuống, không có hình tượng nhào lên trên ghế sofa.

Cũng không biết không trong đầu Sử Lộ nghĩ cái gì, chỉ thấy vẻ mặt cậu ta kiêu ngạo, lắc đầu một cái, “Cậu bỏ ý đồ này đi.”

Tôi uể oải nằm sấp trên ghế, “Chắc sẽ bị cậu làm tức chết.”

Thực ra tôi muốn nói với cậu ta là, thời gian ở cùng cậu ta, tôi chưa từng coi cậu ta là nam sinh, cho nên không hề tồn tại vấn đề dụ dỗ hay không dụ dỗ. Đương nhiên, cậu ta dường như cũng chưa từng coi tôi là nữ sinh.

Tóm lại một câu, tôi tin tưởng hai chúng tôi luôn duy trì tư tưởng giống nhau.

Tên nhóc Sử Lộ này nấu ăn rất ngon, không những ăn ngon mà còn. Ừ, cậu ta thích trang trí thức ăn thành hình trái tim giống như hàng trưng bày ngoài cửa hàng, sẽ tưới cà ri lên cơm thành khuôn mặt cười, còn làm bánh ngọt thành hình con thỏ, con mèo nữa.

Tôi lườm con thỏ một cái, lấy muối xúc một phát nửa khuôn mặt nó.

Về mặt Sử Lộ vận vẹo.

Tôi vừa ăn cơm vừa nói với Sử Lộ chuyện ngày hôm nay xảy ra ở sân vận động. Sử Lộ nghe xong cảm xúc bình thường, cậu ta nói: “Không nhìn ra giá trị thị trường của cậu.”

“Cậu không cảm thấy Lão Lục kia Cái kia sao?” Vừa nghĩ đến chuyện buồn nôn là cậu ta có suy nghĩ muốn đổi bạn gái, lại nghĩ đến cái nhìn thèm muốn của cậu ta với tôi, tôi lại cảm thấy rét run.

“Người nào? Cậu nói sinh hoạt cá nhân rất bừa bãi sao? Như thế, “ Sử Lộ gật đầu, “Cậu ta sống vào bốn mươi năm trước chính là lưu manh, nhưng bây giờ thời đại nào rồi. Cậu không nhìn thấy sao, người này muốn ăn đòn người kia còn muốn ăn đòn hơn. Cậu chỉ cần dùng phải người như thế là được. Cậu cũng chẳng cần suy nghĩ làm gì, tôi đoán bọn họ chỉ đùa thôi, cũng không thích cô gái trinh tiết liệt nữ[1] như cậu.” Sử Lộ nghiêm túc nói xong, khiến cho tôi không cách nào thấy mối liên hệ với cô gái lúc nào cũng tơ tưởng yêu đương, ảo lả.

[1] xem chi tiết hòn đá vọng phu để biết thêm chi tiết.

Cậu ta nói rất có đạo lý, chẳng qua dùng từ “trinh tiết liệt nữ” cho tôi khiến trán tôi xuất hiện vài vạch đen. Tôi sờ cằm, khiêm tốn khuất phục, “Không dám nhận, không dám nhận.”

Sử Lộ gấp cho tôi một cái cánh gà, “Nói chung bọn họ và cậu không phải cùng một loại người, tránh xa được ngân nào thì tốt ngân đó. Còn cái người Tống Nhược Cốc kia, tôi thấy cũng không phải là người tốt gì.”

Tôi cắn cánh gà gật đầu lia lịa, hoàn toàn đồng ý.

Sử Lộ nhắc tới Tống Nhược Cốc, lại nhú mày, hỏi tôi: “Cậu và tên Tống Nhược Cốc kia rốt cục là có quan hệ gì? Gần đây không biết truyền từ đâu tới tin đồn, nói hai người bọn cậu yêu đương chết đi sống lại, tôi muốn mở rộng kiến thức một chút về tình trạng chết đi sống lại. Cậu có thể giúp tôi giải đáp không?”

Tôi? Cậu ta? Còn chết đi sống lại? Phi!

Vừa nghĩ đến tên biến thái kia, tôi lại thấy đau dạ dày, điên cuồng nhai xương răng rắc trong miệng. Sử Lộ khiếp sợ nhìn tôi, cậu ta cẩn thận đặt đĩa cánh gà cách xa chỗ tôi nhất.

“Chuyện của hai người cuối cùng là sao?” Sử Lộ hỏi tôi.

Bởi vì cậu ta tò mò nên lộ ra ánh mắt đói khát, tôi chỉ có thể trình bày đầu đuôi cho cậu ta một lượt. Bạn thân thiết chính là không hề có bí mật.

Sử Lộ nghe tôi trình bày xong, khéo léo khinh bỉ tôi, “Cậu sớm muộn cũng tự bán đứng mình.”

Bởi vì ở chỗ Sử Lộ được ăn no, cộng thêm được Sử Lộ tẩy não đặc biệt, tâm tình của tôi khá hơn một ít. Sử Lộ này vô cùng có khả năng khuyên can người khác, giọng nói không hề dọa người, mà vô cùng nhẹ nhàng, đây mới là chỗ kinh khủng của cậu ta. Chỉ cần cậu ta muốn, cậu ta có thể nói bất kỳ vấn đề gì.

Thực ra hôm nay cậu ta nói rất có lý. Nghĩ kỹ lại thì cũng chả có gì là nghiêm trọng, tôi phản ứng hơi thái quá, chuyện này tôi cũng không phải chưa từng thấy qua.

Sử Lộ nói, đây là thời đại quần ma loạn vũ, yêu nghiệt hoành hành, điều chúng ta cần làm không phải là thay đổi người khác mà là bảo vệ chính mình.

Ngày thứ hai khi tôi nhìn thấy Lão Lục, tâm tình đã trở lại bình thường.

Là cậu ta chủ động tìm tôi, nói lời xin lỗi.

Nói xin lỗi thì xin lỗi đi, chứ không nên kéo tôi vào quán cafe, tôi nói với cậu ta, tôi không để chuyện đó trong lòng, cậu ta cũng sẽ không tin. Thực ra có thể hiểu được, cho dù ai bị quật ngã cũng sẽ không tin được suy nghĩ “không để trong lòng”.

Lão Lục đau khổ trình bày với tôi độc thoại nội tâm của cậu ta, ý chính là: “Ham mê sắc đẹp dẫn đến đầu óc rối loạn nên nói bậy”, về mặt kia, giả tạo muốn chết, chỉ thiếu nước khóc lóc than thở.

Tôi khuấy cái thìa trong tay, cố gắng biểu hiện chân thành rộng lượng, “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, biết sai thì có thể sửa, đánh kẻ chạy đi không ai đánh kẻ chạy lại. Chỉ cần sau này cậu đừng chơi đùa vớ vẩn, thì vẫn là đồng chí tốt của Đảng.”

Hiển nhiên Lão Lục đang nhập vai, cậu ta càng nói càng nghiêm, “Kỷ Nhiên, tôi thật lòng...”

Tôi vỗ bàn bộp một cái, “Cậu nói xong chưa?”

Lão Lục lần thứ hai bị kinh sợ, cổ họng cậu ta giật giật, sau đó nuốt lời định nói vào. Có thể thấy được cậu ta muốn nói rất nhiều, cho nên nuốt một lúc lâu.

Sau đó cậu ta dè dặt nhìn tôi, làm như chỉ một giây tiếp theo tôi sẽ nhảy dựng lên hất cậu ta từ trên vai xuống thực tế lời tiếp theo của cậu ta quả thực khiến tôi có xúc động muốn làm chuyện này. Cậu ta nói: “Sau này, tôi có thể theo đuổi cậu không?”

Tôi nghiêng rằng: “Theo đuổi em gái cậu ấy.”

“Tôi không có em gái. Hơn nữa nếu có thì cũng không thể theo đuổi nó được, nếu không sẽ là loạn ...”

“Lão Lục.” Tôi cắt đứt lời cậu ta.

“Hả?”

Tôi cầm cái cốc, “Lần trước, cũng ở chỗ này, cũng loại cafe này, tôi nghĩ nếu tôi không cẩn thận tạo ra bức tranh trừu tượng trên mặt Tống Nhược Cốc, thì thật đặc biệt nghệ thuật.”

Lão Lục cảnh giác ngồi thẳng người.

Tôi nhìn cậu ta, mỉm cười, “Cậu có muốn thử một chút không?”

Lão Lục lắc đầu nguây nguây, tần suất không giống như nhân loại có thể đạt được.

Tôi đặt cốc xuống, định rời đi, lúc này Lão Lục lại nhỏ giọng nói một câu: “Nhưng Cốc rõ ràng không thích cậu, sao tôi lại không thể có cơ hội chứ?” Trong lời nói mang theo vài phần âm ức.

Cậu ta nói câu này, tôi lại muốn hỏi lại một vấn đề, ngồi lại hỏi cậu ta: “Cậu nói xem, sao cậu nhìn ra Tống Nhược Cốc không thích tôi.”

Vừa nói đến chuyện này, Lão Lục lại có tự tin, “Tôi và cậu ta lớn lên cùng nhau, hơn nữa đàn ông thì hiểu suy nghĩ của đàn ông hơn. Ngoài ra, từ nhỏ đến giờ tôi chưa từng thấy cậu ta thích ai, cả nam và nữ.” Cậu ta còn thể hiện vẻ mặt “Cậu đẹp cái ý tưởng này đi” để nhìn tôi.

Tôi tự động bỏ qua nửa câu cuối cùng của cậu ta, hỏi: “Tần Tuyết Vi thì sao? Cô ấy không phải là bạn gái của cậu ta sao?”

“Cậu mới là bạn gái của cậu ta.”

“Ý của cậu là ... Tống Nhược Cốc hoàn toàn không thích Tần Tuyết Vi sao?”

“Đúng vậy, rất kỳ lạ sao?”

“Đương nhiên kỳ lạ, nếu không thích sao lại còn ở một chỗ?”

“Bởi vì bọn họ nên ở cùng một chỗ.”

““ Tôi hết chỗ nói rồi, cái này logic sao, lại còn nên yêu đương?”

Lão Lục nhìn thấy tôi không hiểu, “Hai người họ rất xứng đôi, bề trên cũng muốn bọn họ bên nhau. Huống chi, hai người họ đều không có người mình thích, đều độc thân.”

Tôi hiểu rồi, đây không phải là ép duyên sao. Bảo sao tôi luôn có cảm giác là lạ, còn tưởng là vợ chồng người ta bất hòa, vướng mắc yêu hận gì đó, hóa ra hai người này không hề yêu đương nhau, đoán được là đến lúc nào đó sẽ đi đăng ký và sinh một đứa nhỏ, xây dựng gia đình kiểu mẫu khiến người người hâm mộ.

Chẳng lẽ xem nhiều phim thần tượng không phải Sứ Lộ mà là tôi sao?

Nếu đúng như thế thật, thân phận của tôi khá là khó xử. Làm bia đỡ đạn, nhiệm vụ của tôi không phải là khiến Tần Tuyết Vi ghen nữa, trong lòng người ta hoàn toàn không thích Tống Nhược Cốc, kết quả là chỉ có mình tôi đang diễn trò, chơi thật vui nha.

Tôi có cảm giác bị lừa.

Lão Lục thấy tôi này giờ không lên tiếng, liền hỏi: “Kỷ Nhiên, nghĩ cái gì thế?”

Tôi lấy lại tinh thần, hỏi cậu ta, “Tôi và Tống Nhược Cốc có quan hệ gì, cậu đều hiểu rõ sao?”

“Cũng gần như thế, tôi nói rồi, tôi khá là hiểu Cốc mà.”

“Ừ.” Tôi hơi mất mát, toàn tâm toàn ý làm một việc, kết quả là công toi, ai cũng sẽ mất mát thôi.

“Chẳng qua cậu không cần chán nản, theo sự hiểu biết của tôi với Tần Tuyết Vi, cô ấy là người hiếu thắng hơn người, cậu đoạt đàn ông của cô ấy, cô ấy nhất định sẽ không để yên.”

Tôi gật đầu, “Cảm ơn cậu.”

Lão Lục còn chưa từ bỏ ý định mà hỏi: “Vậy sau khi cậu thành công rút lui, có thể cho tôi một cơ hội không?”

“Đến lúc đó rồi hãy nói.” Đoán được đến lúc đó, cậu ta cũng chẳng còn yêu thích đâu.

Buổi tối, Tống Nhược Cốc lần thứ hai kéo tôi tới phòng tự học, lần này không gặp Tần Tuyết Vi.

Phòng tự học rất yên lặng, tôi ngồi bên cạnh cậu ta, vô cùng khiêm tốn, nhưng lại lên weibo[1] inbox sang nói chuyện với cậu ta.

[1] Sina Weibo là một trang mạng tiểu blog của Trung Quốc. Tương tự như Twitter hay Facebook, đây là một trong những trang phổ biến nhất tại Trung Quốc, thu hút trên 30% người dùng mạng, với một mức thâm nhập thị trường cũng giống như cái Twitter đã tạo dựng ở Mỹ.[4] Nó được tập đoàn SINA ra mắt ngày 14 tháng 8 năm 2009 và có 503 triệu người dùng đăng ký tính đến tháng 12 năm 2012.

Tôi hỏi cậu ta: Rốt cục cậu có thích Tần Tuyết Vi không.

Tống Nhược Cốc xem điện thoại một cái, lập tức ngẩng đầu nhìn tôi không hiểu. Sau đó cậu ta cũng hòa theo, trên weibo gửi cho tôi một dây dẫu chấm lửng dài.

Tôi chưa từ bỏ ý định, nhìn cậu ta chăm chăm, cậu ta không thể làm gì khác ngoài việc cúi đầu, viết một câu: Rất quan trọng sao.

Quả nhiên người này thật máu lạnh, một đại mỹ nữ như Tần Tuyết Vi cũng không rung động.

Chả lẽ có tâm bệnh không tiện nói ra? Hoặc sinh lý có vấn đề khó nói

Nghĩ đến khả năng phía sau tôi không khỏi nở nụ cười bỉ ổi, càng nghĩ càng sung sướng. Thế nên Tống Nhược Cốc mất hứng, nhìn tôi với ánh mắt nguy hiểm.

Cậu ta tiếp tục cúi xuống, viết trên weibo một câu: Làm sao thế?

Tôi te tởn viết ra suy nghĩ mới xuất hiện trong đầu: Có phải cậu mắc bệnh khó nói không?

Viết xong tôi liền hối hận, đối với nam sinh, đây là câu hỏi vô cùng khiêu khích. Quả nhiên, Tống Nhược Cốc sau khi thấy những chữ này, vẻ mặt sụp đổ, cậu ta nhìn tôi u ám, mắt không chớp một cái, dường như có thể dùng mắt đốt hai hố trên người tôi.

Tôi rùng mình, áp lực giống như bị chiếu laser, mặt dày viết cho cậu ta một câu: Ngại quá, viết nhầm rồi.

Thế nhưng mặt Tống Nhược Cốc không hề dịu đi, cậu ta không nhìn điện thoại nữa, cứ nhìn tôi u ám như thế.

Được rồi, tôi thừa nhận tôi không có tiền đồ, bây giờ tôi thực sự hơi sợ, chủ yếu là tôi bị sự bất thường này làm cho lo lắng, không có việc gì còn muốn đày đoạ tôi, huống hồ bây giờ. Tôi lên nhìn cậu ta, quyết định chạy trốn.

Thế nhưng Tống Nhược Cốc đuổi theo tôi. Cậu ta đạp xe đạp đi theo sau tôi, điên cuồng như sắc lang.

Tôi thực sự bị sức tưởng tượng phong phú ép điên rồi.

Bầu không khí có chút quỷ dị, hai chúng tôi không ai nói chuyện. Đến lúc đến dưới tầng ký túc xá, Tống Nhược Cốc cuối cùng cũng mở lời vàng ngọc. Cậu ta nói: “Cậu có muốn thử một chút không?”

Dây thần kinh của tôi hơi ngấn, bây giờ lại đang trong trạng thái khẩn trương, hoàn toàn không kịp phản ứng xem cậu ta nói có ý gì.

Thế là tôi như chú chó Huski gốc ghêch quay đầu nhìn cậu ta, vẻ mặt ham muốn học hỏi.

Tống Nhược Cốc sờ sờ đầu tôi, động tác vô cùng dịu dàng, khiến tôi sợ hãi. Cậu ta dí sát mặt tôi, nói nhỏ bên tai tôi: “Rất cực tôi có bệnh không tiện nói ra hay không, cậu có muốn thử không?”

Cậu ta cố ý thấp giọng, giọng nói êm ái lại quyến rũ, thực sự có cảm giác rung động. Đầu tiên tôi đập mạnh một cái, sau đó mới phản ứng, hiểu được ý tứ lời nói của cậu ta. Có lẽ hô hấp của cậu ta quá nóng, thổi vào vành tai tôi, cho nên tôi cảm thấy nóng ran từ đôi tai đến hai má.

Trên mặt Tống Nhược Cốc nở nụ cười, có thể đoán được là vô cùng hài lòng, nụ cười của cậu ta tỏa ra mùi vị nhẹ nhàng mà rực rỡ, khiến cho người nhìn cũng cảm thấy vui vẻ.

Tôi sờ đôi má ửng đỏ, nhìn bóng cậu ta rời đi. Chờ nhiệt độ trên mặt tan hết, tôi mới ý thức được vấn đề nghiêm trọng: Tôi bị tên nhóc này đùa giỡn.

Hơn nữa phản ứng của tôi thật không có tiền đồ, quả thực Đúng như mong muốn của cậu ta.

Trong messenger của weibo có tin mới, tôi mở ra xem, là Tống Nhược Cốc. Cậu ta gửi tới một dãy mặt cười, là một dãy, chứ không phải một, có thể thấy người này hài lòng biết bao nhiêu.

Từ nay về sau, trừ bên ngoài “Biến thái”, Tống Nhược Cốc lại được tôi tặng thêm một biệt danh “Man show[2]”. Hơn nữa tôi phát hiện, người đàn ông càng kín tiếng thì càng có nội hàm. Thế giới này thật đáng sợ.

[2] Man show: bắt nguồn đầu tiên ở Trung Quốc, Hồng Kông, Ma cao. Ngày này được sử dụng phổ biến trong giới trẻ. Man show được sử dụng cho người bình tĩnh, im lặng và trưởng thành về suy nghĩ. Những người như vậy không dễ dàng thể hiện cảm xúc và cảm xúc, nhưng trong những tình huống hoặc những môi trường nhất định, thường cư xử bất ngờ. Tần suất có thể thỉnh thoảng, nhưng ở một mức độ nào đó

cũng phản ánh đời sống nội tâm của cá nhân. Như vậy, đến một mức độ nhất định, Man show có thể hiểu để khen ngợi những người trầm tính.

6. Chương 6: Tranh Đấu

Vốn dĩ muốn cùng Tống Nhược Cốc thảo luận tình huống, hai người vốn không có tình cảm gì, sao lại ép buộc ở cùng một chỗ thêm lần nữa. Thế nhưng trọng tâm câu chuyện mới mở đầu đã đi quá xa. Tôi chỉ có thể chiến đấu một mình, vắt óc suy nghĩ thay đổi phương pháp làm việc, nâng cao hiệu quả công việc.

Tôi đã hiểu rõ triệt để vấn đề đang gặp phải, nói phức tạp thì cũng phức tạp, nói đơn giản thì cũng đơn giản. Mặc dù không có tình yêu, nhưng Tống Nhược Cốc và Tần Tuyết Vi nhất định phải ở cùng một chỗ, bây giờ xa nhau cũng không nên âm ỉ để sau này sẽ không phải mất mặt.

Lão Lục nói rất có lý, Tần Tuyết Vi là người hiểu thắng, tôi lượn lờ nhiều trước mặt cô ấy, kích thích cô ấy một chút, kiên trì nhất định sẽ có hiệu quả trị bệnh.

Thật ra, chuyện này tôi nghĩ Tống Nhược Cốc bụng dạ hơi hẹp hòi một chút, chuyện tình cảm nào mà không gian dối, dù ai đúng ai sai, cũng phải có một người xuống nước giảng hòa, chuyện này nam sinh làm vẫn tốt hơn.

Bây giờ âm ỉ rồi, một vòng luẩn quẩn như thế, cậu ta lại chẳng thêm lo lắng đến vấn đề mặt mũi, lại để cho tôi mỗi ngày lo lắng xem, phải khiêu chiến nữ vương lạnh lùng như thế nào. Nếu như không phải vì nể BLX swords, tôi nhất định sẽ lấy dép đập mạnh lên khuôn mặt đẹp trai của cậu ta.

Sau đó tôi cẩn thận phân tích cách tiếp theo để khiêu chiến Tần Tuyết Vi. Tiếp đó tôi buồn bực phát hiện ra rằng, tôi không có kỹ năng gì có thể dùng được, ngoại trừ thành tích thể thao. Nhưng đối với một cô gái mà nói, tứ chi phát triển không có gì đáng để khoe khoang cả.

Tôi rất đau lòng.

Tôi nghĩ tôi có thể dùng lời nói để kích thích lòng hiếu thắng của Tần Tuyết Vi, ép cô ấy đoạt lại Tống Nhược Cốc để làm lại từ đầu. Nhưng sự thật chứng minh tôi đã sai mười phần. Tần Tuyết Vi là ai, thành viên chủ chốt của đội hùng biện, thực lực chỉ đứng thứ hai sau Sử Lộ tẩy não chuyên nghiệp, cũng không biết cô ấy luyện tài ăn nói với ai, nói một câu thì như thép thả vào chất ăn mòn hóa học, nói vài câu thì khiến thực vật như tôi ngã xuống đất không dậy nổi.

Ví dụ, tôi nói: “Lớn lên xinh đẹp thì có ích gì!”

Cô ấy nói: “Còn tốt hơn không xinh.”

Tôi nói: “Còn hơn bị bạn trai chán ghét.”

Cô ấy nói: “Hàng loại hai và hàng dùng rồi đúng là một đôi.”

Tôi nói: “Giả vờ lạnh lùng, cao quý gì chứ?”

Cô ấy nói: “Thèm muốn, đồ kị, căm ghét cũng không cần giả vờ.”

Cuối cùng tôi phải đưa ra một kết luận, tranh cãi với Tần Tuyết Vi chỉ tự rước lấy nhục. Tuy nhiên tôi cũng có một thời gian chiến thắng, bởi vì khi ấy có Sử Lộ ở đây. Lúc đó đang ở buổi tọa đàm về vấn đề cơ học lượng tử^[1], tôi và Sử Lộ đang ở lối vào cửa thì gặp Tần Tuyết Vi. Lần này là Tần Tuyết Vi chủ động khơi mào khiêu khích.

[1] Cơ học lượng tử là một trong những lý thuyết cơ bản của vật lý học. Cơ học lượng tử là phần mở rộng và bổ sung của cơ học Newton (còn gọi là cơ học cổ điển). Nó là cơ sở của rất nhiều các chuyên ngành khác của vật lý và hóa học như vật lý chất rắn, hóa lượng tử, vật lý hạt. Khái niệm lượng tử để chỉ một số đại lượng vật lý như năng lượng không liên tục mà rời rạc.

Cô ấy nói: “Cậu cũng có thể hiểu à.”

Ngại quá, ngại quá, tôi cũng không biết mình có hiểu hay không, chỉ biết là lúc Sử Lộ phổ cập cho tôi kiến thức khoa học, tôi không hiểu. Thế nên tôi không biết nên phản bác cô ấy thế nào.

Sử Lộ lên tiếng: “Cô gái nghe có thể hiểu mới thật kinh khủng, chẳng trách không ai muốn cậu.” Về mặt Tần Tuyết Vi hơi vụn vặt, cô ấy mở miệng nhưng không thốt được lời nào, cuối cùng rặn ra được câu: “Ờ ờ.”

Sử Lộ bình tĩnh nói: “Phải, tôi ờ ờ, cậu mới thực sự là đàn ông, đàn ông chân chính.”

Tần Tuyết Vi nắm chặt tay, ánh mắt sắc bén, “Đi chết đi.”

Sử Lộ tiếc nuối lắc đầu, đau lòng nhìn cô ấy, “Cậu đã xuống cấp đến mức chỉ có thể dùng cách đó đả kích người khác thôi sao? Tôi thật xấu hổ khi làm bạn với cậu.” Cậu ta nói xong, kéo cánh tay tôi rời đi.

Tôi lên quay đầu lại nhìn Tần Tuyết Vi, cô ấy đứng tại chỗ, nhìn theo chúng tôi. Nói thật tôi nghĩ đầu vô mồm thì Tần Tuyết Vi cũng không khiến người khác chán ghét, ngược lại, càng khiến người ta cảm thấy cô ấy trong sáng, dễ thương, nếu tôi là con trai chắc tôi cũng thích cô ấy. Vì thế, tôi cảm thán lần hai, Tổng Nhược Cốc sao lại không có mắt như thế chứ.

Liên hoan hội học sinh, có không ít người không tham gia. Tổng Nhược Cốc cũng tham gia hội, thế nên tôi nghênh ngang làm người nhà đi ăn tiệc cơm.

Tuy Tổng Nhược Cốc trời sinh mặt lạnh, nhưng coi như có phong độ, không nói nhiều, luôn quan tâm người bên cạnh, cho nên không đến nỗi vì mặt lạnh mà tẻ nhạt. Vì thế có thể thấy được, đây là một người biến thái có giáo dục.

Dáng dấp đẹp, gia cảnh tốt, hiểu lễ nghĩa, vì thế Tổng Nhược Cốc trong hội sinh viên là một trong những nam sinh được hoan nghênh nhất, ở trên bàn cơm bị bao vây tấn công, không thể thiếu được cảnh rót rượu. Tôi ngồi bên cạnh cậu ta, cầm chén trà lạnh nhìn cậu ta uống một chén rượu, bạn có thể nói, cậu ta có thể uống, mặc dù càng uống mặt càng trắng, nhưng ánh mắt trấn tĩnh, một chút cũng không hề say.

Tổng Nhược Cốc đột nhiên ngồi xuống, cậu ta ôm lấy bả vai tôi, nghiêng đầu đến sát tai tôi, đáng vẻ mập mờ. Mang theo hơi thở mùi rượu nóng bỏng thổi bên tai tôi, gương mặt tôi lại bắt đầu nóng lên.

Giọng nam tính trầm ấm lại vang lên, cậu ta nói: “Làm bạn gái, ít ra cậu phải gấp cho tôi cái gì chứ?”

Sau ba giây, trong đầu tôi hình thành tín hiệu rõ ràng, “gấp đồ ăn cho bạn trai”, sau đó tôi nghiêng đầu, định cách xa nguy hiểm này một chút, rồi đưa đĩa gấp mấy món cho cậu ta.

Kết quả, cậu ta được voi đòi tiên, “Cá có xương.”

“Nói thừa, không có xương là con lươn.” Tôi không thèm để ý đến ám hiệu của cậu ta.

“Cậu biết không, Kỳ Nhiên,” cậu ta sán lại gần một chút, “Tôi rất thích đáng vẻ xấu hổ của cậu.”

““

Thấy tôi không nói gì, cậu ta nói: “Chỉ có lúc như này, cậu mới giống một cô gái.”

Ý là lúc khác không giống?

Biết ngay là biến thái thì không nói được lời hay mà. Lúc này so với chuyện muốn nói gì đó, tôi càng muốn hành động gì hơn. Thế là tôi cầm cái nĩa inox khoa tay múa chân trước mặt Tổng Nhược Cốc, sấn sấn vào đĩa đồ ăn

Tôi còn đang tìm mục tiêu kế tiếp, lại nghe thấy tiếng ồn ào xung quanh: “Hôn một cái! Hôn một cái!”

Tay tôi mềm nhũn, nĩa rơi trên bàn, tiếng va chạm bị tiếng ồn ào của mấy con sâu rượu át đi.

Tôi nhìn xung quanh, thấy có rất nhiều người vui sướng vỗ tay, còn có người gõ bàn trợ hứng.

Tiếng gào thét của bọn họ càng lúc càng lớn, kéo theo cả người phục vụ vây xem.

Quay lại nhìn Tống Nhược Cốc, cậu ta cách tôi rất gần, một tay ôm vai tôi, gần như muốn kéo tôi vào lòng. Chắc là vì uống rượu, mặt cậu ta trắng đến nỗi không có huyết sắc, tinh khiết, ôn hòa như ngọc. Ánh mắt cậu ta có chút mơ màng, cuối cùng thì cũng có dáng vẻ say rượu.

Cậu ta cười như không cười nhìn tôi, trong âm thanh huyền ảo lại có vẻ an tĩnh khác thường.

Tình cảnh có chút xấu hổ, có hôn hay không cũng không thích hợp. Giả bộ bất tỉnh có vẻ là biện pháp giải quyết tốt nhất. Thế là tôi đưa tay ấn đầu không ngờ giữa đường bị cậu ta nắm lấy.

Cậu ta kéo tay tôi đến trước mặt, cúi đầu hôn một cái trên mu bàn tay tôi.

Trong lòng hơi rung động, gương mặt không kiềm chế được nóng bừng, Đây là lần tiên tôi bị đàn ông hôn, tay cũng coi như thế đi.

Chỉ một động tác đơn giản như thế, khiến cho quần chúng vây xem sung sướng, tiếng thét chói tai vang lên không ngừng. Không thể không nói, Tống Nhược Cốc xử lý như thế rất hợp lý, không hề nữ tính mà còn có vẻ thanh cao, không hề vì phóng túng mà có vẻ lỗ mãng.

Sau khi hôn xong, Tống Nhược Cốc cười híp mắt nhìn tôi. Không cần cậu ta mở miệng tôi cũng biết ý nghĩ trong ánh mắt cậu ta.

Tôi thích xem dáng vẻ xấu hổ của cậu.

Chỉ có những lúc như thế này cậu mới giống một cô gái.

Em gái cậu! Lão tử không cần giống, lão tử vẫn luôn thế có được không hả.

Không để ý tới Tống Nhược Cốc, tôi đứng dậy đi nhà vệ sinh, lúc trở lại thấy một cảnh, trên bàn Tần Tuyết Vi đang uống rượu cùng hội trưởng hội học sinh. Xem ra người này là một nữ trung hào kiệt. Không biết đây là lần thứ mấy tôi và Tần Tuyết Vi khó có thể nhường nhịn nhau, tôi phát hiện thái độ cô ấy đối với tôi không phải là ghen ghét đố kỵ, mà giống như khinh bỉ và xem thường nhiều hơn, dường như gặp tôi sẽ buồn nôn.

Chẳng qua hôm nay tôi không có ý định tìm hiểu, thực tế là tôi muốn tìm hiểu cũng không có sức, Tần Tuyết Vi như thánh đấu sĩ mặc chiến giáp hoàng kim còn tôi thì không nhìn thấy được ý chí chiến đấu.

Vì thế tôi vừa đi đến bên cạnh cô ấy vừa nhìn cô ấy chằm chằm, quãng đường khá ngắn nhưng không biết trên mặt đất đổ cái gì đó rất trơn, tôi không để ý, bước chân vào

Cũng may tôi phản ứng nhanh, thuận tay nắm được cánh tay người bên cạnh, khó khăn đứng vững. Ngẩng đầu lên, người đó không ai khác chính là Tần Tuyết Vi. Bởi vì tôi đột nhiên tập kích, cốc bia trong tay cô ấy, hơn một nửa đổ trên cánh tay cô ấy, trên váy và giày cao gót.

Không thể nhìn nổi.

Chân tôi không hề cố ý. Bây giờ cho dù tôi có suy nghĩ muốn đá kích cô ấy, cũng không thể nói.

Bởi vì tôi định chân thành nói lời xin lỗi, “Cho...” Bốp!

Tôi chỉ cảm thấy đầu ong một tiếng, ngay tức khắc mắt nổ đom đóm. Bởi vì cô ấy tát dùng cả mười phần sức lực, đầu của tôi bị đánh nghiêng sang một bên, trên mặt đau rát.

Tôi ôm mặt, mờ mịt một lúc lâu, mới phản ứng được, tôi đây bị đánh. Hơn nữa còn ngay trước mắt nhiều người, đánh trên khuôn mặt mọi người dễ nhìn thấy.

Tôi không phải là bánh bao Bạch Liên Hoa[1], không thể cứ như thế mà nhịn xuống. Tôi và người này tuy oán hận kéo dài đã lâu, hơn nữa hôm nay kéo cô ấy là tôi sai, nhưng tất cả mọi chuyện xảy ra và cả chuyện tát vào mặt bản chất khác nhau. Mẹ tôi sinh tôi ra không phải để người ta đánh.

[1] Bạch Liên Hoa là bộ phim truyền hình Thái Lan. Kể về câu chuyện tình yêu phức tạp. Nhân vật nữ chính của phim Oranuch tốt bụng. Giống như Bạch Liên, hi sinh cho anh chị em của mình bao gồm cả dâng hiến trái tim. Cô luôn suy nghĩ muốn hy sinh cho người khác, trừ khi kết thúc cuộc đời mình, đây là bộ phim truyền hình thực tế của Thái Lan, có 12 tập

Tôi giận không kiềm chế được, muốn xông lên đánh cho cô ấy một cái, nhưng hai bọn tôi đều bị người khác kéo lại. Tần Tuyết Vi nghiêm mặt nhìn tôi, trong mắt lóe lên vẻ đắc ý.

Tôi nổi điên, nhưng người tôi bị đè xuống, cho dù tôi giãy dụa thế nào cũng không thoát được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Tuyết Vi bị người ta kéo rời đi, càng đi càng xa.

“Tần Tuyết Vi.” Đột nhiên có người kêu một tiếng, giọng nói không lớn, nhưng đủ để mọi người nghe được. Tống Nhược Cốc đứng lên, đi về phía Tần Tuyết Vi. Cậu ta nói: “Cậu đứng lại cho tôi.”

Tần Tuyết Vi mặt lạnh nhìn cậu ta, không nói.

Tôi ôm mặt, phát hiện tình huống có chút quen thuộc. Lẽ nào đây là đoạn mở đầu của gương vỡ lại lành? Tôi trăm phương ngàn kế lâu như thế mà chưa thành công, ngày hôm nay lại chó ngáp phải ruồi sao?

Thế nhưng trong lòng tôi lại có chút không hài lòng. Lão nương bị bạt tai, đổi lại hai người bọn hắn đoàn tụ. Bia đỡ đạn tuy số khổ, nhưng không phải khổ cay đắng như thế.

Tôi mặc kệ hai người đoàn tụ hay đoàn biệt, chuyện ngày hôm nay nhớ kỹ cho tôi, sớm muộn cũng có lúc tôi trả thù.

Bên kia Tống Nhược Cốc chạy đến trước mặt Tần Tuyết Vi, cậu ta kéo cánh tay Tần Tuyết Vi. Tôi cho rằng tiếp theo sẽ thấy màn kịch thay đổi, sau đó tôi có thể thành công yên lặng rút lui, suy xét xem báo thù thế nào. Nhưng trời không chiều lòng người, hai bạn nam tưởng Tống Nhược Cốc mượn rượu làm trò gì đó, sợ xấu hổ (thực ra đã rất xấu hổ), vô cùng quan tâm để kéo cậu ta lại.

Hai bạn gái hộ tống Tần Tuyết Vi cũng lập tức rút lui. Tống Nhược Cốc bị người ta kéo tay vẫn khí thế mười phần, cậu ta hô cao giọng hướng về phía Tần Tuyết Vi: “Cậu trở lại đây cho tôi.”

Một giây tiếp theo, các cô ấy xoay người xuống cầu thang, không thấy bóng dáng.

Cái gì mà tê tâm liệt phế[2], cái gì mà rung động đến tâm can, cái gì mà buồn bã ưu thương A, phi!

[2] Tê tâm liệt phế: hình dung chuyện gì khiến người ta vô cùng bị thương. Có lúc cũng có thể làm cho đau đến cực hạn.

7. Chương 7: Vì Báo Thù

Ngày thứ hai không có tiết, tôi ngủ thẳng đến trưa mới rời giường, xuống tầng kiểm đồ ăn thì thấy Tống Nhược Cốc. Có vẻ như đang đợi người. Sắc mặt cậu ta tái nhợt, vẻ mặt uể oải, vừa nhìn là biết tối qua uống nhiều, giờ còn chưa tỉnh.

Chuyện tối qua xảy ra xong, tôi nhanh chóng ra về, còn Tống Nhược Cốc khi nào về thì tôi cũng không rõ lắm. Hơn nữa tôi nghĩ hành trình cậu ta và Tần Tuyết Vi gương vỡ lại lành đã bắt đầu, tiếp theo chỉ cần chờ ai đó chọc tan lớp giấy dán cửa sổ, thao tác đơn giản và thuận tiện biết nhường nào.

Hơn nữa, Tần Tuyết Vi có thể tức giận tát tôi một cái mạnh như thế, chắc không chỉ vì tôi va phải rồi hất bìa của cô ấy. Hơn một nửa là vì mấy ngày trước, tôi ở trước mặt cô ấy đắc ý, khiến cô ấy nhìn tôi không vừa mắt, tức giận tích tụ lại để mượn rượu bộc phát. Điều này đủ thấy rõ cô ấy quan tâm Tống Nhược Cốc bao nhiêu, mặc kệ mục đích là gì.

Như vậy, ngày hôm nay Tống Nhược Cốc đứng ở chỗ này, không biết có phải đợi Tần Tuyết Vi không? Lẽ nào bọn họ quay lại rồi? Nếu thế thì tôi cũng không phải dính dáng đến hai kẻ biến thái này cho bực mình? Nói cách khác tôi chỉ cần ôm BLX sword ngâm nghĩ xem nên trả lại Tuyết Vi một cái bạt tai như thế nào là ok?

Tôi càng nghĩ càng viễn vông, cho đến khi Tống Nhược Cốc dùng ngón tay chọc đầu tôi. Cậu ta cau mày lại nhìn tôi, “Đang nghĩ gì thế?”

“Không có gì, đang chờ Tần Tuyết Vi sao? Chúc mừng chúc mừng, tôi đi trước, tạm biệt!” Tôi không muốn nhìn thấy hai người bọn họ.

Tổng Nhược Cốc lại ngăn tôi lại: “Tôi đang đợi cậu.”

“Chờ tôi làm gì?”

Cậu ta nói như là chuyện đương nhiên, “Chờ cậu ăn cơm.”

Tôi mờ mịt, kinh ngạc. Trước cậu ta có chuyện nhờ tôi, mời tôi đi phân tích tính toán thì không nói làm gì

“Làm sao cậu biết tôi sẽ đi ăn trưa vào lúc này?”

“Căn cứ vào thời khóa biểu, thời gian làm việc và nghỉ ngơi, thói quen sinh hoạt cùng với các mối quan hệ xã hội để đoán thôi.”

“Có chính xác không?”

“Dựa theo kết quả thì độ chính xác tạm được.”

Tôi không thể phản bác được gì, “Gọi điện thoại sẽ chết sao?” Có cần làm cho phức tạp thế không.

Cậu ta đáp trả mạnh mẽ, “Gọi điện thoại sẽ không chết, nhưng điện thoại đã tắt nguồn.”

“...”Hình như tôi quên bật nguồn. Tôi nắm tóc, giận dữ nói: “Thì ra là như thế, tại sao cậu tới tìm tôi? Tại sao không tìm Tần Tuyết Vi đi?” Lời này nói ra không được tự nhiên, thật giống như tôi đang ghen.

Tổng Nhược Cốc có chút mờ: “Tôi tìm cô ấy làm gì?”

Ha ha! Ngày hôm qua diễn tiết mục khổ nhục kế, ngày hôm nay lập tức quên không còn sót lại gì. Người này chắc không phải còn chưa tỉnh chứ

Tổng Nhược Cốc dường như nhớ ra cái gì đó, cậu ta vỗ bả vai tôi, lời nói thành khẩn: “Nhiệm vụ của cậu còn chưa hoàn thành, cần tiếp tục cố gắng.”

Tôi châm chọc cậu ta, “Đừng giả vờ với tôi, ngày hôm qua cậu níu kéo tình cảm thật khiến người ta rơi nước mắt đấy.”

“Tôi? Níu, kéo, tình, cảm?” Tổng Nhược Cốc nói lại từng chữ, có vẻ khó mà tin được. Cậu ta do dự một lúc, rồi nói, “Cậu suy nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ muốn cô ấy xin lỗi cậu thôi.”

“Nhưng cô ấy hoàn toàn không hề xin lỗi.”

“Ừ, đúng thế, xin lỗi.”

Cậu ta nói dứt khoát như thế, tôi cũng không có ý dây dưa nữa. Suy nghĩ một chút, cũng không biết nên tính khoản nợ này thế nào, nhưng bây giờ quan trọng hơn là lấp đầy bụng.

Thế nhưng có một câu rất hay như này, “Đạp phá thiết hại vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu[1]”. Ngay khi tôi ngoan ngoãn để Tổng Nhược Cốc chủ trì mời ăn thịt, ăn đến nỗi bụng căng tròn, bị cậu ta kéo đi tản bộ trong sân trường, thì đột nhiên thấy Tần Tuyết Vi ngay trước mặt tôi.

[1] Phép ẩn dụ cần một cái gì đó tốn nhiều nỗ lực không thể tìm thấy được, nhưng vô tình lại tìm được.

Ngày hôm nay vừa mới có một trận mưa, không khí tươi mát. Tần Tuyết Vi mặc váy trắng, mái tóc dài buông xõa, sợi tóc và làn váy trong cơn gió sau trận mưa khẽ bay lên, hơn nữa vóc dáng cô ấy xinh xắn, phong thái tao nhã, giống như tiên nữ hạ phàm. Người qua đường không phân biệt nam nữ, già trẻ, đều liếc mắt, có người còn trắng trợn giơ điện thoại lên chụp.

Tôi nói với Tổng Nhược Cốc: “Cậu đứng chỗ này đừng nhúc nhích.”

Tổng Nhược Cốc vậy mà rất nghe lời.

Sau đó tôi như một quả đạn pháo nhắm vào Tần Tuyết Vi, 200 mét, 160 mét, 120 mét, 80 mét. Bởi vì vừa mưa xuống, cho nên ven đường có không ít vũng nước. Mắt thấy Tần Tuyết Vi định tránh vũng nước, tôi kêu ngạo giơ chân lên, đi này!

Tiên nữ áo trắng mới đầu thai trong dáng vẻ người phàm vừa .vừa tiếp xúc thân mật với nước bắn.

Tiên nữ vất vả đứng lên từ vũng nước, lúc này trang phục cô ấy đã thành con lươn khổng lồ.

Tần Tuyết Vi thấy tôi, hét lên những tiếng rung trời: “Kỷ! Nhiên!”

“Mỹ nữ xin chào, mỹ nữ tạm biệt!” Nói xong tôi xoay người ba chân bốn cẳng chạy như điên.

Tống Nhược Cốc trợn mắt há mồm nhìn chúng tôi, căn cứ vào tinh thần có thể giúp thì sẽ giúp của chủ nghĩa cộng sản quốc tế nhiều năm, tôi tốt bụng kéo cậu ta chạy cùng.

Tần Tuyết Vi thì không cần, bàn về chạy bộ, cô ấy không phải là đối thủ của tôi, huống chi hôm nay để tăng hiệu quả tiên nữ, còn đi giày cao gót. Tôi bây giờ cũng hiểu rõ ý nghĩa của chuyện thành tích thể dục của tôi bỏ xa cô ấy.

Tôi và Tống Nhược Cốc chạy một lúc, Tần Tuyết Vi đã bị chúng tôi bỏ lại đằng sau, không thấy bóng dáng. Hơn nữa, trận truy đuổi này còn tạo ra hiệu quả chấn động, thiếu nữ xinh xắn mặc váy trắng đi giày cao gót chạy băng băng, chỉ là toàn thân lấm bẩn, đây là hình ảnh ngồn ngang cỡ nào! Đủ khiến người ta khó hiểu về hành vi nghệ thuật này!

Các sinh viên đều nghị luận, đầu năm nay vì tình yêu chuyện gì cũng có thể làm được.

Có người còn nói, có một anh chàng xui xẻo, đạp xe đạp từ xa thấy nữ sinh váy trắng tóc dài duyên dáng đang chạy nhanh, phải nói đẹp bao nhiêu có bấy nhiêu. Vì thế bên nam ra sức đạp xe, cuối cùng đến lúc nhìn thấy chính diện thì ôi mẹ ơi!

Tử vong ngay tại chỗ!

Sau khi bỏ rơi Tần Tuyết Vi, tôi và Tống Nhược Cốc cũng không mệt mỏi gì, nhưng tôi vừa mới ăn no xong lại vận động kịch liệt như thế, bụng không tránh khỏi khó chịu. Tống Nhược Cốc không thể làm gì khác hơn là đưa tôi đến phòng y tế, xin thuốc. Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là bác sĩ khám bệnh cho tôi rất đẹp trai, không phải đẹp trai kiểu chỗ nào cũng hoàn mỹ như Tống Nhược Cốc, cũng không phải đẹp tinh tế như Sử Lộ, mà là rất có khí chất, đương nhiên không phải loại cao sang như Tống Nhược Cốc, mà là ôn nhu, thiện giải nhân ý[1], khí chất ấm áp như gió xuân, có thể hòa tan bất cứ vật gì.

[1] giỏi hiểu ý người khác.

Lúc đó tôi không nói được gì, ôm bụng để bác sĩ xem.

Bác sĩ nói tôi nằm lên giường, anh ấy ấn ấn trên bụng tôi, vừa ấn vừa hỏi xem tôi có đau không.

Suy nghĩ của tôi đang bay cao bay xa, cũng không biết trả lời gì.

Bác sĩ đứng dậy, thả áo tôi xuống. Anh ta nói: “Chắc là bội thực.”

“...” Tôi xấu hổ không chịu nổi.

Tống Nhược Cốc lại không biết ý mà cười ra tiếng.

Tôi không cam lòng ngồi đối diện bác sĩ, “Bác sĩ, anh xem lại cho em xem còn bị bệnh gì không đi.”

Anh ta lấy đơn thuốc để viết, “Không có gì, thân thể của em vô cùng tốt, ít ra dạ dày là như thế.” Anh ta ngắc đầu, ôn hòa cười, “Chẳng qua sau này phải chú ý ăn uống, đừng ăn nhiều quá.”

Tôi chưa từ bỏ ý định, chỉ Tống Nhược Cốc, “Nếu không, anh xem cho cậu ta đi.”

Bác sĩ đẹp trai nhìn về phía Tống Nhược Cốc, cùng lúc đó Tống Nhược Cốc cũng nhìn về phía anh ta, hai người nhìn nhau một lúc, cũng không biết bọn họ trao đổi gì qua ánh mắt. Cuối cùng bác sĩ đưa đơn thuốc cho Tống Nhược Cốc, “Một ngày ba lần, uống sau khi ăn.”

Tống Nhược Cốc nhận đơn thuốc, nói cảm ơn, rồi kéo tôi ra khỏi phòng. Vừa đi ra, cậu ta lại vui vẻ hỏi: “Cậu thích mẫu người này?”

“Liên quan gì tới cậu.”

“Cậu đẹp ý nghĩ này đi.”

“Liên quan gì tới cậu.”

“Bởi vì cậu là bạn gái của tôi.”

“Đi chết đi.”

Tôi cầm thuốc, thầm nghĩ lần sau có nên ăn nhiều rồi đến gặp soái ca không, có phải chỉ cần ăn nhiều có thể đến nhìn zai đẹp hay không Đang suy nghĩ, ngẩng đầu lại nhìn thấy Tống Nhược Cốc đang đắc ý tiến đến phía tôi. Vì thế tôi nói: “Lần sau lúc bác sĩ kiểm tra cho tôi, cậu không nên xem.” Mặc dù chỉ là bụng, nhưng cũng hơi xấu hổ, huống chi cậu ta còn cười một tràng.

Tống Nhược Cốc lại không để tâm, “Cậu có thể xem lại.” Thấy tôi không lên tiếng, cậu ta lại bổ sung thêm một câu, “Tôi có cơ bụng, cậu không thiệt thòi.”

Tôi nghe hiểu được lời nói lưu manh của cậu ta, “Có thể sờ không?”

“Có thể chứ, không chỉ cơ bụng, còn...”

“Cút”.

Bạn nói xem tại sao trong đầu tôi vừa hiện lên cảnh lưu manh đang trêu đùa.

Tôi là đường phân cách lưu manhcảnh thiếu nhi không nên tưởng tượng của editor

Buổi chiều lúc đi học, tôi mới phát hiện mâu thuẫn của tôi và Tần Tuyết Vi có vẻ hơi lớn. Đối với một người không thêm để ý mặt mũi như tôi mà nói, một mình bị vây trong ánh nhìn của nhiều người thì chả nhằm nhò gì, nhưng với mỹ nữ xinh đẹp lạnh lùng hơn người, đây chính là chuyện muốn lấy mạng con nhà người ta mà.

Vì thế cả một buổi chiều, tôi đều không ngồi yên, không có cách nào, ánh mắt kia của Tần Tuyết Vi quá trần trụi, quả thực giống như muốn lao thẳng vào cắn chết tôi. Tôi tin tưởng chắc chắn rằng, cô ấy chưa trả thù tôi ngay lập tức, vì cô ấy muốn tích cóp thành nhiều, sau đó tìm một thời điểm thích hợp, chính tôi sống không bằng chết.

Thế nên phải làm gì mới được bây giờ.

Tan học lúc chạng vạng, tôi nơm nớp lo sợ đi ăn cơm với Tống Nhược Cốc, cũng không dám quay về ký túc xá. Phòng ngủ của Tần Tuyết Vi ngay cạnh phòng tôi, tôi sợ lúc tối về vừa mới đẩy cửa vào đã thấy Tần đại mỹ nữ mài dao soàn soạt.

Tôi bị suy nghĩ trong đầu làm cho toát cả mồ hôi.

Bất đắc dĩ tôi chỉ có thể tìm Sử Lộ giúp đỡ, muốn tránh ở chỗ cậu ta một đêm. Kết quả thằng nhóc này bảo với tôi, cậu ta ở bên ngoài gặp bạn trên mạng, chưa biết khi nào về. Hơn nữa cậu ta còn lải nhải trong điện thoại nói cho tôi biết cậu ta đang ăn cái gì, tôi vô cùng muốn hỏi cậu ta, bạn trên mạng của cậu ta ăn có ngon không.

Cho nên mới nói, phía sau mỗi một nữ sinh xui xẻo, đều có một người bạn thân không đáng tin cậy.

Tống Nhược Cốc cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, cậu ta nói: “Tôi thuê cho cậu phòng ba sao ở trung tâm thành phố.”

Tôi giả vờ nói: “Sao lại không biết xấu hổ thế chứ.”

“Xấu hổ thì thôi.”

“Cắt!”

8. Chương 8: Thuê Phòng

Khách sạn ba sao ở trung tâm thành phố, điều kiện không tồi, đương nhiên, giá cả cũng “không tệ”. Nhưng không có vấn đề gì, ai bảo tôi ở bên cạnh người giàu có chứ. Thực tế ngọn nguồn ân oán giữa tôi và Tần Tuyết Vi đều là do Tống Nhược Cốc, bây giờ tôi lại đang là bạn gái trên danh nghĩa của cậu ta, tiêu của cậu ta ít tiền, cũng không có gì kỳ lạ.

Ngay trước cửa khách sạn, chúng tôi liền gặp phải người quen, chính xác là Tống Nhược Cốc gặp người quen, tôi đã gặp qua người này ở buổi liên hoan hội học sinh. Cậu ta và một nữ sinh khoác tay đi tới, thấy chúng tôi thì nói một câu: “Hai người cũng tới đây?”

Tôi ngu ngơ gật đầu, “Đúng thế.”

Lúc nhìn thấy vẻ mặt đã hiểu của nam sinh kia và thấy nữ sinh xấu hổ cúi đầu, tôi, đã, hiểu.

“Khụ khụ, không phải là, cái kia” Tôi thật sự không biết nói gì cho phải, càng giải thích càng hồ đồ.

“Đúng thế, chơi vui vẻ nhé.” Tống Nhược Cốc cầm thẻ mở cửa phòng nói với bọn họ một tiếng, sau đó lôi kéo tôi lên tầng.

“Này, này, này, bọn họ hiểu lầm chúng ta.” Tôi thực sự đang bị Tống Nhược Cốc kéo đi.

“Vậy thì thế nào, cậu cũng chả mất miếng thịt nào.”

“Thế nhưng...”

“Không cần thế nhưng, có những thứ càng giải thích càng đen, hơn nữa,” cậu ta dừng bước, bất mãn nhìn tôi, “Cùng tôi thuê phòng, cậu uất ức lắm sao?”

...Lẽ nào tôi nên cảm thấy vinh hạnh sao?

Tôi tưởng rằng Tống Nhược Cốc sẽ ném tôi vào phòng rồi đi, nhưng thằng nhóc này lại ngồi bên giường xem ti vi. Không biết đang chiếu tiết mục gì, hai con sơn dương ở trên võ đài khua khoảng, xung quanh có rất nhiều thôn dân mặc đang hò hét vỗ tay.

Tôi từng nghe nói có chọi trâu, chọi gà, chọi dê, cũng chưa từng nhìn chọi sơn dương. Tống Nhược Cốc lại xem rất say mê, người này khẩu vị thật đặc biệt.

Tôi huých cánh tay cậu ta, “Đổi kênh khác đi.”

Cậu ta ấn điều khiển hai cái, đổi sang kênh giáo dục. Một giọng nam trầm, hùng hồn giải thích quá trình sự tử đục và sự tử cái tạo ra sự tử con.

“Đổi, đổi kênh khác.”

Một người phụ nữ mắt to đang khóc rưng rức, khuôn mặt hướng về phía màn hình, vừa khóc vừa nói vì sao anh không yêu em.

“Đổi cái khác.”

Một quân nhân giải phóng đang chạy như điên trên thảo nguyên, phía sau không xa là một đoàn quân Nhật Bản đuổi theo bắn anh ta, cứ thế bị bắn trúng một phát, nhưng anh ta rất dũng cảm, quay đầu lại bắn được một người bị thương, trúng ngay đầu, máu văng tung tóe.

“...Đổi.”

Tiết mục hẹn hò.

“Đổi”.

Tiết mục dự thi.

“Đổi”.

Chương trình quảng cáo ti vi.

“Đổi”.

Sau cùng Tống Nhược Cốc ném điều khiển ti vi cho tôi, “Chơi trò khác đi.”

Tôi lo lắng, “Cũng thích, sao cậu không đi đi.”

Cậu ta khó hiểu nhìn tôi, “Tại sao tôi phải đi.”

“...” Đây rốt cục là tình huống gì.

Tống Nhược Cốc không để ý đến tôi, lấy một quyển sách trên đầu giường nghiêm túc đọc.

Tôi một chân đứng dưới đất, một chân đạp trên giường, nói: “Đại gia, tiểu nhân bán nghệ không bán thân, sao ngài không đi chỗ mát mẻ khác.”

“Mới vào đã đi ra, người khác sẽ nhìn tôi thế nào.”

Mạch máu não không bình thường quả nhiên khác người thường, cái gì nói ra cũng bắt người ta phải ngẫm nghĩ. Đáng chết là tôi nghe lại có thể hiểu.

Mặc kệ cậu ta, tôi ngồi một bên lên mạng. Chơi một lúc, đột nhiên nghe thấy đằng sau tiếng “Két két” âm thanh mở cửa, tôi quay đầu qua, thấy biến thái giờ điện thoại của tôi về phía bụng của mình, chiếc áo sơ mi được lật lên hơn một nửa, lộ ra cơ bụng rắn chắc.

“Tôi là một người ngay thẳng,” cậu ta đặt điện thoại xuống nói, “Cho nên muốn bồi thường cậu.”

Có thể dùng từ “ngay thẳng” một cách nội hàm, phong phú như thế, người này thật khiến cho người ta muốn bóp chết cậu ta.

Không thốt nên lời, tôi chỉ có thể tiếp tục lên mạng, ở trong diễn đàn mở một topic là “818, bạn trai tôi là nam sinh cực phẩm, tôi vẫn hoài nghi cậu ta là người ngoài hành tinh.” Sau khi chỉnh sửa một chút, và bỏ đi một số chi tiết dễ để lộ chuyện riêng tư, tôi đều đem mấy chuyện kỳ quái mà Tống Nhược Cốc đã làm viết hết lên. Vốn dĩ chỉ muốn trút giận một chút, không nghĩ tới nhận được nhiều thông báo có người xem, topic nhanh chóng trở thành hot, còn được mod đính lên trang đầu. Tôi được cổ vũ trong nháy mắt, cho dù nguyên nhân là được mọi người theo dõi ủng hộ hay vì nguyên nhân khác, tôi cảm thấy như có thêm sức mạnh để viết tiếp. Cuối cùng, topic cũng nhận được nhiều ment thể hiện sự đồng tình rằng Tống Nhược Cốc là người ngoài hành tinh.

Tôi một khi đã viết thì sẽ quên thời gian, chờ đến lúc buồn ngủ thì mới phát hiện ra đã hơn 12 giờ rồi. Tôi quay đầu nhìn Tống Nhược Cốc, người kia đã ngủ. Sách bị ném ở một bên, cậu ta ngoẹo đầu vào đầu giường, hai chân co lại, chân thì rơi ở dưới đất. Khi ngủ cậu ta không còn ánh hào quang như ban ngày, ngược lại trông có vẻ thuận mắt hơn nhiều.

Thế nhưng đây không phải vấn đề, vấn đề là trong phòng chỉ có một giường, bạn nói cô nam quả nữ... Thật không tốt mà. Tôi chỉ muốn lắc cậu ta, hi vọng có thể lắc tỉnh cậu ta, thế nhưng chả thấm vào đâu. Tôi bóp mũi cậu ta, nhưng người ta còn miệng, há miệng thở một cái rất chi là khoan khoái. Tôi đưa tay bịt miệng cậu ta, giờ thì xem cậu có thể làm thế nào? Hô hấp bằng chân cho tôi xem nào?

Cậu ta không thể hô hấp bằng chân, nhưng giãy dụa một lúc, sao đó thân thể thả lỏng một cái, rồi không phản kháng nữa.

Tôi lại càng hoảng sợ, không, không, không phải sẽ không thở nữa chứ? Tay tôi run run đưa đến trước mũi cậu ta, may quá, vẫn còn thở.

Thế nhưng vị oan gia này muốn làm thế nào mới tỉnh đây!

Rơi vào đường cùng, tôi chỉ có thể nhấc chân lên chào hỏi người cậu ta, đạp cậu ta cho hả giận.

Bụp một cái, cậu ta sẽ bị tôi đá xuống giường.

Quên đi, ngủ say như thế, chắc xác suất cậu ta có mưu đồ bất chính với tôi sẽ rất thấp. Nghĩ kỹ một chút, tôi lại lo lắng, định tìm cái gì đó buộc cậu ta lại, cho dù có tâm cũng vô lực.

Nhưng mà dùng cái gì bây giờ, khách sạn này cái gì cũng có chỉ thiếu duy nhất dây chạc. Cũng đúng, chẳng may có vị khách nào thấy dây chạc, suy nghĩ nông nổi tự treo cổ trong khách sạn...

Tôi nắm tóc, kéo suy nghĩ vắn vơ của mình về. Bạn nói xem khi nào thì tôi mới có thể thay đổi suy nghĩ tào lao của mình cơ chứ.

Quay trở về hiện tại, tình huống này hợp lý nhất là lấy dây thắt lưng của Tống Nhược Cốc buộc cậu ta lại.

Bây giờ tôi cũng không lo lắng khả năng lộn chết có thể tỉnh lại, vì thế vô cùng dũng cảm cười lên hông cậu ta, động tác không hề bị cản trở. Thế nhưng dây lưng cậu ta không biết là do nhà thiết kế nào tàn[1] nào vẽ, thực là biết giấu đi điểm quan trọng, tôi suy nghĩ nửa ngày mới có thể hiểu được cơ cấu hoạt động của nó, cuối cùng cũng cởi được.

[1] bộ não bị tê liệt, bị tổn thương.

Tôi vượt cảm cười ha ha, bỗng dưng ngẩng đầu, thấy Tống Nhược Cốc đang trợn tròn mắt, mặt không biến sắc nhìn tôi.

Tôi lại càng hoảng sợ, bước qua cậu ta ngồi xuống đất. Thật ra lá gan tôi không hề nhỏ, nhưng nửa đêm đột nhiên phát hiện người này là người sống, à không, đã tỉnh, dù sao cũng khiến trái tim đập điên cuồng.

Ánh mắt Tống Nhược Cốc dời xuống, thấy sợi dây lưng được cởi ra, “Cậu...”

Một người đàn ông mới mở mắt liền phát hiện người phụ nữ nằm úp sấp trên hông, cởi dây lưng của anh ta, ai rơi vào tình huống này cũng sẽ hiểu lầm. Tội vội vàng xua tay giải thích, “Cậu đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn trói cậu lại.”

“Ừ,” Tống Nhược Cốc nhìn tôi ẩn ý, nói “Không ngờ khẩu vị cậu nặng đến thế.”

“...” Hình như cậu ta càng nghĩ càng lệch thì phải.

Tôi phát hiện, mỗi khi đối mặt với Tống Nhược Cốc, lúc nào tôi cũng có cảm giác vô cùng mệt mỏi, cho dù là tình huống nào. Lúc này tôi cũng không muốn giải thích, chỉ phát tay với cậu ta rồi nói, “Cậu mau trở về đi, tạm biệt, hẹn gặp lại, ngủ ngon nhé.”

Cậu ta nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Đã giờ này rồi cậu còn muốn tôi quay về sao.”

Cũng đúng, bây giờ ký túc xá chắc chắn đã đóng cửa lâu rồi, cậu ta muốn về, trừ khi trở thành SpiderMan.

Cậu ta nằm thẳng, tư thế thả lỏng, vẻ mặt vô tội, đáng vẽ “Đừng thấy tôi là kiêu hoa[1] mà thương tiếc”, cậu ta nói, “Cậu muốn tiếp tục không?”

[1] người đẹp như hoa.

Tôi # T\$%^@! ! !

Tôi không nên nói chuyện với người ngoài hành tinh.

Thế nhưng không nói cũng không được, tôi còn phải nghĩ cách mời vị đại gia này đi. Vì thế tôi khuyên can mãi, cuối cùng cũng khuyên được cậu ta thuê thêm một phòng.

Cậu ta vô cùng không vui, “Tiền của gia cũng không phải do gió thổi tới.”

“Gia, nếu không chờ lúc trở lại, tôi trả tiền cho cậu.”

“Quên đi, tôi không ăn bám.”

Vậy cậu muốn cái gì đây.

Vốn vô cùng thuận lợi, nhưng vì có chuyện ngoài ý muốn, Tống Nhược Cốc tốn gấp đôi tiền phòng, điều này khiến tôi vô cùng xấu hổ. Nhưng tâm tình xấu hổ này cũng không duy trì được lâu.

...

“Tống Nhược Cốc, cậu nói thử xem, tôi bóp mũi cậu, bịt miệng cậu, cậu cũng không tỉnh, sao lại đến lúc mầu chốt, cậu lại tự nhiên tỉnh thế.” Sáng sớm hôm sau, tôi hỏi Tống Nhược Cốc.

Cậu ta bình tĩnh húp một chén cháo nhỏ, không trả lời.

“Còn nữa, người khác bị bịt mũi không thở được sẽ tỉnh, sao cậu thà rằng nín chết cũng không mở mắt.”

“Còn cần hỏi sao, tôi cố ý.”

“ ”

“Mất hứng thì cậu cần tôi đi.”

“ ”

“Sàm sỡ cũng được.”

“ ”

Kết luận: Nếu đối mặt với Tống Nhược Cốc, có thể im miệng thì tốt nhất nên không nên mở miệng.

Tôi là đường phân cách nói không nên lời với kẻ biến thái của editor.

Buổi học sau, Tần Tuyết Vi không hề có dấu hiệu đỡ giận, đoán được rằng lúc trút giận, chiều của cô ấy cũng không nhẹ nhàng. Tôi nghĩ đến vài chiêu điển hình, mỗi một chiêu đều khiến trái tim bé nhỏ của tôi đập điên cuồng.

Không! Thề! Tiếp! Tục! Chờ! Đợi!

Tôi chỉ có thể kiên trì nói với Tống Nhược Cốc: “Cậu có thể dụ dỗ cô ấy trở lại không?”

Tống Nhược Cốc trả lời dứt khoát “Không thể.”

“Vì sao? Bây giờ rõ ràng cô ấy chỉ thiếu một bậc thang, cậu dỗ ngọt cô ấy, cô ấy chắc chắn sẽ quay lại.”

“Trước đây mỗi lần cãi nhau đều là tôi dỗ cô ấy quay lại, nhưng tôi không muốn làm điều đó thêm lần nào nữa.”

“Ách” Tuy rằng trí tưởng tượng của tôi phong phú, nhưng cũng khó có thể hình dung được bộ dạng Tống Nhược Cốc đồ người sẽ như thế nào.

“Tôi không thể nuông chiều cô ấy thêm nữa, không thể để cô ấy được voi đòi tiên mãi được.”

Tần Tuyết Vi đúng là một nữ vương lạnh lùng xinh đẹp, thái độ đối với đàn ông đương nhiên cũng không khá hơn chút nào.

Tôi có chút đồng tình với Tống Nhược Cốc, nếu thực sự yêu đương thì tốt, vấn đề là tên nhóc này cũng không quan tâm Tần Tuyết Vi cho lắm. “Nói xem, cậu có từng thử thích cô ấy chưa?”

Tống Nhược Cốc nhú mày, “Tôi vẫn chưa hiểu cảm giác thích một người nào đó. Cậu phổ cập khoa học cho tôi một chút.”

“A, cấp 3 tôi từng thăm mền giáo viên vật lý.”

“Sau đó thì sao?”

“Lúc đó, mỗi ngày tôi đều cảm thấy nhớ anh ấy, lúc thấy anh ấy thì trái tim đập loạn nhịp, nói năng cũng không được lạnh lẽ.”

“Ừ.”

“Anh ấy giảng bài tôi cũng không nghe, chỉ nhìn mặt anh ấy.”

“Ừ.”

“Anh ấy gọi tôi trả lời câu hỏi, đầu óc của tôi trống rỗng.”

“Sau đó thành tích vật lý của cậu xuống dốc không phanh.”

“...” “Đây không phải là trọng điểm có được không!”

“Sau đó thì sao? Có tỏ tình không?”

“Nào dám chứ, anh ấy đã có vợ con rồi.”

“Ông chú.”

“...” Tôi nắm chặt bàn tay, kiên trì nói, “Cho nên, có thể cậu đã thích Tần Tuyết Vi một chút đấy, cô ấy lớn lên xinh đẹp, tính cách cũng tốt. Hai người ở chung một chỗ, có lẽ sẽ có tình cảm thân thiết, ít ra cũng không dễ dàng âm ỉ chia tay thế chứ.”

“Vậy thời gian cậu thích thầy giáo vật lý, có từng thử không thích chú ấy không? Có thành công không?”

“Tôi...”

“Cho nên mới nói, có thích hay không, không ai có thể khống chế được. Ngày mai tôi sẽ thích người nào đó, chuyện này không thể nói trước, không biết chừng ngày nào đó tôi lại thích cậu.”

Cậu ta nhìn tôi, thái độ vô cùng chân thành.

Tôi bị cậu ta quay vòng, gật đầu mãnh liệt.

“Nghĩ lại thấy rất khủng bố đúng không?” Cậu ta nói.

“...” Sao cậu không đi chết đi.

9. Chương 9: Sư Muội Bệnh Thần Kinh

Bởi vì lo lắng Tần Tuyết Vi sẽ tạo cho tôi tổn thương nghiêm trọng không thể bù đắp được, tôi mặt dày quay lại khách sạn trung tâm, tính ở đến khi nào tên nhóc Sử Lộ kia trở lại.

Tổng Nhược Cốc không nói gì, cậu ta lại tiếp tục mời khách.

Ngoại trừ thỉnh thoảng bị Tổng Nhược Cốc biến thái quấy rầy một chút, hậu quả của việc buổi tối tôi không về ký túc, là bạn cùng phòng nhìn tôi bằng vẻ mặt mập mờ. Dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được các cô ấy đang suy nghĩ gì.

Cuối cùng, lão đại phòng ký túc xá không thể ngăn được lòng hiếu kỳ, hỏi tôi mấy ngày này đã làm gì. Tôi chớp chớp mắt nói: “Nếu tớ nói tớ một mình ở trong khách sạn, cái gì cũng chưa làm, cậu có tin không?”

Lão đại gật đầu mãnh liệt, “Tin được mới là lạ!”

Cho nên tôi cũng nghĩ thông suốt rồi, chuyện này hoàn toàn không thể giải thích. Hơn nữa, so với chuyện Tần Tuyết Vi uy hiếp thân thể tôi, thanh danh và tiếng tăm trong sáng chỉ là phù du.

Huống hồ, từ cái nhìn của người ngoài, ở bên cạnh Tổng Nhược Cốc còn được hâm mộ.

Tôi quả nhiên bị tên biến thái nào đó đồng hóa.

Tôi là đường phân cách bị biến thái đồng hóa bởi editor

Tôi nghĩ bản thân thật tốt bụng. Cho nên sau khi ở khách sạn vài ngày, mắt thấy mỗi ngày tiêu mất của Tổng Nhược Cốc vài trăm đồng, tôi cũng không đành lòng. Tuy tên nhóc này không để vào mắt chút tiền này cậu ta thuê một phòng bên cạnh phòng tôi, buổi tối cũng không quay về.

Cũng không biết cậu ta muốn làm cái gì. Hỏi thì bảo để tôi một mình trong phòng thì không tốt.

Thực ra tôi ở một mình trong phòng, tôi vui vẻ, vô cùng vui vẻ. Đương nhiên, lời này tôi không dám nói ra, cũng chỉ dám châm chọc hai câu ở trong lòng, nếu không tên kia thế nào cũng đùa giỡn tôi.

Đúng, không sai, là đùa giỡn. Tên nhóc này từng cho tôi ấn tượng nghiêm túc đứng đắn, cả ngày sống như người máy. Mấy ngày qua ở chung, tôi mới phát hiện ra, trước kia tôi thực sự đã nghĩ nhiều, cho nên tự động đã biến cậu ta thành vai nam chính đẹp trai, tàn bạo, điên cuồng trong tiểu thuyết ngôn tình ướm ắt.

Cậu ta nghiêm túc là giả, đứng đắn cũng là giả.

Cậu ta không thấy mệt mỗi khi tìm đủ trò đùa dai, cậu ta còn thích nói vớ vẩn khiến tôi vô cùng xấu hổ, sau đó cười híp cả mắt ở bên cạnh.

May mà loại đùa giỡn này chỉ là lời nói, không để tôi nhìn thấy ánh mắt hay hành động bỉ ổi của cậu ta, khiến tôi tin mặc dù là ... là lưu manh, nhưng có thể coi là có tổ chức, là lưu manh có nội hàm.

Như đã nói trước đó, nội dung chính không phải là chuyện này. Rơi vào đường cùng, tôi chỉ có thể xuống nước viết cho Tần Tuyết Vi một bức thư cảm động đến rơi nước mắt, tỏ lòng xin lỗi chân thành.

Ngày hôm sau đi học, Tần Tuyết Vi chủ động ngồi cạnh tôi.

Tôi...

Bức thư xin lỗi cảm động đến nỗi không chỉ cảm hóa người ta, mà còn có tác dụng biến hận thù hóa thành tình bạn, hiệu quả như thế sao?

Bởi vì chúng tôi hợp thành cặp đôi vô cùng kỳ dị, xung quanh chúng tôi đều không có ai ngồi, cũng không ít bạn học ngồi phía xa, ánh mắt thường đảo qua chỗ chúng tôi.

Tôi thực sự không biết trong hồ lô của cô ấy bán cái gì, lúc này Tần Tuyết Vi lại mở lời trước. Cô ấy nói: “Tôi không dùng rìu chém cậu, cũng không đầu độc cậu, nửa đêm lại càng không ném cậu từ cửa sổ xuống.”

“...Nói thẳng như thế làm gì chứ.”

“Những cái này đều là cậu tự viết trong thư. Về phần giết người, tạt axit hay ném gián vào túi cậu, tất cả những việc đó tôi đều không biết làm. Tôi ghét gián.”

Cô ấy càng nói càng kích động, mới đầu âm thanh rất thấp, sau đó càng lúc càng cao, câu cuối cùng dường như là gào lên.

Giảng viên đang viết trên bục giảng cũng quay đầu lại, ôn hòa cười với Tần Tuyết Vi: “Bạn học này, sau này nếu lại tiếp tục vô kỷ luật như thế, tôi sẽ mời bạn tham quan tiêu bản con gián trong học viện sinh vật học, nghe nói còn có thể tự mình tạo ra tiêu bản đấy.” Cô ấy nói, còn chớp chớp mắt, giáo sư đã gần 60 tuổi, đáng tuổi bà nội rồi mà còn nói những câu thật cute, thật khiến người ta run rẩy.

Tôi thấp giọng, hỏi Tần Tuyết Vi: “Rốt cục là cậu muốn nói cái gì?”

“Lập tức rời khỏi Tổng Nhược Cốc.”

“Được.”

“...” Cô ấy trừng mắt không lên tiếng.

Chả lẽ là do tôi trả lời rất dứt khoát sao? Tôi lau lau khóe mắt,

“Chuyện này, tôi thực sự yêu cậu ấy đến mức không lời nào có thể diễn đạt được, yêu sống không bằng chết, chết đi sống lại, thế nhưng cậu mới là người cậu ấy yêu, tôi không thể trơ mắt nhìn cậu ấy đau khổ, cho nên chỉ có thể chọn buông tay.” Tôi càng nói càng hăng, lẩm bẩm hát theo bài “Chia tay vui vẻ[1].”

[1] “Chia tay vui vẻ” do quách Văn Hiền soạn nhạc, Diêu Nhược Long viết lời, Lương Tĩnh Như hát. Phát hành vào ngày 4 tháng 2 năm 2002 là bài thứ hai trong album thứ ba “Sunrise, tôi vui vẻ”.

Lão giáo sư lần thứ hai cắt ngang. Cô ấy quay người nhìn tôi,

“Bạn học này, nếu lần sau còn tái phạm, tôi phải đi mời đồng nghiệp bên tôn giáo làm phép, để bạn vui sướng cả đời được không?”

Icon đồ mồ hôi, yêu quái chỗ nào tới đây giảng dạy thế này, mẹ ơi, con muốn về nhà!

Tôi không dám nói tiếp nữa, tiếp tục im lặng, nhưng ở dưới bàn học không thể chờ đợi, gửi tin nhắn cho Tổng Nhược Cốc: “Tôi muốn chia tay!”

Tổng Nhược Cốc nhanh chóng gửi lại một dây dầu chấm lửng. Tôi phát hiện mỗi lần cậu ta trả lời cái gì đều gửi một dây dầu chấm lửng, lần nào cũng như lần nào.

Không đợi cậu ta nói gì, tôi đã nhấn tiếp: Có được không, có được không! Nói được đi!

Tổng Nhược Cốc: Được.

Tôi kích động, vừa định đưa cho Tần Tuyết Vi xem thì lại nhận được một tin nhắn khác: Chờ đó cho tôi[2].

[2] Kỷ Nhiên nhắn là nói “Hảo” đi, Tổng Nhược Cốc nói lại “Hảo”, sau đó bổ sung “Hảo chờ tôi.”

Icon đồ mồ hôi, đây được tính là uy hiếp không? Tôi không nói gì sai mà.

Tôi: Tần Tuyết Vi đã hồi tâm chuyển ý, cô ấy đang ngồi cạnh tôi, tôi đã đồng ý với cô ấy sẽ chia tay cậu

Tổng Nhược Cốc: Cậu nghe cô ấy hay nghe tôi.

Tôi nhin. Bây giờ không thể đối nghịch với cậu ta, thái độ của tôi rất nhẹ nhàng: Sếp, ngài đã quên rồi, chỉ thị lớn nhất ngài cho tôi là để ngài tái hợp với cô ấy, bây giờ cô ấy đã muốn quay lại, nhiệm vụ của tôi cũng đã hoàn thành tốt đẹp.

Tổng Nhược Cốc không để bản thân bị quay vòng. Cậu ta nói: Nếu thế thì, sếp chưa đồng ý cho cậu rút lui, trước tiên hãy án binh bất động.

Tôi...

Tôi thật muốn bỏ đầu Tổng Nhược Cốc ra, nhìn xem não cậu ta như thế nào, xem não giống quả kiwi hay giống khoai lang.

Nhưng mà tôi không thể cứ ngồi chờ chết chứ, dù thế nào, trước tiên vẫn nên trấn an Tần Tuyết Vi. Tôi xóa hết mấy tin nhắn sau tin “Được” của Tổng Nhược Cốc, như thế mới giống hiện trường giả, tôi đề nghị chia tay, cậu ta dứt khoát nói “Được”. Sau đó tôi chia điện thoại cho Tần Tuyết Vi xem, nhỏ giọng nói: “Cậu xem đi, cậu ta thực sự chỉ quan tâm cậu thôi.”

Trọng tâm chú ý của Tần Tuyết Vi lại chệch đi, “Mạch máu não khác người” là Tổng Nhược Cốc?”

“Phải, thực ra tôi đã nghĩ đến mấy biệt danh hay hơn, tiếc là điện thoại không đủ ký tự.”

Tần Tuyết Vi lặng lẽ nghiêng đầu đi chỗ khác, không để ý đến tôi.

Lúc trưa tan học, Tổng Nhược Cốc đã chặn tôi ở cửa phòng học, Tần Tuyết Vi cũng chẳng thèm để ý tới chúng tôi, không thèm liếc mắt mà cứ thế bỏ đi.

Tôi thật không hiểu nổi, đây là tình huống gì? Tổng Nhược Cốc thì còn có thể bảo là chưa chuẩn bị tâm lý, thế còn Tần Tuyết Vi thì sao? Không phải cô ấy mất trí nhớ chứ?

Tổng Nhược Cốc lấy điện thoại ra, vào weibo rồi đưa cho tôi xem. Lướt chia sẻ và bình luận thật nhiều nha. Đương nhiên, nội dung quan tâm trên weibo đều na ná như nhau, đại loại như thế này:

Sư muội năm hai bị giáo thảo bỏ rơi, trái tim tan vỡ, hát bài “Chia tay vui vẻ” trong lớp, khiến giáo sư còn nhiệt tình chúc phúc: Lần sau còn tái phạm sẽ tìm người giúp muội ấy vui sướng cả đời.

Phía dưới không biết ai còn vẽ thêm hình minh họa, trong bức tranh lão giáo sư[1] cười vô cùng kinh dị.

[1] giáo sư lớn tuổi.

Đám quần chúng xem bình luận có nhiều người không biết chân tướng, còn đòi xem mặt sư muội.

Không thể không nói, Hán ngữ thật là bao la, rộng lớn, chỉ có mười mấy chữ mà lượng thông tin thật lớn, nội dung được mọi người đề cập đến là: hóa ra tôi không chỉ bị bỏ rơi, tinh thần còn có vấn đề.

Shit! Tôi đưa điện thoại trả lại cho Tổng Nhược Cốc, “Dù nói thế nào, hai ta chia tay là thật. Ai cũng không thể ngăn cản tôi đưa Tần Tuyết Vi trở lại bên cạnh cậu.”

“Thật ư?” Tổng Nhược Cốc nhú mày, “Nhưng chúng tôi vừa mới cãi nhau.”

Cái gì? Sao thế được! Tần Tuyết Vi vừa rồi vẫn ở trong phòng học, sau đó tan học, thấy cậu ta thì đi luôn, “Các cậu cãi nhau kiểu gì, dùng ánh mắt sao?”

Cậu ta lắc lắc điện thoại, “Tin nhắn.”

“Tôi không tin.”

Cậu ta vội vàng đưa mục tin nhắn cho tôi xem. Toàn bộ tin nhắn qua lại chỉ có hai câu, nhưng đủ khiến người ta nổi điên.

Tống Nhược Cốc: Nghe nói cậu khóc lóc muốn quay lại với tôi à?

Tần Tuyết Vi: Chết đi.

Tôi rất muốn chửi tục, bạn xem trong này có tí ý nào muốn giảng hòa sao, đây rõ ràng là khơi mào muốn đánh nhau mà.

Nếu không phải điện thoại này quá đắt, tôi nhất định sẽ ném nó xuống đất để bày tỏ lửa giận của tôi lúc này.

Tống Nhược Cốc rất bình tĩnh, cậu ta sờ sờ đầu tôi, mỉm cười nói: “Cho nên, cậu cần tiếp tục cố gắng.”

“Cố gắng em gái cậu ấy! Tống Nhược Cốc, cậu nói thật xem, ngay từ đầu, cậu đã chỉ muốn tôi đứng không?”

Thế mà cậu ta lại có thể nhanh chóng gạt đầu, ánh mắt rất chân thành, “Nói thật cậu quả thực rất thú vị.”

“Cậu! Cậu! Cậu!” Tôi tức giận đến nỗi nói không nên lời, dứt khoát giơ túi xách đập vào đầu cậu ta, “Lão nương liều mạng với nhà người.”

Cậu ta nhanh chóng tránh đi, chỉ vài bước liền chạy đến chân cầu thang, tôi như người bệnh tâm thần giơ túi xách đuổi theo cậu ta, vừa đuổi vừa gào thét: “Cậu đứng lại cho tôi! Tôi muốn cùng cậu đồng quy vu tận[2]!”

[2] cùng đến chỗ chết.

Tống Nhược Cốc vừa cười vừa chạy, luôn giữ khoảng cách ba bước chân với tôi, không cách tôi quá xa, nhưng cũng không để bị tôi tóm được.

Tôi tuy chạy không chậm, nhưng là so với nữ sinh, còn so với Tống Nhược Cốc...tính theo độ dài bước chân mà nói, tôi đã thua một khoảng cách lớn.

Bây giờ chúng tôi đang truy đuổi thực sự giống trò chơi mèo và chuột, hơn nữa còn là chuột đuổi mèo.

Thế nhưng tôi rất tức giận, tức giận nên tôi không thể không đuổi theo cậu ta. Cũng không biết chúng tôi chạy bao lâu, cuối cùng Tống Nhược Cốc dừng lại trước. Cậu ta thở phò phò nói với tôi,

“Còn chạy được không?”

Tôi thở hổn hển mạnh hơn cậu ta, nói cũng không lưu loát, “Không, không phục, tiếp tục.”

“Ăn trước đã.” Cậu ta kéo tay tôi, “Đừng dừng lại đột ngột, đi, đi tản bộ một chút.”

Tôi hất tay cậu ta, “Cậu chờ đó.”

“Ừ, tôi chờ cậu đồng quy vu tận.”

Cậu ta vừa nói đồng quy vu tận, tôi liền nhớ ra, vũ khí của tôi đâu rồi? Túi xách của tôi đâu rồi?

Tống Nhược Cốc cũng phát hiện ra vấn đề này, cậu ta lắc đầu cảm thán, “Vô dụng.”

Tôi rất buồn phiền, chạy kiêu gì mà đồ cầm trong tay cũng đánh mất, còn ai ngu hơn tôi không?

Trò hề này cuối cùng cũng kết thúc bằng cách hai người quay lại đường cũ tìm túi xách. Đây quả thực là tình tiết khác thường mà.

Ngày hôm sau, Tống Nhược Cốc đưa cho tôi xem một topic hot trong weibo, nội dung như sau: Tận mắt nhìn thấy! Ngày hôm qua học muội tinh thần có vấn đề hát bài “chia tay vui vẻ”, tan học tinh thần vẫn ở trạng thái sụp đổ!! Cô ấy giờ cục gạch điên cuồng đuổi theo bạn trai giáo thảo cũ!! Còn kêu gào muốn giáo thảo đồng quy vu tận!! Sau đó giáo thảo sợ hãi! Hình như quay lại với cô ấy rồi! Cho nên mới nói! Phụ nữ nhất định phải mạnh tay với đàn ông một chút!!

Lượng theo dõi phía dưới vô cùng lớn!!

Tôi từ chối bình luận về chuyện này.

10. Chương 10: Trò Đùa Dai

Cuối cùng cũng không tìm được túi xách của tôi. Có thể nói rằng, oán niệm của tôi dành cho Tống Nhược Cốc đã đạt tới đỉnh điểm. Vì thế tôi định trao đổi thân thiện với cậu ta, nghiêm túc thảo luận xem liệu có thể tu bổ được thể giới quan đã bị chó gặm của cậu ta hay không.

Tống Nhược Cốc tỏ vẻ không vội, cậu ta móc từ đằng sau ra một cái hộp hình vuông đưa cho tôi. Đó là một cái điện thoại mới.

Điện thoại tôi đã mất tung tích theo cái túi xách. Nhưng bảo tôi tùy tiện lấy một vật quý giá thế thì tôi cảm thấy ngượng ngùng, hơn nữa cầm điện thoại của cậu ta thì tôi còn mắc cậu ta thế nào được...

Vì thế tôi phát phát tay, “Không cần, tôi dùng điện thoại cũ của Sử Lộ là được rồi.” Thực ra nói là điện thoại cũ, nhưng cũng không được tính là lỗi thời, bởi vì tên nhóc Sử Lộ kia đổi mới sản phẩm điện tử như cây nông nghiệp bên bờ sông Trường Giang, một năm ba vụ.

Tống Nhược Cốc hí hóp mắt nhìn tôi, “Tóm lại bạn trai cậu là tôi hay cậu ta.”

“Tôi có thể hiểu là cậu đang ghen không, cậu đừng làm tôi sợ!”

“ . . . ”

Sắc mặt Tống Nhược Cốc không được tốt lắm. Ngẫm lại cũng có thể hiểu được. Người này, không tính đến vấn đề đường máu não, chỉ tính nguyên gương mặt cũng đã là tai họa, nụ cười này chưa nụ khác đã chối lên, hiểm khi gặp phải tôi hỏa nhãn kim tinh[1] có thể nhìn thấu bản chất, khiến cậu ta trở về nguyên hình, cậu ta chắc chắn không được tự nhiên. Tôi sờ sờ mũi, nói, “Sử Lộ là bạn thân thiết của tôi, vĩnh viễn là người thân thiết.”

[1] được dùng chỉ mắt Tôn Ngộ Không, người có đôi mắt này có thể nhìn thấu được chân nguyên của đối phương.

Tống Nhược Cốc ra vẻ ngẫm nghĩ.

Lúc này, tôi lại thấy trên weibo có người nói chuyện với tôi. Tôi giữ nút xanh trên PAD[2], kích đến mục inbox, ““Bốn giờ chiều nay tới bến xe phía Tây đón tôi”...Cậu nghĩ cậu là ai!”

[2] Tablet PC (Pad) là một máy tính cá nhân nhỏ, di động, màn hình cảm ứng như các thiết bị đầu vào cơ bản. Nó có một màn hình cảm ứng điện dung màn hình (còn được gọi là công nghệ máy tính bảng) cho phép một người dùng thông qua một bút stylus hoặc bút kỹ thuật số để làm việc thay cho bàn phím truyền thống hoặc chuột. Người dùng có thể xây dựng trong nhận dạng chữ viết tay, trên màn hình bàn phím mềm mại, nhận dạng giọng nói hoặc một bàn phím thực sự (nếu các mô hình trang bị) cho đầu vào văn bản. Máy tính bảng được thực hiện bởi Bill Gates, nên hỗ trợ kiến trúc chip từ Intel, AMD và ARM, từ Tablet PC khái niệm được đề xuất điểm sản phẩm của Microsoft xem, Tablet PC không phải là một flip, không có bàn phím, đủ nhỏ để đưa vào túi xách, nhưng máy tính đầy đủ chức năng. Mã sản phẩm là iPad, Surface)

“Người mãi mãi là bạn thân thiết của cậu.” Tống Nhược Cốc ung dung nói.

Vừa nghĩ tới chuyện lúc tôi cần nhất thì tên nhóc lại đang ở xa hàng nghìn km để chèn chèn với người khác, tôi tính cho cậu ta một bài học. Tôi đặt một con nhện to ở cửa nhà cậu ta, con nhện này mặc dù là hàng nhái, nhưng vô cùng giống thật, ngay cả lông tơ trên đùi cũng có. Cánh cửa gỗ màu vàng, nên con nhện vô cùng nổi bật, đảm bảo chỉ cần không phải là người mù thì sẽ không bỏ qua.

Làm xong những chuyện này, tôi yên ổn lên xe Tống Nhược Cốc đi tới bến xe phía Tây đón người. Không biết Tống Nhược Cốc kiếm được cái xe taobao[3] này ở đâu. Xe thể thao màu đỏ, mũi trần, kiểu dáng đẹp, nóng bỏng như đại mỹ nữ.

[3] Taobao là một công ty con chuyên về lĩnh vực bán lẻ của tập đoàn Alibaba Group. Thực tế, Taobao là Website bán lẻ có uy tín với lượng thông tin lớn nhất Trung Quốc, đây là nơi không thể thiếu cho bạn khi cần tìm mua bất kỳ sản phẩm nào.

Chiếc xe này khá là rộng rãi. Là tầng lớp nhân dân của giai cấp vô sản, cho nên tôi đương nhiên không thích cái kiểu khoe khoang giàu có này. Vì vậy tôi ôm cánh tay đứng ở trước xe, cố ý hỏi:

“Xe kiểu này nếu trời mưa thì làm thế nào? Mở ô sao?”

“Mở ô? Cậu thật lạch hậu,” Tống Nhược Cốc giúp tôi mở cửa xe, “Trời mưa thì nó sẽ biến thân.”

“ . . . ”

Chờ ở bên xe phía Tây không bao lâu thì Sử Lộ đi ra. Mắt tên nhóc này không biết có phải mới được tu luyện trong lò luyện đan của Thái thượng lão quân hay không, mới từ xa đã thấy chúng tôi, đã kéo hành lý đi tới. Tôi nghiệp cho hai cái bánh xe của cái vali, gần như đã trở thành Phong Hỏa Luân[4].

[4] Thái Thượng Lão Quân () là tôn hiệu một vị thần tiên tối cao trong Đạo giáo Trung Quốc, là một trong Tam Thanh. Thông thường Thái Thượng Lão Quân được đồng nhất với Lão Tử, tuy nhiên trong Đạo giáo thì Lão Tử chỉ là một hoá thân giáng trần của Thái Thượng Lão Quân. Phong Hỏa Luân là bánh xe Na Tra cưỡi.

Sử Lộ lập tức ôm lấy tôi, “Kỷ Nhiên, nhớ anh không?”

Tống Nhược Cốc ra sức đẩy hai chúng tôi ra, chen vào giữa.

Sử Lộ bắt mãi xoa xoa cánh tay, nhìn cậu ta, “Cậu là?”

Tôi đoán rằng không cần tôi giới thiệu, hai người này chắc đã biết nhau rồi, Sử Lộ hỏi như thế, cũng chính là bày tỏ một chút bất mãn.

Tống Nhược Cốc thành thật trả lời, “Tôi là bạn trai Kỷ Nhiên.”

“Ừ, là tạm thời đúng không?” lời nói ác độc của Sử Lộ như được tăng thêm buff[5].

[5] thường dùng để chỉ một vai trò đặc biệt có thể nâng cao khả năng của mình để tăng ma thuật.

“Tôi biết cậu, là chị em tốt của Kỷ Nhiên.”

“ . . . ” “Ánh mắt Sử Lộ nhìn tôi u oán ngay lập tức.

Lúc trở về, tôi dùng tất cả kỹ năng của bản thân để làm bầu không khí sinh động. Đương nhiên, Sử Lộ người này không tim không phổi, tùy tiện cậu ta vài câu là có thể khiến cậu ta thao thao bất tuyệt*nói tiếp, trong lúc nghe cậu ta kể với tôi chuyện đặc sắc giữa cậu ta và bạn trên mạng tối thứ bảy, thì chúng tôi đã đến dưới tầng nhà trọ của cậu ta.

Thời khắc chứng kiến kỳ tích đến rồi.

Tôi gấp gấp kéo cậu ta lên tầng.

“A, a, a a!!!!!!!!!!!!!!”

Tiếng gào khóc của Sử Lộ vang xa và lạnh lốt, thực sự khiến người ta kích động muốn báo cảnh sát. Cậu ta còn trong một giây tôi chưa kịp phản ứng đã lắc một cái lao vào lòng tôi, hai tay vòng qua cổ tôi, thân thể dí sát vào người tôi, hai chân vòng quanh hông tôi.

Tôi...

Tôi bị động tác lưu loát không biết xấu hổ của cậu ta dẫn dắt, theo phản xạ có điều kiện ôm lấy cậu ta.

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi ôm kiểu công chúa.

Cho nên mới nói, trong phim thần tượng, kiểu ôm lãng mạn nhiều nhất là được ôm như công chúa, chỉ có tôi là được tính đúng là ôm, công chúa!

Ha ha, ha ha, ha ha

Tổng Nhựt Cốc đứng đằng sau chúng tôi vẫn luôn duy trì vẻ mặt tê liệt cao quý, bây giờ mặt cậu ta cũng không tê liệt được nữa.

Cậu ta nhìn chúng tôi bất lực.

Tôi quay lưng về phía cửa, cười với Tổng Nhựt Cốc: “Chụp kiểu ảnh đi.” Thời khắc lịch sử như vậy nhất định phải giữ lại.

Vì thế màn này được Tổng Nhựt Cốc chụp lại. Người đàn ông gương mặt tái xanh được người phụ nữ nở nụ cười quý dì ôm ngang, phía sau cánh cửa là một con nhện đen khổng lồ, vẻ mặt này, không khí này, hoàn toàn có thể coi thành poster tuyên truyền của tổ chức tà giáo.

Trò đùa này dẫn đến hậu quả là Sử Lộ từ chối làm cơm cho chúng tôi, lý do là cậu ta sợ đến nỗi chân mềm nhũn, đứng cũng không vững.

Tôi chỉ có thể lục túi du lịch của cậu ta, bên trong có không ít đồ ăn.

Sử Lộ bị thương nhìn tôi và Tổng Nhựt Cốc ăn uống, cậu ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cầu, nam, nữ!”

Tổng Nhựt Cốc lại cười. Cậu ta chỉ chỉ Sử Lộ, rồi chỉ chính mình, cuối cùng chỉ tôi, “Ừ, không sai, rất chính xác.”

Sử Lộ: “...”

Sử Lộ bị dọa không nhẹ.

Cậu ta lấy lý do thấy ác mộng, ép buộc tôi mỗi ngày buổi tối trước khi ngủ phải đọc cho cậu ta, y như tôi là mẹ đẻ của cậu ta.

Tôi biết đây là do cậu ta muốn chinh tôi, nhưng tôi đã khiến cậu ta thành như thế, trong lòng cũng có chút cảm giác tội lỗi, hơn nữa tôi còn là người lương thiện, dĩ nhiên quan trọng hơn là tôi còn muốn lấy từ chỗ cậu ta một cái điện thoại cũ.

Vì thế tôi vui vẻ đồng ý với yêu cầu ngây thơ của cậu ta, đang cầm quyển “Đi tìm thời gian đã mất^[1]” đọc cho cậu ta nghe. Bạn có thể nói, quyển sách này rất có khả năng thôi miên. Không biết Sử Lộ cảm thấy thế nào, chứ bản thân tôi mỗi ngày trở về phòng, đặt lưng xuống giường là ngủ như chết.

[1] Đi tìm thời gian đã mất là bộ tiểu thuyết gồm 7 tập của nhà văn Pháp Marcel Proust, được viết từ 1908 1909 đến 1922 và xuất bản từ 1913 đến 1927, trong đó 3 tập cuối chỉ được xuất bản sau khi tác giả qua đời.

Tổng Nhựt Cốc cũng không biết uống nhầm thuốc gì, ngày nào cũng kiên trì đúng giờ tới đón tôi. Có một lần tôi không chống cự được sức hấp dẫn, vừa đọc được một chút đã ghé vào giường Sử Lộ ngủ, Tổng Nhựt Cốc gọi điện nhưng không đánh thức được tôi, kết quả tên nhóc đó lại xông hằm vào nhà công tôi ra ngoài.

Tôi nằm sấp trên lưng cậu ta, có chút mơ mơ màng màng, “Làm sao thế?”

Âm thanh của Tổng Nhựt Cốc lộ ra vẻ bất mãn, “Cậu là một cô gái, có hiểu thế nào là tự bảo vệ bản thân không?”

“Tổng Nhựt Cốc, sao mà cậu càng ngày càng giống bạn trai tôi thế.”

“Đúng thế.”

“Diễn xuất thật tốt.”

“Tôi chuyên nghiệp.” Tổng Nhựt Cốc buồn bực đáp.

Tôi đặt cằm ở cổ cậu ta, cọ cọ lưng tung, chỉ cảm thấy khuôn mặt bên cạnh ửng đỏ một mảng.

Sử Lộ giẫy vò tôi một tuần mới ngừng. Sau đó tôi cưỡng chế tịch thu quyển “Đi tìm thời gian đã mất”, mỗi ngày lên giường, đọc đôi ba trang, chất lượng giấc ngủ vô cùng đáng ca ngợi đấy.

tôi là đường phân cách được ngủ thật tốt của editorBây

Giờ thời tiết khá là ôn hòa, đại học T tổ chức trận đấu bóng rổ rất được quan tâm.

Vì không để các nữ sinh chỉ có thể đứng bên ngoài sân hò hét chói tai, cũng có thể tự thể nghiệm tham gia vào cuộc tranh tài, trận bóng rổ thiết kế thành kiểu “3+2”, tức là mỗi đội gồm 3 nam sinh và 2 nữ sinh, nam nữ cùng phối hợp thi đấu.

Nữ sinh chơi bóng rổ đã ít, biết chơi lại càng hiếm, vì thế nữ sinh lên sân chủ yếu đóng vai “Đồng bọn giống như heo”. Thế nên trận bóng rổ cũng hoàn toàn tuân thủ tiêu chí “Vui vẻ là chính, thi đấu là phụ”.

Mỗi khoa có một đội, chia ra các bảng đấu và đấu loại, sau đó đấu cặp, đội nào vô địch sẽ giành được giải thưởng lớn. Tôi thể dục cũng không tệ lắm, bóng rổ cũng coi như là biết đánh, dĩ nhiên bị chọn vào đội. Trong các tình huống kiểu này, không dễ có thể tìm được một cô gái tham gia, không phải là vấn đề kỹ thuật, mà mấu chốt là do các cô gái đều ngượng ngùng, không ai chủ động xung phong.

Tuy nhiên khoa của bọn Tống Nhược Cốc thì ngược lại, vừa nghe nói tên nhóc này trong đội, các cô gái trong khoa như được tiếp máu, hăng hái ghi danh. Vì vậy mà cạnh tranh vô cùng khốc liệt, cuối cùng vẫn phải tổ chức một buổi ném bóng quy mô nhỏ mới quyết định danh sách thi đấu, quả thực đáng sợ.

Nếu trên thế giới này còn có một loại bệnh nan y không chữa được bằng thuốc, đó chính là mê sắc.

Vì chuyện... này, tôi cười nhạo Tống Nhược Cốc nửa ngày, nhưng tôi không nói đến chuyện ngày hôm sau tôi gặp cậu ta ở trận tranh tài thì sẽ không nhường nhịn.

Hôm nay trời trong nắng ấm, bốn rưỡi chiều, cuộc tranh tài giữa khoa số học và khoa sinh học sắp bắt đầu.

Tôi chạy hai vòng bãi tập, thả lỏng tâm tình và vận động làm nóng người, hoàn toàn không biết rằng hôm nay sẽ là ngày đánh dấu kỷ niệm của mình.

Tống Nhược Cốc toàn thân màu trắng, đang đứng nói chuyện với mọi người.

Cậu ta cao ráo trắng trẻo, nhân nhả dựa vào cột bóng rổ, trọng tâm thân thể đặt vào một chân, một chân khác hơi gấp lại, ánh chiều tà phủ lên gương mặt tuần tú đó, lưỡi biêng mà tao nhã, như chú mèo ngủ trưa trên ban công ngày mùa thu.

Nữ sinh xung quanh đang lén nhìn cậu ta, trong không trung những trái bóng bay hồng hồng đang bay lững lững, cảm giác như sắp đổ bộ xuống đất.

Nói chung, hình ảnh đó muốn đẹp bao nhiêu có bấy nhiêu, nhìn thế nào cũng rất thuận mắt, không hề nhìn ra tên nhóc kia là tên biến thái.

Tôi chạy bộ xong, đứng ở bên ngoài sân vận động, lúc này Tống Nhược Cốc quay sang nhìn tôi, nụ cười ấm áp, “Kỷ Nhiên.”

Bởi vì sắp đến giờ cầu thủ vào sân, để nâng cao sĩ khí, tôi dữ tợn hướng về phía cậu ta làm một cử chỉ xấu.

Xung quanh trong nháy mắt im lặng.

Tống Nhược Cốc : “...”

Ách, có phải tôi đã quên mất chuyện gì không?

Tống Nhược Cốc ôm tay đi tới chỗ tôi, vẻ mặt không tốt nhìn tôi, “Cậu có phải đã quên tôi là gì là cậu.”

Phe địch. Tôi vĩnh viễn không quên.

Mặt cậu ta co giật, vừa nhìn đã biết là đang nghiến răng. Tôi lấy một quả bóng rổ trong tay xoay xoay, mặt không đổi sắc, “Chờ tôi giết cậu không còn một mảnh giáp.”

Tôi nói những lời này để tạo hiệu quả gương cung bạt kiếm, trái lại cậu ta lại cười, cậu ta xoa lưng tung trên đầu tôi, “Được, tôi chờ.”

11. Chương 11: Thi Đấu

Trận đấu bắt đầu.

Cuộc tranh tài này mới bắt đầu đã rơi vào hỗn loạn. Bởi vì có một nữ sinh bên đội của Tống Nhược Cốc đã dành hết sự chú ý. Cô ấy ôm bóng không buông. Chạy từ vị trí phía dưới lên vị trí phía trên, hoàn toàn coi luật chơi thành mây trôi, coi bóng rổ thành bóng bầu dục, đáng chết là cuối cùng cô gái này lại vẫn ném lọt rổ.

Bên ngoài sân vang lên tiếng hoan hô.

Trọng tài giống như người mù, ra hiệu tính điểm, tiếp tục tranh tài.

Cổ động viên khoa sinh học tức giận, trọng tài không thể làm gì khác ngoài chuyện thổi phạt cô gái kia một cái, để cảnh cáo cô ấy lần sau không được tiếp tục như thế.

So tài kiểu này, trọng tài thổi còi giống như là nam sinh huyết sáo, bởi vì nữ sinh ít hiểu luật, nên hầu hết bất cứ lúc nào cũng có thể phạm quy, nếu dựa theo tiêu chuẩn quy tắc tranh tài để yêu cầu nữ sinh, thì cuộc tranh tài sẽ trở thành khóa học dạy luật bóng rổ.

Thế nhưng, lỗi phạm quy lớn như thế vẫn được tính điểm, thực sự là không thể nào nói nổi.

Tiếp đó, cô gái vẫn tiếp tục phát huy cái gọi là “Dạy mãi không sửa”. Cô ấy ôm bóng đi qua đám đông, như vào chỗ không người, còn giống như là chạy bộ, hết va người này lại đụng phải người kia.

Nếu trọng tài không xử lý công bằng, thì tại sao các vận động viên trong khoa sinh học lại không ngăn cản cô ấy? Vì sao liên tục để cô ấy cầm bóng?

Ha hahahaha...

Ngực cô gái này to hơn ít nhất hai cỡ so với người bình thường, di chuyển một bước thì phía trước ngực cuộn trào mãnh liệt, cô ấy không phải ôm một quả bóng mà là ôm ba quả bóng.

Cảnh đẹp như thế, khiến những trạch nam chưa từng trải việc đời ngây ngốc ngay tức khắc, không hề tiến lên cản người, thấy cô ấy đến thì nhanh chân bỏ chạy.

Cho nên việc này tạo ra hiện tượng một cô gái ôm bóng đuổi theo nam sinh toàn trường chạy toán loạn.

Lúc mà trọng tài và toàn bộ nam sinh lần lượt hết hy vọng, tôi quyết định đứng ra làm nữ hiệp ngăn cản cơn sóng dữ này.

Bóng kiểu này, chỉ cần đưa tay, là có thể cướp được. Cô gái kia thấy tôi xông lên, lại rất lanh lợi, ném thẳng quả bóng cho Tống Nhược Cốc, trong miệng còn hô to “Tống Nhược Cốc “!

Muộn rồi!

Tống Nhược Cốc vẫn ở một bên xem náo nhiệt, đứng ở sát vạch sân, cậu ta lúc này hoàn toàn không ngờ nữ sinh này lại ném bóng ỉnh, vì thế vị trí thích hợp nhận bóng không phải là cậu ta.

Thế nên Tống Nhược Cốc lơ đãng nhìn tôi chạy tới, đón bóng, lừa bóng, layup (Layup: lên rổ (chạy đến gần rổ, nhảy lên và ném bóng bật bảng)) ba bước, chết này

Bên ngoài sân vang lên tiếng hoan hô của khoa sinh học, còn có nhiều tiếng hô tên tôi.

Cảm giác này thật TM thoải mái.

Tôi ném cho Tống Nhược Cốc một ánh nhìn khiêu khích.

Cậu ta nhướng mày cười, dường như đang nói, trò hay còn ở phía sau.

Tôi phải thừa nhận, ở trong bầu không khí như thế này, hào hứng này, nụ cười ác ma này vẫn mang theo lực sát thương cực lớn, ít ra tôi không thể không chế được trái tim nhỏ bé khê rung lên.

Cuộc thi đấu bắt đầu.

Nam sinh khoa số học dường như cũng hiểu được việc dựa vào một nữ sinh phạm quy cũng hơi bở ỉ, vì thế muốn giành quyền kiểm soát bóng để tranh tài giữa nam sinh với nhau.

Thế nhưng không cần được cô gái dùng cảm kia, thấy bóng như sỏi thấy thịt, thậm chí không thèm để ý đến bố cục của đội mình nghiêm túc mà nói, tôi cho rằng cô ấy không hiểu được bố trận của đội mình, tìm được chỗ hỏng là nhào tới đoạt bóng lại.

Đội ngũ hai bên đều một mắt nhìn cô ấy, ngoại trừ tôi.

Bóng trong lòng nữ sinh quá dễ đoạt. Hơn nữa nếu cô ấy dám hiên ngang phạm quy, công bằng từ phía trọng tài lại chết non, thì đừng trách tôi lợi dụng xuống tay lấy bạo chế bạo. (dùng bạo lực để giải quyết bạo lực.)

Về chuyện tấn công ngực tôi hoàn toàn không cố ý.

Cô ấy che ngực, cắn uất nhìn tôi, trong mắt chứa những giọt nước long lanh.

Trước khi cô ấy mở miệng lên án tôi, tôi đánh đòn phủ đầu trước, tức giận nói: “Lưu manh!” Nói xong còn ôm bóng vui sướng chạy xa, thoải mái ném bóng vào rổ.

Mọi người đầu tiên là chết lặng nhìn tôi, sau đó cười ha ha thành một tràng.

Cô gái kia đỏ mặt chạy đi.

Tôi có chút áy náy, trước mặt mọi người nói một cô gái như thế có vẻ như không có đạo đức, không phải ai cũng mặt dày như tôi.

Tôi muốn đuổi theo nói xin lỗi, nhưng trước mắt còn có trận đấu. Thế nhưng, thế nhưng, trước mặt làm gì có bóng dáng ai tranh tài.

Trọng tài nhìn đoàn người cười hi hi, u oán liếc mắt tôi một cái.

Tôi sờ sờ mũi, trong danh sách xin lỗi lại có thêm một người.

Lúc này, Tống Nhược Cốc đi tới, cậu ta tùy tiện ôm lấy bả vai tôi, cúi đầu cười nhìn tôi, “Rất cục ai mới lưu manh?”

Tôi thúc cùi chỏ một cái vào thắt lưng cậu ta, cậu ta dễ dàng tránh được. Lúc này đội chúng tôi hô tạm dừng, tôi trừng mắt Tống Nhược Cốc, xoay người bỏ đi, để lại tiếng cười giòn tan của cậu ta sau lưng.

Đội trưởng nói qua loa cho tôi bố trận tiếp theo, một nữ sinh trong đội cười hì hì với tôi, đến cạnh tôi, thấp giọng nói: “Kỷ Nhiên, trong lúc thi đấu, ân ái không hay lắm đâu.”

“ . . . ” “ Cô gái à, sức quan sát và hiểu biết của bạn cần phải cứu vãn ngay lập tức.

“Chẳng qua,” cô ấy nghiêm túc lại, “Chúng ta có thể lợi dụng mỹ nhân kế là cậu khiến Tống Nhược Cốc lơ là cảnh giác, như vậy cậu có thể đánh tan một chủ chốt của khoa số học.”

“ . . . ” Đây là chuyện gì, đây là chuyện gì thế.

Cô ấy thấy tôi không phản ứng, quay lại nói với đội trưởng: “Tôi đề nghị để Kỷ Nhiên kèm Tống Nhược Cốc!”

“...” Mẹ ơi, con muốn về nhà!

Các thành viên khác vẻ mặt , nhìn cô ấy hưng phấn còn tôi thì buồn rầu, rất nhanh chóng hiểu ra cái hay ở trong đó, đều tỏ vẻ không có kế nào hay hơn.

Đội trưởng gật đầu tỏ ý đồng ý.

“Tôi phản đối!” Tôi giơ tay lên cao, thể hiện rõ lập trường đối lập, nhưng hành động này xem ra thật sự quá ngu ngốc rồi

“Ừ.” Đội trưởng lại gật đầu một cái.

“Ừ là ý gì?”

“Ý là tôi đã biết.” Ánh mắt của anh ta vô cùng thành thật.

“Vậy sau đó thì sao?”

“Sau đó thì tôi không đồng ý.” Thái độ của anh ta không có gì thiện ý hơn.

Tôi cuối cùng vẫn chưa tát được một cái lên cái bộ mặt trông có vẻ thật thà chất phát đó của đội trưởng, thì lại một lần nữa bị đẩy lên sàn đấu. Khoa số học thay nữ sinh khác lên sàn đấu, xem ra có vẻ khá tin cậy.

Vừa nghĩ đến nhiệm vụ khó khăn kia, tôi có chút lo lắng. Mặc dù tôi rất không muốn thừa nhận, khả năng bóng rổ của Tống Nhược Cốc thực sự rất cừ.

Bất đắc dĩ tôi chỉ có thể phòng thủ để tấn công.

Trận đấu như thế này, kết hợp được cả ưu thế giới tính và ưu thế kỹ thuật, tôi vẫn có thể tỏa sáng một cách khá dễ dàng. Mới đầu tôi cũng buồn bực, tôi không có cú D hùng vĩ như thế trợ giúp, anh em khoa số học sao lại không ngăn cản tôi? Không những không ngăn cản, mà còn khá là khách khí với tôi.

Rất nhanh tôi đã nghĩ ra, tôi, khụ khụ một cái, tôi không phải là bạn gái của Tống Nhược Cốc sao, đồng đội của Tống Nhược Cốc chắc cũng ngại làm gì tôi, cho nên mới nói thời khắc thử thách Tống Nhược Cốc đến rồi.

Tống Nhược Cốc ngoan cường chấp nhận thử thách, nhưng nhanh chóng không chút lưu tình, thưởng cho tôi một cú block[1].

[1] block: dùng tay chặn/đỡ các quả ném bóng của đối thủ.

Đúng là một cú block nha, cậu ta nhảy rất cao, trong tầm mắt của tôi chỉ còn cằm và cổ cậu ta.

Bóng gần rời khỏi tay tôi, cũng bị cậu ta đẩy nhẹ một cái, lệch khỏi quỹ đạo, đồng đội của cậu ta chớp thấy thời cơ giành lại.

Em gái nhà cậu! Block không phải là động tác rất khó sao, sao cậu ta lại dễ dàng thực hiện như thế, chẳng nhẽ đây là thể hiện khinh thường tôi sao!

Đáng giận nhất là, lúc chúng tôi ngã xuống đất, cậu ta còn đỡ lấy tôi, động tác rất nhanh, trước khi tôi kịp phản ứng thì cậu ta đã thu tay về rồi.

Cậu rốt cục là địch hay là bạn chứ!

Thấy tôi trừng mắt, cậu ta cũng không tức giận, mỉm cười vỗ vỗ đầu tôi, tiếp tục gia nhập cuộc chiến.

Tôi cho rằng đây là khiêu khích. Vì thế tôi càng nổi điên, càng đánh càng hăng.

Tôi định ném bóng lên phía trước, đang không biết chuyển cho ai, Tống Nhược Cốc từ phía trước lao đến cướp lấy. Tôi biết chỉ cần cậu ta muốn cướp là có thể cướp, tên biến thái này!

Nhưng tôi sẽ không cho cậu ta cơ hội. Tôi lướt sang trái sang phải, máu nóng lên, dứt khoát lui về sau một bước, đứng ở ngoài đường 3pointer[2], giơ bóng cao lên, ném mạnh về phía rổ lưới.

[2] 3pointer: ném xa ba điểm.

Bóng bay vòng theo đường parabol, hướng về phía rổ.

Tuy thời gian chơi bóng của tôi không ít nhưng thời gian tập 3pointer cũng không nhiều, dù sao cơ thể nữ sinh cũng không thể bằng nam sinh. Cho nên quả bóng này cũng có chỉ là ném bừa mà thôi.

Bình thường trong thời khắc thót tim này, quả bóng tinh nghịch đó có thể xoay tròn vài vòng trên vành rổ, rồi mới suy nghĩ xem có vào hay không, nhưng lần này nó ngoan ngoãn lăn thẳng vào rổ, ngay cả vành rổ cũng không chạm vào.

Lọt lưới!

Tôi nhướn mày, cười kiêu ngạo với Tống Nhược Cốc.

Tổng Nhược Cốc ngẩng ra, sau đó sắc mặt bình tĩnh đối diện với tôi.

Mặc kệ cậu ta. Tôi giang hai tay hưởng thụ cảm giác chúc mừng của mọi người, sau đó hùng hực khí thế tiếp tục lao vào chiến đấu.

Trận đấu dần dần đi vào guồng. Tổng Nhược Cốc cũng không đặt nhiều tâm tư tìm tòi gây phiền phức, dù sao ba nam sinh của khoa sinh học cũng không phải chỉ được cái bề ngoài. Lúc này, trên sân đấu ba nữ sinh còn lại không khác cổ động viên là mấy, điều có thể làm chỉ giới hạn trong việc hô to để hù dọa đối thủ, giống như Trương Phi[3].

[3] Trương Phi tự là Ích Đức, hay thường được gọi là Dực Đức, người Trác Quận (nay là Trác Châu). Ông sinh trưởng trong một gia đình nghèo, làm nghề bán rượu, thân hình to lớn, dung mạo oai phong, được học hành cả võ nghệ lẫn sách vở. Trương Phi viết chữ rất đẹp và là một họa sĩ, ông có sở trường vẽ tranh.

So với nam sinh, tôi chỉ được tính bằng nửa sức chiến đấu, vì thế xét số người tham gia thi đấu thực tế, khoa sinh học chiếm ưu thế, trận đấu 3 với 3 thêm một cái đuôi, tốt xấu gì cũng phát huy được chút tác dụng.

Thế nhưng khoa số học phối hợp tốt hơn, hơn nữa tên nhóc Tổng Nhược Cốc vẫn là tên cuồng ghi điểm, khiến người ta giận điên người

Cho nên cuộc tranh tài này diễn ra rất kịch liệt, đương nhiên cũng rất đáng để thưởng thức.

Điểm số hai bên vẫn trong trạng thái đuổi theo nhau, chênh lệch cũng không lớn. Đến lúc trận đấu gần kết thúc, còn chưa đến một phút, khoa số học dẫn trước một điểm.

Đây không phải là tình huống cầu huyết trong phim truyền hình sao? Vào lúc này không phải có thể sẽ có cuộc lội ngược dòng khủng khiếp sao?

Bây giờ khoa số học đang cầm bóng, nếu để cho bọn họ lại ghi điểm, chúng tôi sẽ hết đường xoay chuyển.

May mắn, may mắn, lần này người ném bóng vào rổ không phải là Tổng Nhược Cốc, bóng đập vào tấm bảng bay ngược trở lại.

Bây giờ phải xem ai có thể cướp được Rebounds[4].

[4] Rebound: bắt bóng bật bảng.

Lúc này người đứng dưới bảng không nhiều lắm, vừa hay tôi cũng đang đứng ở đó. Máu tôi nóng lên, không nghĩ nhiều nhảy lên bắt bóng, tôi mặc dù không cao như bọn họ, nhưng thu người nhưng không thua trận, có thể góp chút sức nào thì góp.

Sau khi mọi chuyện diễn ra xong tôi vô cùng hối hận với quyết định này.

Rebounds cuối cùng cũng không ai cướp được. Tổng Nhược Cốc tuy nhảy cao nhưng đội chúng tôi có một người ết chín cũng nhảy lên, Tổng Nhược Cốc không thể làm gì khác ngoài chuyện đẩy bóng ra ngoài, không biết cậu ta dùng lực quá lớn hay là để bắt lấy cơ hội trùng hợp đó, mà bóng bị đẩy mạnh lên trên, đó cực kỳ xứng đáng chụp lại làm kỷ niệm.

Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là lúc tôi rơi xuống trọng tâm không ổn định, theo bản năng kéo lấy người bên cạnh, kéo phải áo Tổng Nhược Cốc. Tổng Nhược Cốc bị tôi kéo cũng lảo đảo lùi về phía sau, nhưng chúng tôi cách nhau quá gần, tôi không cẩn thận vấp vào cậu ta, khiến cậu ta không thể không lùi về phía sau, mà ngã ngửa về đằng sau.

Thực ra đây cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là lúc cậu ta ngã xuống vướng phải chân tôi, tôi vốn không đứng vững, lúc này cũng ngã theo, ngã thẳng vào ngực cậu ta.

Khi chưa nằm hẳn xuống Tổng Nhược Cốc kịp thời chống tay xuống đất, tránh bị đập đầu. Tôi cũng không biết làm sao lại ngồi lên bụng cậu ta, hai tay chống xuống hai bên người cậu ta. Hai người đều chơi cả trận, lúc này đã mệt gần chết rồi, mặt đỏ bừng, nên giảm bớt được được vấn đề xấu hổ rồi

Cậu ta thả lỏng cơ thể, nằm thẳng dưới đất, híp mắt nhìn tôi. Ánh mặt trời chiếu trên ánh mắt cậu ta, phản ngược ánh sáng, giống như là ánh lửa trong đêm tối lặng yên.

Bầu không khí rất kỳ quái.

Bạn cho rằng đây là trọng điểm sao? Bạn quá ngây thơ rồi!

Hai bọn tôi cách nhau rất gần, giống như là dính chặt lấy nhau. Tôi vội vàng muốn đứng lên thế nhưng! Lúc này quả bóng bị Tống Nhược Cốc đẩy ra sau khi trào đèo lội suối cuối cùng cũng trở

lại trái đất, chẳng ngờ được là lại đập vào đầu tôi.

Đầu bị một sức mạnh giáng xuống, tôi liền cúi xuống, trước khi tôi kịp phản ứng đã cúi xuống thấp nhất. Tôi trừng mắt nhìn khuôn mặt Tống Nhược Cốc đang phóng đại trong phút chốc, đầu óc trống rỗng, cho đến khi đôi môi trợn đến cảm giác bị chèn ép.

Tôi ngẩng đầu ngơ ngàng nhìn Tống Nhược Cốc. Chắc là vì bị bóng đập vào vẫn còn dư chấn, đầu óc tôi ong ong, nhất thời không biết phải phản ứng thế nào.

Tống Nhược Cốc nhìn tôi, trong mắt dường như có rất nhiều thứ vụt qua, lại dường như thuần khiết đến mức cái gì cũng không có. Cậu ta nhếch miệng, nhỏ giọng nói: “Lưu manh.”

“...”Đầu óc tôi cuối cùng cũng đã hoạt động, cuối cùng cũng phát hiện được chuyện gì vừa mới xảy ra.

Tôi hôn Tống Nhược Cốc! Hôn Tống Nhược Cốc! Hôn rồi hôn rồi hôn rồi rồi rồi rồi rồi...

Địa điểm kỳ quái như thế, tình huống quỷ dị như thế đối tượng quỷ dị như thế!

Cho dù quả bóng rổ xui xẻo đó cùng định luật bảo toàn động lượng đều có thể chứng minh đây là sự trùng hợp ngẫu nhiên trăm năm không có được, sự thật vẫn là, thực sự hôn rồi!

Có thể suy ra trực tiếp từ định luật 2 Newton một hệ quả: khi tổng các ngoại lực tác động vào hệ các vật bằng không thì biến thiên động lượng của hệ cũng bằng không.

Đây chính là nội dung Định luật bảo toàn động lượng. Cụ thể, định luật này có thể phát biểu: “tổng động lượng (đối với hệ quy chiếu quán tính) của một hệ các vật không thay đổi nếu hệ đó không tương tác với bên ngoài (tức là tổng ngoại lực bằng không)”. $F(t_2t_1)=m(v_2v_1)$

Nụ hôn đầu tiên tan thành mây khói.

12. Chương 12: “bác Là Mẹ Tống Nhược Cốc.”

Hôm đó không biết là vì mệt mỏi hay vì tức giận, nói chung không hiểu sao hai chân tôi nhũn ra, gần như là được Sử Lộ kéo trở về.

Kết quả cuối cùng của trận đấu mãi về sau tôi mới biết được, có người nói không ngờ khoa sinh học nắm được cơ hội, sau đó thực hiện cú ném hai điểm, vượt lên một điểm và giành chiến thắng.

Nhưng tôi cũng không còn sức mà quan tâm xem đội nào thua đội nào thắng, bởi vì vừa nghĩ đến trận đấu trong đầu tôi lại hiện ra nụ hôn nhiều ý nghĩa kia.

Trước mặt bao nhiêu người làm chuyện như vậy, cho dù tôi mặt dày đi nữa, thì cũng không thể tự nhiên được.

Tống Nhược Cốc có lẽ cũng không tự nhiên. Hai bọn tôi rất ăn ý, mấy ngày liền không liên lạc với đối phương.

Chiều hôm đó tan học, tôi và bạn cùng phòng đang đi trên đường, thấy một đại mỹ nữ ở phía trước, mỹ nữ cao gầy, trắng nõn, rất có khí chất, dù không ít tuổi, nhưng dường như không tì.

Tôi nhìn chằm chằm mỹ nữ, mỹ nữ ở xa đã thấy tôi. Chờ lúc đến gần, bác ấy cười với tôi: “Cháu là Kỷ Nhiên đúng không?”

“Vâng. Bác là...”

“Bác là mẹ Tổng Nhượng Cốc.”

Đến rồi! Tình tiết kinh điển trong phim thần tượng, lúc nam nữ chính ở cùng một chỗ, đương nhiên người mẹ từ trên trời rơi xuống ngăn cản, hơn nữa hầu hết đều khinh người ném một tờ chi phiếu, số trên chi phiếu luôn luôn có sức quyến rũ vô cùng.

Bởi vì trong đầu suy nghĩ đến số quá cụ thể, tôi lại không có tiền để nuốt một miếng nước bọt.

Bác mỹ nữ, không nên khinh thường việc dùng chi phiếu để thử thách cháu, e on!

Là một mỹ nữ có khí chất, bác ấy đương nhiên không lấy chi phiếu ra ngay từ đầu, mà mang tôi đến trung tâm, ăn cơm rồi đi dạo phố.

Tôi đang nghĩ, tuy tôi là người tham tiền không có điểm dừng, nhưng nếu tôi nhận phí chia tay thì mẹ tôi nhất định sẽ không lưu tình đập chết tôi, cho nên tôi lên tinh thần hai lần, nắm chặt tay một nghìn một vạn lần, không nên để số trong chi phiếu mê hoặc.

Nhưng bác ấy mãi không nói gì tới vấn đề chi phiếu, à không, không nói đến chuyện chia tay.

Bác ấy dường như chỉ chuyên tâm đi dạo phố. Hơn nữa bác ấy rất xứng đáng với danh hiệu mỹ nữ, khí chất đúng là thượng đẳng, khí chất của bác ấy có thể làm chuẩn mực để đánh giá người khác.

Đáng chết là bác ấy rất tích cực mua đồ cho tôi, tôi nhận cũng không được, không nhận cũng không được, dù sao cũng là bề trên mua cho bạn gái con trai, thế nhưng mối quan hệ giữa tôi và con bác ấy chỉ thực sự giới hạn ở cái vợt tennis mà thôi, bác à!

Chuyện này là thế nào đây!

Tôi chỉ có thể kiên trì hỏi bác ấy: “Bác ơi, có phải bác có chuyện gì muốn nói với cháu không?”

Bác ấy dừng lại, “Thực ra cũng không có gì, hôm nay bác tới đại học T thăm một người bạn, đúng lúc gặp được cháu. Đứa trẻ Tiểu Cốc kia lại không thấy, không biết đang làm cái gì.”

A, hình như có điểm khác với nội dung phim, không phải bác ấy đặc biệt tới tiêu diệt tôi sao?

Bác ấy vừa nói, vừa lấy một cái váy ướm lên ướm xuống trên người tôi, “Cái này rất hợp với cháu, cháu thử một chút đi.”

Đến lúc tặng quà rồi! Tôi chỉ có thể nói: “Bác à, thực ra cháu và Tổng Nhượng Cốc...” hoàn toàn không có chuyện gì mà!

Bác ấy cắt đứt lời tôi, “Cháu yên tâm, chuyện Tiểu Cốc bác sẽ không can thiệp. Hơn nữa, bác nhìn được cháu là đứa trẻ tốt.”

“Không phải ạ, ý của cháu là cậu ta và Tuyết Vi...” Không phải là xứng đôi vừa lứa, trời sinh một đôi sao?

“Ông Tiểu Cốc quả thực muốn nó và Tuyết Vi ở cùng một chỗ, hai đứa nó còn được hứa hôn từ nhỏ. Lúc ông biết chuyện Tiểu Cốc và Tuyết Vi chia tay, đã rất tức giận.” Trên mặt bác ấy luôn nở nụ cười thân thiện, khiến tôi không kiềm chế được muốn gần gũi.

Thế nhưng hứa hôn từ nhỏ... Tổng Nhượng Cốc hay quá rồi.

“Nhưng chuyện kiểu này không thể ép buộc được, bác luôn cảm thấy đứa trẻ đó không dễ đối phó.”

Bác à, bác thật sáng suốt.

Thế nên chuyện ngày hôm nay thực ra chỉ là bác mỹ nữ này đứng dịp đi qua, thấy tôi. Rồi nhân tiện ra ngoài cùng ăn một bữa cơm và đi dạo phố sao?

Hình như có chỗ nào nhầm lẫn thì phải?

“Bác ơi, bác... trước đó bác thấy cháu rồi sao?” Liếc mắt là có thể nhận ra một người xa lạ, ánh mắt quả là độc.

“Bác tải tấm ảnh ở trong diễn đàn trường cháu.” Bác ấy nói, tay còn mở điện thoại cho tôi xem.

Đó là bức ảnh hôm trước diễn ra trận đấu, kỹ thuật người chụp đúng là không tồi, có thể khiến tôi vô cùng sáng chói. Có một loạt ảnh, vừa nhìn tôi đã có dự cảm xấu, dù sao sau đó tôi... vì thế tôi thức thối lại ở tấm ảnh đang xem, đưa điện thoại trả lại cho bác ấy.

Bác ấy cười tủm tỉm nhìn tôi, “Sao không xem tiếp.”

Mỹ nữ à, bác được đấy.

Thời gian tiếp theo, tôi ở chung với bác ấy khá là thoải mái, nhưng tôi không có can đảm nói cho bác ấy biết thực ra tôi và con trai bác ấy không có quan hệ gì, quên đi, để con trai bác ấy tự nhiên.

Bác ấy nói chuyện dịu dàng như nước, khiến người ta như tắm trong gió xuân ấm áp, ánh mắt sắc sảo, hành động lại dứt khoát, thật là hoàn mỹ không khiến người ta sinh ra có chút đổ kỵ nào. Tôi cứ chìm trong suy nghĩ ngất ngây, sùng bái bác ấy để đi về, mãi cho đến hôm sau mới phát hiện ra vấn đề nằm ở chỗ nào.

Mẹ Tổng Nhược Cốc rõ ràng ủng hộ cậu ta chia tay, nhưng nếu bác ấy biết tôi và Tổng Nhược Cốc ở cùng một chỗ chỉ là vì để cậu ta và Tần Tuyết Vi quay lại với nhau, thế thì... Trong mắt tôi xuất hiện nụ cười dịu dàng của bác ấy, tôi không khỏi thấy rung mình.

Không được, tôi nhất định phải trao đổi với Tổng Nhược Cốc một chút. Hơn nửa ngày hôm qua không lay chuyển được bác ấy, lại nhận được không ít đồ, tôi phải mang trả lại cho Tổng Nhược Cốc.

Thế nhưng Tổng Nhược Cốc biến thái lại tắt điện thoại.

Không phải chỉ là bị hôn một cái sao, cũng không biết cậu ta còn muốn xấu hổ đến lúc nào. Tôi bĩu môi, dứt khoát đi bộ đến quán net chơi game một lúc, không ngờ ở đó gặp phải người quen.

Lão Lục và mấy người bạn cùng phòng đang tụ tập đánh Dota[1], đánh cho cậu ta xanh mắt.

[1] Defense of the Ancients (tên thường gọi DotA) là một màn chơi tự làm dành cho trò chơi Warcraft III: Frozen Throne, dựa vào ý tưởng của bản đồ “Aeon of Strife” cho StarCraft. Mục tiêu của màn chơi là tiêu hủy Ancient (Thánh tích) của đối phương, một công trình được bảo vệ kỹ lưỡng ở một góc của màn chơi. Người chơi sẽ điều khiển các nhân vật là các anh hùng, và sẽ được sự trợ giúp của đồng minh và các nhân vật do máy tính điều khiển được gọi là “creep”. Như trong các trò chơi theo lượt, người chơi sẽ gia tăng cấp độ người hùng của mình và dùng gold (vàng) kiếm được để mua trang bị

Cậu ta vừa nhìn thấy tôi đến, ném chuột đi, cười vô cùng bí ẩn, “Kỷ Nhiên, sao cậu lại đến đây, không vui à?”

“Vốn đang vui, thấy cậu thì...” Tôi tiếc nuối nhìn cậu ta.

Cậu ta không để bụng, “Tôi nghe nói cậu và Cốc chia tay.”

“Liên quan gì tới cậu.”

Lúc này, mấy người anh em của cậu ta không hài lòng, mắng cậu ta qua hai dãy máy. Có thể đoán được trận đấu đang đến thời khắc quyết định.

Lão Lục bỏ qua cơn giận dữ của anh em, nói với tôi: “Cậu đã đồng ý, sau khi cậu và Cốc chia tay, tôi có thể theo đuổi cậu.”

Tôi dí dí trán cậu ta, “Lão Lục, dù tôi và Tổng Nhược Cốc có thế nào, tôi và cậu cũng không thể, hiểu không?” Tôi tìm chỗ ngồi xuống, khởi động máy.

Lão Lục ngồi bên cạnh tôi, vẻ mặt đau khổ, “Nhưng tôi thật lòng thích cậu.”

Không để ý tới cậu ta.

“Anh dạy nhóc đánh Dota nhé?”

Tôi dựa vào ghế, uể oải nói: “Lão Lục.”

“Hả?”

“Tôi với cậu đấu một ván, nếu thắng, cậu có thể theo đuổi tôi, nếu thua, cậu ở đâu thì quay về đó cho tôi.”

Lão Lục kinh ngạc nhìn tôi, “Chơi cái gì? Dota sao?”

“Nói thừa, nếu không thì thi nhìn nhau không chớp mắt chắc!”

“Được, một lời đã định. Kỷ Nhiên lần này không cho cậu đổi ý!” Lão Lục tràn đầy tự tin xoa xoa tay.

Hai mươi phút sau.

Lão Lục đến gần, tâm tình vừa chán nản lại vừa kích động, “Kỷ Nhiên, tôi thật muốn quỳ xuống liếm chân cậu.”

“...Không đánh cược khẩu vị nặng như thế.” Tôi đẩy mặt cậu ta ra.

“Cô ấy là bạn gái của tôi, muốn liếm thì cũng phải là tôi liếm.” Phía sau vang lên âm thanh quen thuộc.

Tôi quay đầu lại, thấy Tống Nhược Cốc ôm cánh tay đứng sau lưng chúng tôi, không biết cậu ta đã ở đó bao lâu.

“Khụ khụ saosao cậu lại ở đây?”

Tống Nhược Cốc dựa lưng vào thành ghế, cúi đầu nhìn tôi, trên mặt không có biểu cảm gì. Cậu ta không trả lời tôi, mà nói: “Đánh không tồi.”

“Quá khen quá khen, gặp phải tay mơ thôi.”

Lão Lục che mặt nước mắt rùng rùng, “Tay mơ! Kỷ Nhiên, sao cậu lại có thể nói tôi là tay mơ!

Đúng, so với cậu, tôi đúng là tay mơ! Không đúng, so với cậu, ai cũng là tay mơ! Kỷ Nhiên cậu có hứng thú tối nay đại chiến ba trăm hiệp với tôi không, sức bền bỉ của tôi khá được”

Tống Nhược Cốc một tay bịt miệng cậu ta lại, một tay kéo ghế của tôi để tôi đối mặt với cậu ta, “Đi thôi, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“Thật đúng lúc, tôi cũng có chuyện muốn nói với cậu.”

Từ lúc từ quán net đi ra, bầu không khí giữa chúng tôi có điểm quái dị. Hai người đã đi rất xa mà vẫn chưa lên tiếng. Tống Nhược Cốc phá tan im lặng trước, cậu ta nói: “Cậu muốn nói gì?”

“Ngày hôm qua tôi gặp mẹ cậu.”

“Tôi biết.”

Xong, tin này phản hồi có hiệu quả rồi. Tôi gãi gãi đầu một cái, nói: “Bây giờ tôi không biết cậu có thái độ gì với Tần Tuyết Vi. Ngày hôm qua theo ý của bác, hai người không cần phải ở cùng một chỗ”. Cần gì phải tốn nhiều công sức thế chứ.

“Từ đầu tôi cũng đã không rõ,” cậu ta dừng lại, nhìn dưới đất, “Chắc là vì chưa từng thích người nào nên vậy, cho là dù sao cũng phải lấy vợ sinh con, cho nên thuận lý thành chương (theo tự nhiên) ở cùng cô ấy.”

“...” Đúng là suy nghĩ của người ngoài hành tinh, thế nhưng, “Soái ca, cậu không thực sự rung động với cô gái nào sao? Cả con trai cũng không có sao...” Vậy không khoa học nha!

Cậu ta gõ đầu tôi, “Có người cả đời cũng không gặp được người mình thực sự thích, thế thì có gì lạ.”

“Tôi không có hứng thú với tình sử của cậu, tóm lại bây giờ cậu muốn thế nào.” Tôi xoa đầu, có chút không nhận được.

Cậu ta trầm mặc một lúc, “Tôi cũng không phải không cưới Tần Tuyết Vi thì không được.”

Mắt tôi sáng lên, “Nói cách khác, bây giờ tôi có thể kết thúc công việc sao? Ha haha cuối cùng tôi cũng chờ được đến ngày này, lão tử cuối cùng cũng chia tay.”

Cậu ta kéo áo tôi, “Nhưng có vấn đề tôi còn chưa nghĩ ra, cho nên trước mắt cứ thế đi.”

Tôi cảnh giác nhìn cậu ta, “Cái gì?”

“Chưa chia tay vội, chờ tôi suy nghĩ cẩn thận hơn đã.”

“Tại sao còn phải suy nghĩ cẩn thận hơn.”

“Không biết.”

“Em gái nhà cậu, cậu có muốn giết, muốn róc xương lóc thịt thì cậu cũng phải nói một lời chắc chắn đi chứ.”

Tống Nhược Cốc thở dài một cái, dường như đã cân bằng được tâm trạng. Cậu ta hơi nhú mồm,

“Hơn nữa, cậu còn hôn tôi.”

Tôi hơi đỏ mặt, “Đây là chuyện ngoài ý muốn có được không, là ngoài ý muốn.”

Cậu ta không nói chuyện, chỉ cười nhẹ, mắt cong cong, vẻ mặt sinh động.

Tôi càng tức giận, “Tôi đã tạo nghiệt gì chứ, nụ hôn đầu tiên hủy hoại trên tay người ngoài hành tinh như cậu.”

“Đi thôi.” Cậu ta kéo tôi, thẳng đường về trường học.

“Đúng rồi, mẹ cậu tặng tôi rất nhiều đồ, lát nữa tôi trả lại cho cậu, lúc nào về nhà, cậu giải thích rõ với mẹ cậu đi. Dù sao chúng ta sớm muộn cũng chia tay.”

“Chia tay thì nói.”

Hai người đi đường đều im lặng. Lúc cậu ta đưa tôi đến dưới ký túc xá, đột nhiên nói: “Kỷ Nhiên, tôi cũng thế.”

Tôi quay đầu nhìn cậu ta, “Cái gì?”

Cậu ta không trả lời, khuôn mặt né tránh ánh mắt tôi. Trên đó lộ ra một khoảng hồng nhạt, không biết là do ánh mặt trời hay tại mắt tôi có vấn đề.

Tôi thực sự không hiểu được suy nghĩ của cậu ta, “Cuối cùng là cái gì chứ? Cậu có biết là não tôi có khả năng tư duy rất mạnh không, hôm nay cậu không nói rõ ràng, tôi...”

Cậu ta lại gõ đầu tôi, “Ngốc!” Nói xong quay người rời đi.

Tôi ôm đầu cảm tức nhìn theo bóng cậu ta, không hiểu gì cả.

13. Chương 13: Tranh Tài

Gần đây Sử Lộ tìm được niềm vui mới.

Liên minh lập nghiệp các trường đại học, cao đẳng hàng đầu tổ chức cuộc thi lập nghiệp, tiền thưởng rất lớn, hơn nữa còn có cơ hội được giúp đỡ tài chính. Quan trọng nhất, từ giải ba trở lên còn có học phần sáng tạo[1].

[1] học phần sáng tạo: là một hệ thống giáo dục linh hoạt hơn cho sinh viên trong các trường, để họ chủ động, trong đó có một khoảng thời gian không cần lên lớp, để khuyến khích sinh viên tốt nghiệp sớm và đi làm cho các doanh nghiệp, hoặc để theo đuổi chuyên sâu hơn, hoặc học phần khác. Bạn cũng có thể hiểu sau khi tham gia và được giải 3 trở lên của cuộc thi thì bạn có thể được miễn khá nhiều tín chỉ.

Cái gọi là cuộc thi xây dựng sự nghiệp cũng không phải là mỗi thí sinh lập nghiệp trong một thời gian sau đó so sánh thành quả, mà chỉ là trình bày suy nghĩ, căn cứ vào phương án dự thảo của mỗi người để cho điểm, nói trắng ra là lý luận suông.

Sử Lộ rất coi trọng chuyện thay đổi tín dụng. Đương nhiên mặc dù là lý luận suông, cậu ta cũng không thể đảm bảo một mình có thể thuyết phục được giám khảo. Vì thế cậu ta kéo theo tôi.

Được rồi, chỉ có hai người lập nghiệp, hình như cũng hơi ít.

Sử Lộ tự mình là tổng giám đốc, bổ nhiệm tôi làm trợ lý, tuy rằng chỉ là danh nghĩa nhưng chênh lệch khá là lớn. Tôi đương nhiên không đồng ý, từ trước đến nay đều là tôi chèn ép cậu ta, bây giờ tên nhóc này lại muốn lật mình, thật là ăn gan hùm rồi mà.

Sử Lộ không thể làm gì khác là để ba chữ “Tổng giám đốc” ở trước tên của tôi.

Thế là hai chúng tôi đơ người nhìn chăm chăm vào cái bảng “Tổng giám đốc: Kỷ Nhiên, Phó Tổng: Sử Lộ”.

Nếu là lập nghiệp, chúng tôi không thể ngồi không chờ đến lúc kết thúc cuộc thi rồi. Cũng không hề ngồi ở vỉa hè cổng trường bày bán vở điện thoại được.

Tuy rằng tôi hoàn toàn tin tưởng tên nhóc Sử Lộ có bán vở điện thoại cũng có thể kiếm được khoản kha khá, thế nhưng nhóm giám khảo chưa chắc đã nghĩ như thế.

Sử Lộ chống cằm suy nghĩ một lúc lâu, “Thế này đi, gần đây tôi đang thiết kế một chương trình trò chơi, vậy sau này chúng ta sẽ thành lập một công ty trò chơi.”

“Tên công ty là gì?”

“Tôi nghĩ, tốt nhất là có thể bao gồm tên của hai chúng ta... Nhiên thiêu mã lộ (đốt đường).”

“Cậu chắc chắn cái tên giống phần tử khủng bố này có thể vượt qua được vòng sơ thẩm chứ?”

“Kỷ Sử.”

“Đốt tử? Cái tên dọa người như thế, ai còn dám chơi game của cậu.”

(Kỷ Sử Ji shi, Đốt tử Ji si)

Sử Lộ vò tóc, cuối cùng lắc đầu, “Bỏ qua, công việc này giao cho tổng giám đốc làm, tôi biểu diễn cho cậu xem sản phẩm đầu tiên.”

Cậu ta nói xong, móc từ trong cặp xách ra một cái hộp, mở ra, bên trong đều là giấy khổ bài pukhơ, chẳng qua là dùng giấy A4 in ra rồi cắt, một tệp dày.

Cậu ta lại lấy ra một tờ giấy khác, giảng giải quy tắc trò chơi cho tôi.

Chờ cậu ta lải nhải xong, tôi xoa cằm gật đầu nói, “Tên trò chơi này tôi nghĩ xong rồi, cứ gọi là ‘Unsolved mystery’ (Unsolved mystery: bí ẩn chưa được giải đáp) đi.” Sau khi nghe cậu ta giảng xong tôi như rơi vào sương mù, ai mà chơi cái trò chơi hại não này chứ, muốn chơi còn phải được training nữa.

Sử Lộ bất mãn, “Cậu đừng cho rằng ai cũng ngu như cậu.”

Tôi nổi giận, “Lão tử thi đỗ đại học T, sao có thể ngu được! Tôi mới là người có chỉ số IQ bình thường, chính cậu mới không nên coi ai cũng thông minh như cậu.”

“Nhưng bây giờ tôi cần một người thông minh như tôi để cùng định ra quy tắc trò chơi.” Cậu ta nhíu mày nhìn tôi, gương mặt tiếu ngược giống như là phồng vắn nhăm người, ánh mắt còn mang theo vẻ khinh thường, đồng cảm.

Tôi đập bàn, quát cậu ta, “Còn dám bất mãn với Boss, cho cậu xuống thẳng chức bảo vệ.”

Cậu ta quả nhiên đành hoàng, rồi bắt đầu nhìn chăm chăm trang giấy trầm tư suy nghĩ.

Tôi xem bảng biểu một chút, không thể làm gì khác ngoài chuyện xách cậu ta đến căng tin.

Sử Lộ cắn cánh gà, vẫn trong tình trạng yên lặng suy nghĩ như cũ, ánh mắt không động, giống như một tên ngốc.

Tôi phì cười, đặt cánh gà của tôi vào phần của cậu ta. Tên nhóc này giống như cáo đều thích ăn gà.

Sử Lộ vẫn ngây ngốc như thế, không phản ứng gì với động tác của tôi. Lúc này đột nhiên Tổng Nhược Cốc bê khay cơm xuất hiện, ngồi bên cạnh tôi. Cậu ta nhìn thoáng qua cái cánh gà, hừ hừ nói, “Hai người đứng là tương thân tương ái nhỉ.”

“Tổng Nhượng Cốc , đã lâu không gặp.” Tôi chào hỏi cậu ta. Đúng là rất lâu rồi không gặp, từ lần trước nói chuyện với cậu ta, chúng tôi đều không liên lạc với đối phương, cũng không biết tên nhóc này suy nghĩ thế nào, cuối cùng hiểu ra được cái gì.

“Ừ,” Tổng Nhượng Cốc khẽ gật đầu, “Sao cậu không gọi điện thoại cho tôi.”

Tôi ù ù cạc cạc, “Sao tôi phải gọi điện thoại cho cậu.”

“Lúc nào cũng là tôi gọi cho cậu, cậu chưa từng gọi cho tôi, Kỷ Nhiên.”

“Soái ca à, cuối cùng là cậu muốn nói cái gì?”

“Không có gì, “cậu ta lắc đầu, nhìn thoáng qua Sử Lộ, “Cậu ta làm sao thế.”

“Cậu ta đang nghiên cứu “Unsolved mystery”, “tôi lấy dưa gô vào khay cơm của Sử Lộ, “Này, này, này, hoàn hồn đi.”

Sử Lộ run lên, thấy cánh gà trong khay của mình, cười hớn hở, “Kỷ Nhiên, tôi biết là cậu yêu tôi nhất mà.”

Lông tơ tôi đều dựng lên, “Cậu làm nũng cũng có giới hạn thôi! Đừng làm hư trẻ con.” Quan trọng nhất là so sánh với cậu ta về khoản này thì người có hương vị nữ tính ít ỏi như tôi nhanh chóng chẳng còn sót lại gì.

Sử Lộ phát hiện ra Tổng Nhượng Cốc, ngay tức khắc khổ đại cừu thâm, “Sao cậu lại ngồi chỗ này.”

“Tôi là bạn trai cô ấy.” Tổng Nhượng Cốc hùng hồn.

Sử Lộ vẻ mặt đau thương nhìn tôi, “Không phải cậu nói hai người chia tay sao?”

Tôi chỉ có thể an ủi cậu ta, “Sắp rồi.”

Lúc này, Tổng Nhượng Cốc hỏi tôi, “Kỷ Nhiên, gần đây bạn cái gì thế.”

Tôi nghĩ nát óc cũng không ra, muốn diễn đạt sinh hoạt bận rộn chết đi sống lại của tôi, nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể làm gì khác là chột dạ đẩy Sử Lộ ra phía trước, “Không phải vì cuộc thi xây dựng sự nghiệp sao, thân là Tổng giám đốc chuyện từ nhỏ đến to đều do tôi xử lý, cao xử bất thắng hàn mà[2].” Tôi bịa chuyện nói. Không biết tại sao lần nào đối mặt với Tổng Nhượng Cốc tôi cũng không muốn mất mặt. Ở trước mặt người khác tôi sẽ không cần kiêng dè chuyện này, ví dụ như Sử Lộ.

[2] cao xử bất thắng hàn: ở vị trí cao, không có bạn bè thân thiết, thường xuyên cảm thấy bị đẩy người ở vị trí cao khác chen ép. Chỉ có nghĩa rằng, đứng trên cao chịu được lạnh

“Thật sao? Team lập nghiệp của các cậu có mấy người” Tổng Nhượng Cốc đi thẳng vào vấn đề.

“...” Cũng không thể cự tuyệt trả lời được.

Sử Lộ có chút hả hê nhìn tôi: Cậu khoác lác tiếp đi.

Tôi chỉ có thể không biết xấu hổ nói với cậu ta về ‘Unsolved mystery’, lấy nội dung chương trình trò chơi kia ba hoa chích chòe. Bởi vì tôi cũng không nắm rõ quy tắc trò chơi, cho nên nói lung tung.

Tổng Nhượng Cốc lại có thể từ trình bày thâm thúy của tôi, mà nắm được ý tưởng của thiết kế trò chơi này, cuối cùng còn cho đánh giá khách quan: “Tổng thể trò chơi này cũng không tệ lắm, nhưng các cậu còn thiếu kế hoạch phù hợp.”

“Là gì, kế hoạch gì?”

“Chủ yếu phụ trách cân đối lại tất cả nội dung của trò chơi, yêu cầu tốt nhất là học chuyên ngành số học.”

Sử lộ phùng mang trợn má, “Muốn tham gia cứ nói thẳng, cần gì vòng vo như thế, cậu nghĩ rằng cô ấy có thể hiểu à?”

Tôi xoa tay, Sử Lộ cậu có ý gì hả?

“Cậu đã ra mặt, mời tôi nhiệt tình như thế tôi chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý thôi. Được rồi, thế tôi chúc vụ gì?” Tổng Nhượng Cốc không hề có chút xấu hổ nào nói với tôi.

Sử Lộ thực sự cần một người biến thái giống cậu ta nghiên cứu ‘Unsolved mystery’, cho nên cũng không từ chối, “Tổng giám đốc và phó tổng đã có rồi, cậu chọn hoặc làm trợ lý hoặc là bảo vệ.”

“Tôi coi như là trợ lý của Kỷ Nhiên đi.” Tổng Nhược Cốc nói, theo thói quen sờ đầu tôi.

Sử Lộ lạnh lùng nói, “Đừng có sờ, đều do cậu sờ nên ngu.”

Tôi phát hiện tên nhóc này và Tổng Nhược Cốc không hợp nhau, vừa nhìn thấy cậu ta liền hóa thân thành cây xương rồng.

Ba người ăn cơm xong, lại họp nghiên cứu công việc tiếp theo. Khi biết được tên công ty bao hàm tên tôi và Sử Lộ, Tổng Nhược Cốc bày tỏ quan điểm cậu ta cũng phải có phần.

Tôi càng nghĩ càng thấy phiền, “Đồng âm có được không.”

Hai người họ đều tỏ ý không thành vấn đề.

Tôi nghĩ một buổi tối, nghĩ đến nỗi lao lực quá độ.

Ngày hôm sau, tôi tuyên bố quyết sách quan trọng nhất:

Tên công ty tạm gọi là “Wheels babyBánh xe trẻ em”

Sử Lộ và Tổng Nhược Cốc nhìn nhau không vừa mắt.

Về lý do thì không biết, hai người họ hình như oán hận chất chứa đã lâu.

Bọn họ luôn vì chuyện nọ chuyện kia mà ý kiến trái ngược nhau, tranh cãi rồi đưa quyền quyết định cho tôi. Lúc đầu tôi còn nghiêm túc phân xử, nhưng hai bên đều có tài ăn nói, ai cũng có lý cả, tôi thực sự không chống đỡ nổi, dứt khoát tung đồng xu một đồng.

Họ còn thích khinh bỉ chỉ số thông minh của đối phương, nếu có tôi ở đó, chiến hỏa nhất định sẽ lan đến tôi.

Bởi vì chỉ số thông minh của tôi là thấp nhất.

Dần dần tôi cũng quen trạng thái này, lúc nào cũng mang theo người một đồng xu, lúc nào cũng sẵn sàng tung đồng xu để xác định ai đúng ai sai.

Đồng xu một đồng, mặt phải là số 1, mặt trái là hoa cúc.

1 đại diện cho Tổng Nhược Cốc, hoa cúc đại diện cho Sử Lộ.

Mẹ ơi, sao có cảm giác couple mãnh liệt thế này cơ chứ?

Cuộc tranh tài lập nghiệp chưa hết giai đoạn báo danh, Sử Lộ và Tổng Nhược Cốc đã hoàn thiện thiết kế hệ thống trò chơi ‘Unsolved mystery’, không thể không nói hiệu suất làm việc của hai người biến thái cũng đạt như gương mặt của họ.

Ba người chúng tôi đã phát hành hàng loạt các thẻ khuyến mại, nhưng hiệu quả thử nghiệm không tốt.

Nguyên nhân giống như tôi đã dự đoán, trình độ quá khó, người thường hoàn toàn không thể bắt nhịp được. Trò này chỉ phù hợp với người biến thái thôi, nhưng thế giới này hầu hết là do người bình thường thống trị, số lượng biến thái dù sao cũng có hạn.

Báo cáo thử nghiệm trước mắt thê thảm đến nỗi không dám nhìn, cuối cùng cũng đến lượt tôi khinh bỉ bọn họ. Ha ha ha ha ha ha.

Tôi mãnh liệt đề nghị bọn họ sửa lại quy tắc trò chơi, Tổng Nhược Cốc suy nghĩ một chút, rồi dứt khoát làm thành hai hệ thống, một phiên bản thông thường, (cậu ta và Sử Lộ cương quyết đặt tên là phiên bản castration), một phiên bản khác khó chơi hơn, phù hợp cho nhiều người có nhu cầu khác nhau.

Tên nhóc này đầu óc suy nghĩ cũng thật nhanh, thay đổi một chút đã biến bất lợi thành có lợi.

Người như thế ra môi trường xã hội nhất định sẽ trở thành gian thương.

Hệ thống ‘Unsolved mystery’ rất thành công, không ít bạn học lần đầu tham gia đều tỏ vẻ vô cùng hứng thú. Để tránh gặp phải trường hợp tranh cãi về vấn đề bản quyền, Tống Nhược Cốc lên mạng tìm mẫu, thay đổi bằng cover của chính mình, in trên thẻ.

Đáng ghét nhất là cậu ta lại vẽ rất tốt. Không biết cậu ta còn ẩn giấu bao nhiêu kỹ năng nữa.

Bọn họ không ngừng cố gắng đăng ký tên công ty mới, hơn nữa sau khi đăng ký xong mới nói cho tôi biết, bảo là muốn cho tôi bắt ngờ.

Quả thực tôi bị kinh sợ.

Bởi vì tên công ty thực sự là “Wheels baby”.

Tuy rằng “Wheels baby” của bọn tôi dần đi vào quỹ đạo, nhưng mâu thuẫn của Tống Nhược Cốc và Sử Lộ không hề giảm đi, trái lại ngày càng kịch liệt.

Tôi biết hai người họ chắc chắn sẽ đánh một trận, nhưng tôi không biết nó lại đến nhanh như thế.

Hai người bọn họ vì quyết định một vấn đề mà nói móc rồi chế giễu đối phương, dẫn đến chiến tranh bộc phát. Tablet PC và điện thoại của Sử Lộ đồng thời tử vong, không thể khởi động được.

Cậu ta cũng không tận mắt thấy Tống Nhược Cốc động tay chân, nhưng cậu ta lại tin tưởng chắc chắn rằng Tống Nhược Cốc đã làm hỏng.

Tống Nhược Cốc giải thích rằng từ trường khác thường trong tính cách của Sử Lộ, đã ảnh hưởng đến hoạt động của thiết bị điện tử. Hoặc là do nhân phẩm quá kém, dẫn đến từ trường không hề ổn định, ảnh hưởng bùng phát đến vết đen của mặt trời[1].

[1] Vết đen Mặt Trời là các khu vực tối trên bề mặt Mặt Trời. Độ sáng bề mặt của vết đen vào khoảng 1/4 độ sáng của những vùng xung quanh (độ sáng này là rất nguy hiểm đối với mắt người). Nguyên nhân xuất hiện vết đen là do nhiệt độ của chúng thấp hơn các vùng xung quanh (nhiệt độ vết đen vào khoảng 4000 đến 5000 K, theo định luật StefanBoltzmann, trong khi vùng xung quanh vào khoảng 6000 K), một hiện tượng gây ra bởi các biến đổi từ trường rất mạnh trên Mặt Trời. Trong quá trình phát triển, từ trường của vết đen cũng tăng dần. Chu kỳ xuất hiện vết đen vào khoảng xấp xỉ 11 năm. Vết đen thường xuất hiện thành từng nhóm đặc biệt là các nhóm đôi, từ trường của các nhóm đôi thường khác cực. Những vết đen rộng nhất, đường kính vào cỡ 104 km, tồn tại khoảng 2 tháng, còn hầu hết các vết đen chỉ tồn tại vài ngày sau đó được thay thế bởi các vết đen khác. Sự phân bố vết đen chủ yếu tập trung trong phạm vi từ 8 độ đến 35 độ hai bên đường xích đạo của Mặt trời.

Tôi và Sử Lộ thông qua phân tích chi tiết, nhất trí cho rằng, ngôn từ loạn ngữ thể này chứng tỏ cậu ta tội lỗi lương tâm.

Vì thế Sử Lộ đối chất ngay với cậu ta, đồng thời kéo tôi đến cổ vũ.

Tôi cũng cảm thấy Tống Nhược Cốc làm thế có phần quá đáng, “Tống Nhược Cốc, hai người âm ỷ thì âm ỷ là được rồi, máy tính và điện thoại sửa rất phiền toái, chẳng may cậu ấy có tài liệu gì quan trọng không tìm được thì phải làm thế nào.”

Mặt Tống Nhược Cốc sầm xuống, nhìn tôi, “Kỷ Nhiên, cậu cũng nghĩ là tôi làm?”

“Tôi” Tôi muốn nói chẳng lẽ không phải cậu, nhưng nhìn thấy ánh mắt thất vọng của cậu ta, tôi lại nói không nên lời. Tôi gãi gãi gáy, “Dù sao thì cậu cũng có động cơ và điều kiện gây án.”

Tống Nhược Cốc không tiếp tục nói về chủ đề đó, mà chuyển chủ đề sang một khía cạnh không thể giải thích được, “Cậu nghiêng về phía cậu ta.”

“ ” Tôi bỗng chốc không phản ứng kịp, sao lại âm ỷ đến chuyện này.

Sử Lộ không vui, “Này, này, này, cô ấy không nghiêng về phía tôi, thì nghiêng về phía cậu chắc! Cậu nghĩ mình là ai?”

Tổng Nhược Cốc có vẻ bị những lời này khiến cho tức không hề nhẹ, sắc mặt cậu ta rất khó coi, ánh mắt lộ vẻ hung dữ, nắm chặt tay rồi lại buông ra, nắm chặt tay rồi lại buông ra, “Tôi không đánh phụ nữ.” Nói xong quay người đi, không hề ngoảnh đầu lại.

Sử Lộ: “.”

Tôi cảm thấy kỳ lạ, cuộc tranh cãi này hình như nhằm hướng rồi. Bên cạnh vang lên tiếng “két két”, là tiếng Sử Lộ đang nghiền răng. Từ trước đến nay, tôi chưa từng thấy Sử Lộ đáng sợ như thế, vội vàng lay tay cậu ta.

Sắc mặt Sử Lộ dịu đi, cười lạnh nói: “Muốn chơi trò ghen tuông với lão tử à, xem ai chết trước.”

Tôi lại càng hoảng sợ, “Ghen cái gì? Ai ghen? Tổng Nhược Cốc ghen sao? Ghen với tôi hay ghen với cậu?” Thế giới này thật hỗn loạn mà

Sử Lộ liếc mắt tôi một cái: “Tôi làm sao biết được! Chắc cậu ta cũng muốn làm chị em thân thiết của cậu rồi!”

Chị em thân thiết Tổng Nhược Cốc.....Thật là đáng sợ.

14. Chương 14: Vũ Hội

Từ lần tranh cãi không lý do, phải đến mấy ngày Tổng Nhược Cốc không xuất hiện trong tầm mắt chúng tôi. Tôi vẫn coi Tổng Nhược Cốc là người ngoài hành tinh, cho nên, chuyện gì cậu ta làm mà tôi không hiểu được thì cũng là điều hiển nhiên.

Sử Lộ mang đồ đi sửa, kết quả kiểm tra cho thấy là do dính nước, cách phá hỏng đơn giản này càng khiến Sử Lộ khẳng định chuyện này là do Tổng Nhược Cốc nhúng tay vào.

Tuy nhiên tôi lại hơi phân vân, theo hiểu biết của tôi với Tổng Nhược Cốc, người này tuy âm hiểm dối trá, mạch máu não không bình thường, nhưng nếu cậu ta làm, nhất định cậu ta sẽ thừa nhận.

Cho nên tôi thực sự trách nhầm cậu ta sao?

Nhớ lại ánh mắt chán nản, nhuộm đau thương của cậu ta, tôi rất áy náy, nhưng không biết nên nói với cậu ta thế nào về chuyện này.

Ngoài ra, mấy ngày nay Tổng Nhược Cốc chắc là rất bận rộn, bởi vì tết Nguyên Đán sắp tới, có người nói cậu ta là người dẫn chương trình của party buổi tối, đây cũng là một trong những điểm hấp dẫn của party.

Vì thế tôi định chờ cậu ta làm xong party này, nhưng không nghĩ rằng, chúng tôi lại có thể gặp lại sớm như thế.

Là thế này, để mừng lễ Giáng Sinh, hội học sinh tổ chức buổi vũ hội, chỉ mời sinh viên tham gia, mọi người tụ tập lại ca hát, nhảy múa, ăn uống. Vũ hội kiểu này đương nhiên khá được hoan nghênh, nhưng hạn chế số người tham gia, chỉ công khai rất ít thiệp mời, số còn lại được chia nội bộ.

Sử Lộ là thành viên chủ chốt của đội hùng biện, đương nhiên được mời, thế nên cậu ta tiện thể dẫn tôi theo.

Tôi vô cùng hoài nghi cậu ta muốn mang theo bạn gái để có thể đắc ý, bằng chứng là ở trường đại học T tỷ lệ nam nữ mất cân đối, hơn nữa tên nhóc này còn khẳng khái trang điểm cho tôi.

Trời biết tên nhóc này học trang điểm từ khi nào, hơn nữa làm rất cừ, tôi nhìn khuôn mặt xa lạ trong gương.

Sử Lộ đặt hai tay lên vai tôi, cùng nhìn tôi trong gương, chân thành khen ngợi: “Kỳ Nhiên, thật ra cậu lớn lên rất xinh.”

“Cảm ơn.” Thế mà phải trang điểm mới có thể nhận ra.

Chẳng qua, tôi nghĩ từ xinh đẹp này phải để hình dung Sử Lộ, tên nhóc này thật đẹp, cái đẹp không cần phải tranh cãi, đôi mắt to đen lúc nào cũng long lanh, rạng ngời, môi hồng răng trắng, khuôn mặt sáng mịn, nhẵn nhụi.. Nhiều khi tôi không kiềm chế được bản chất dâm dục sẽ véo má cậu ta, cảm xúc thật tốt.

Tôi mặc một cái váy liền sọc xanh đen, quần tất màu đen, cùng đôi giày cao gót màu nâu, trên cổ đeo một chiếc vòng phụ kiện màu đỏ. Toàn thân không được xem là nổi bật nhưng vẫn hợp mắt, Sử Lộ vuốt cằm đánh giá nửa ngày, cuối cùng cũng hài lòng.

Cậu ta còn khen chân tôi nữa.

Bản thân cậu ta toàn thân màu trắng, trước ngực còn cài một bông hồng, nhìn xa giống như một quý ông thực sự. Cũng may khuôn mặt cậu ta kéo lại, cho nên bộ quần áo này mới có được hiệu quả như thế.

Nói thật, tôi không hiểu sao Sử Lộ phải ăn mặc như thế, lại nói mục đích của tôi là để ăn chực và ngắm soái ca.

Vì thế khi tôi thấy Tống Nhược Cốc.

Hai người họ khoắc tay nhau đi vào, chuyện này không khỏi dẫn đến ánh mắt chú ý của mọi người. Dù sao hai người cũng đều là nhân vật nổi tiếng, hơn nữa tình trạng của hai người bây giờ còn khiến mọi người nhớ lại...một tin đồn khác.

Không ít người len lén nhìn tôi, trong mắt tràn ngập những tâm tình nào là phức tạp, nào là đồng tình, nào là thăm dò, rồi ánh mắt cười trên nỗi đau của người khác.

Tôi sờ mũi một cái, không biết nên dùng vẻ mặt gì để đáp trả những người này.

Tần Tuyết Vi hôm nay ăn mặc rất long trọng, đương nhiên cũng rất đẹp. Ngược lại, Tống Nhược Cốc lại ăn mặc có vẻ tùy tiện, áo vest màu vàng nhạt kết hợp với quần lam đậm toát lên vẻ lười biếng, đương nhiên trang phục đơn giản này không làm hao tổn tí nào đến vẻ ngọc thụ lâm phong của cậu ta.

Tống Nhược Cốc không tham gia vào sà n nhảy, chỉ kiếm một chỗ tùy tiện ngồi, cầm một ly rượu từ từ nhấp nháp.

Tôi ở xa lén nhìn cậu ta, chắc là cậu ta và Tần Tuyết Vi đã hòa thuận, nhưng đã đến trình độ nào rồi nhỉ?

Đột nhiên Tống Nhược Cốc ngẩng đầu lên chạm ánh mắt tôi. Ánh mắt cậu ta trong suốt, sáng ngời. Trong ánh mắt có vẻ sắc bén, dường như muốn nhìn thấu linh hồn tôi.

“Khụ khụ” Tôi không khỏi căng thẳng, quay mặt đi chỗ khác không nhìn cậu ta nữa.

Thế nên tôi bắt đầu tập trung ăn. Sử Lộ sớm đã bị các cô gái xinh đẹp quyến rũ đi mất.

Trong ánh mắt xuất hiện một bóng người phủ xuống, tôi phát hiện Tống Nhược Cốc đang ngồi bên cạnh mình, cậu ta nhìn đồ ăn trong đĩa của tôi, khóe miệng nhếch lên, “Không có tiền đồ.”

Tôi nghĩ không thể thua khí thế, vì thế tôi phụng phịu nhìn về phía cậu ta.

“Khóe miệng dính cái gì kia.” Cậu ta nhắc nhở tôi.

Tôi mặt không đổi sắc, lè lưỡi liếm liếm.

Tống Nhược Cốc không nói chuyện, chỉ nhìn tôi chăm chăm. Hình như là do ảo giác của tôi, ánh mắt cậu ta dường như lóe lên cái gì đó.

Tôi tưởng chưa liếm sạch, lại liếm liếm.

Cậu ta choáng váng giống như bị sét đánh, không nhúc nhích.

Kệ cậu ta, tôi quay đi soi bằng điện thoại, dùng khăn giấy lau lau. Được rồi, son môi cũng bị lau sạch rồi.

Sau đó, tôi chợt nghe thấy tiếng “ực ực”, rất nhẹ, tôi nghĩ đó là ảo giác, quay đầu lại, thấy Tống Nhược Cốc dường như đang nuốt nước bọt, cổ họng cậu ta còn đang chuyển động.

“Đói bụng không?” Tôi gấp mấy miếng bánh để trước mặt cậu ta.

Cậu ta không ăn, mà lấy ly nước trước mặt uống sạch. Sau khi uống xong cậu ta nhìn tôi từ trên xuống dưới vài lần, cười như không cười nói: “Hôm nay chúng ta rất giống một đôi đũa.”

Váy tôi và quần cậu ta màu gần giống nhau, từ khía cạnh này mà nói đúng là như thế. Tôi hơi mất tự nhiên, nói sang chuyện khác: “Cậu và Tần Tuyết Vi...Ừ, lại tốt rồi sao?”

Chữ “tốt” này giải thích theo cách nào, tôi tin cậu ta sẽ hiểu.

Tổng Nhược Cốc không trả lời vấn đề của tôi. Cậu ta lại lấy một ly rượu, cúi đầu chậm chậm vuốt ve cái ly trong tay, ánh mắt dường như bị chất lỏng trong ly thu hút hoàn toàn. Im lặng một lúc, cậu ta hỏi: “Kỷ Nhiên, có phải cậu vô cùng mong muốn tôi và Tần Tuyết Vi quay lại tốt với nhau?”

“Tôi...”

Cậu ta đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt không dễ nhìn, ánh mắt âm trầm, “Tôi sẽ không bao giờ để cậu được như ý.”

Tôi nghĩ suy nghĩ của Tổng Nhược Cốc hình như hơi vẩn vơ, cậu ta và Tần Tuyết Vi có quay lại với nhau, có tiếp tục hẹn hò hay không là chuyện của hai người họ, kéo một người qua đường xen vào câu chuyện của bọn họ, lại còn chịu âm ức thì trò đùa này thực sự nên giải tán thôi.

Hoặc có thể nói, cậu ta hoàn toàn không muốn ở cùng một chỗ với Tần Tuyết Vi, nhân tiện chỉ muốn bắt nạt tôi.

Nghĩ tới đây, tôi lại thấy không hài lòng, “Đó là chuyện của hai người, không liên quan tới tôi.”

Cần gì phải kéo tôi vào cơ chứ.

“Cậu nói đúng,” cậu ta lại cúi đầu nhìn chiếc ly, “Chuyện của tôi, không liên quan gì tới cậu.”

Tôi nghĩ chúng tôi dù sao cũng không thể cả đời không gặp nhau, cũng không nên nói những lời tuyệt tình như thế, nghĩ đi nghĩ lại, tôi định nói chuyện Sử Lộ rõ ràng với cậu ta, nhân tiện an ủi cậu ta một chút: “Sử Lộ...”

“Lúc Sử Lộ đặt Tab và điện thoại lên trên bàn, không thấy trên đó có nước, đương nhiên, tôi cũng không nói cho cậu ta biết.” Khóe miệng cậu ta nhếch lên một nụ cười, “Tôi nghĩ, tôi có quyền này.”

Hóa ra đây mới là sự thật.

Tôi không biết nói thêm gì, không thể làm gì khác ngoài chuyện dời lực chú ý đi, nhìn về trung tâm sàn nhảy. Tần Tuyết Vi lúc nào cũng là tiêu điểm, lúc này đương nhiên thu hút mọi ánh nhìn. Không biết có phải cảm giác của tôi nhầm rồi hay không, tôi luôn cảm thấy ánh mắt cô ấy hướng về phía chúng tôi.

Tổng Nhược Cốc dường như có tâm sự, lại bắt đầu cúi đầu, uống rượu giải sầu.

Tôi mới nghiêng đầu qua, lại thấy ánh mắt không hài lòng của Sử Lộ.

Mẹ ơi, thật là đau đầu mà.

Tôi không có tâm trạng ăn uống, dứt khoát ra ngoài bằng cửa sau hít thở không khí một chút.

Nơi vũ hội lựa chọn sử dụng chính là một giảng đường lớn, phía sau giảng đường là một khoảng đất trống, ở giữa khoảng đất đó có một vườn hoa nhỏ, cạnh đó có một cột đèn đứng thẳng, lẻ loi, ngọn đèn lạnh giá và trắng xanh.

Ngày hôm qua tuyết đã bắt đầu rơi, hôm nay tuyết rơi từng hạt, từng hạt, lác đác như bay.

Đứng ở chỗ này nhìn về phía xa, trong không gian toàn là màu trắng, xa xa có ngọn đèn và bóng người mờ nhạt. Ngước mắt nhìn lên trời, hàng nghìn hàng vạn bông tuyết nhỏ rơi xuống như ngôi sao băng xuất hiện, thật khiến người ta yêu thích.

Tiếc là không gian tỏa sáng của ánh đèn hữu hạn, những chỗ xa hơn một chút đều không nhìn thấy.

Hít một hơi, không khí mát lạnh khiến tinh thần người ta thoải mái hơn nhiều.

Nhưng mà thật là lạnh...

Tôi đi vòng quanh vườn hoa một vòng, để lại ở trên đường phủ lớp tuyết một hàng dấu chân, sau đó đang muốn quay trở lại.

Thế nhưng, lúc này trước mặt lại có một người, ngăn cản tôi.

“Có chuyện gì sao?” Tôi nghiêng đầu nhìn Tần Tuyết Vi.

“Cậu ngắm tuyết một mình à, có thể nói chuyện chút được không?” Cô ấy cười tự nhiên vô cùng chuyên nghiệp.

Tôi phát tay trong không khí, “Nhưng tôi phải đi vào, cậu tự nhiên.”

“Bông tuyết rất đẹp, nhưng bình minh đến, cũng rất đáng để xem.”

Tôi nghĩ thấy trong câu nói mùi cung đấu, bỗng nhiên cảm thấy rét buốt. Vì thế tôi càng thấy lạnh hơn, gần như nhảy nhẩy tại chỗ, “Cuối cùng cậu muốn nói gì thì nói mau đi.”

“Tôi đã nói rồi, rời khỏi Tổng Nhược Cốc.”

Lại là chuyện này, TM! Tôi thấy lạnh, cơ thể đã rất khó chịu, lại bị nhắc tới chuyện này, lập tức cáu kỉnh. Cái chuyện vớ vẩn này cuối cùng cũng nên có một cái kết, không thể cứ không giải thích mà kéo dài thế được, huống chi ngày hôm nay nghe Tổng Nhược Cốc nói ý kia, rất có khả năng đã “suy nghĩ rõ ràng.”

Vì thế tôi đáp: “Tôi có lời muốn nói thật với cậu, tôi và Tổng Nhược Cốc không hề có quan hệ gì.

Trước đây cậu ta hẹn hò với tôi là muốn tái hợp với cậu, bây giờ nhìn lại mặc dù chiều này hơi ngu ngốc nhưng miễn cưỡng vẫn có hiệu quả. Bây giờ cậu ta đang nghĩ gì tôi cũng không biết, cậu có thể tự mình hỏi, đây là chuyện của hai người. Nói chung giờ tôi tuyên bố hai đứa tôi chia tay, sau này hai người có chuyện gì không nên kéo tôi vào chịu ầm ức.”

Nghe tôi nói những lời này, Tần Tuyết Vi dường như bị bất ngờ, “Cậu nói Cậu ấy là vì tôi, mới giả vờ hẹn hò với cậu?”

“Bingo, chính là ý này! Làm phiền cậu không nên hỏi cái gì nữa, muốn biết thêm cái gì cậu tự hỏi Tổng Nhược Cốc đi. Tôi phải quay lại, phiền cậu nhường đường một chút.” Tôi bây giờ hận không thể khiến bản thân co lại thành một quả cầu, nhét hết vào trong áo khoác.

Tần Tuyết Vi nửa tin nửa ngờ, “Lẽ nào cậu không thích cậu ấy sao?”

“Tôi! Giết! Cậu là phóng viên à, kết thúc được chưa!”

Tần Tuyết Vi nhích ra một bước, chặn lối đi của tôi, cô ấy giơ tay đến trước mặt tôi, tư thế oai hùng, “Trả lời tôi, thực ra cậu có thích cậu ấy không?”

“Tôi thích người phù hợp mẫu người lý tưởng! Tên nhóc kia ngoại trừ bề ngoài tạm được, những thứ khác có chỗ nào đáng để tôi thích chứ! Tính tình thì không tốt, lời nói thì xảo quyệt, mạch máu não thì không bình thường! Tôi thích cái gì ở cậu ta được! Thích bị cậu ta ngược đãi chắc? Tôi cũng không hứng thú thành M! Đầu tôi nhúng nước mới thích cậu ta!”

Tôi không để ý đến cô ấy nữa, kéo cao cổ áo muốn đi về, nhưng trong lúc vô ý liếc mắt sang, thấy ở chỗ bóng râm của cột đèn có một người. Vừa rồi tôi và Tần Tuyết Vi nói chuyện, thế mà không phát hiện ra.

Bởi vì cậu ta đứng ở chỗ bóng râm của cột đèn, tôi không thấy rõ mặt của cậu ta, nhưng bóng dáng kia rất quen, “Tổng Nhược Cốc?”

Tổng Nhược Cốc từ trong bóng râm đi ra. Về mặt cậu ta thản nhiên, không nhìn tôi cũng không nhìn Tần Tuyết Vi, chỉ nhìn chằm chằm tuyết trên đường, đôi mắt rũ xuống.

Tuy rằng sắc mặt cậu ta không thể hiện gì, nhưng trực giác nói cho tôi biết tâm tình cậu ta dường như không tốt lắm. Nói thừa, không cần thận nghe được người ta nói xấu mình, là ai thì tâm tình cũng không tốt, huống chi Tổng Nhược Cốc là người lòng dạ hẹp hòi.

Tôi hơi chột dạ.

“Cậu ấy nói đúng,” Tống Nhược Cốc vẫn nhìn mặt đất như cũ, dường như có thể dùng ánh mắt đào được vàng dưới đó, “Chúng tôi thực sự chia tay.”

Ừ, đây là đang giải thích với Tần Tuyết Vi.

“Nhược Cốc” Tần Tuyết Vi muốn nói lại thôi.

“Hơn nữa, tôi cũng không thích cô ấy. Tất cả chỉ là một trò đùa mà thôi.” Cậu ta nói, đột nhiên ngẩng đầu nhìn tôi.

Đang lúc tuyết rơi nhiều, tôi chỉ cảm thấy ánh mắt cậu ta như hai thanh kiếm băng đâm về phía tôi.

Tim tôi dường như bị bóp nghẹt, chạy trốn.

15. Chương 15: Say Rượu

Tôi và Tống Nhược Cốc giống như tuyết giao.

Hai chúng tôi không tiếp tục gọi điện thoại, không liên lạc trên mạng, cũng không gặp nhau, hai bên dường như đang né tránh thời gian xấu hổ này.

Nếu không tính đến vai trò của tôi, thì công ty Wheels baby bây giờ chỉ có mình Sử Lộ trấn giữ, cậu ta rất vui.

Nhưng tôi cũng rất áy náy.

Tôi nghĩ lần này chắc tôi nói quá đáng rồi. Nói như thế trước mặt người ta đã không tốt rồi, vậy mà tôi còn nói xấu sau lưng cậu ta, thật là không hiền hậu.

Hơn nữa, điều kiện bên ngoài của Tống Nhược Cốc rất được, người yêu thích cậu ta cũng nhiều, tôi lại thẳng thắn khinh thường cậu ta, nhất định sẽ làm tổn thương đến lòng tự ái của cậu ta.

Huống chi là ở trước mặt Tần Tuyết Vi. Cậu ta thích Tần Tuyết Vi cũng được, không thích cũng được, dù sao trong đó cũng kèm theo tranh đấu của hai người.

Tôi và Tống Nhược Cốc cũng không phải là có thù hận gì lớn, hai người tuy chưa thể nói đến chuyện thương thức nhau, nhưng cũng được tính là quen biết. Bây giờ đột nhiên hai người lại cùng bày ra vẻ mặt cả đời không qua lại với nhau, thực sự khiến tôi bất ngờ.

Cũng có chút mất mát.

Tôi muốn nói xin lỗi với cậu ta, lại không biết nên mở miệng thế nào. Mỗi khi xử lý chuyện liên quan đến Tống Nhược Cốc, tôi đều giống như mất đi khả năng phản ứng chính xác, không biết nên đối mặt thế nào.

Tôi gửi tin nhắn cho cậu ta, do do dự dự sửa đi sửa lại, cuối cùng chỉ có ba chữ: “Xin lỗi.”

Tống Nhược Cốc không hề trả lời lại.

Mấy ngày nay cậu ta chắc rất bận, party tết Nguyên Đán đón sinh viên mới đến sắp bắt đầu, cậu ta là nam chủ trì. Nữ chủ trì là Tần Tuyết Vi, nếu như dùng đôi mắt khách quan đánh giá, thì hai người họ đứng cạnh nhau, đúng là một đôi hoàn hảo, rất hợp mắt người xem.

Tôi không có hứng thú với party tết Nguyên Đán, tôi chỉ mong chờ ngày nghỉ sau đó.

Ngày đầu tiên, cùng Sử Lộ đắp người tuyết.

Ngày thứ hai, cùng Sử Lộ đi trượt tuyết.

Ngày thứ ba, cùng Sử Lộ ở trong phòng trọ ăn lẩu.

Sau khi kết thúc kỳ nghỉ, có mấy môn cần phải nộp bài tập, tôi sợ không kịp, cho nên muốn làm sớm. Sử Lộ vừa xem trực tiếp biểu diễn ở party buổi tối vừa giết thời gian, tôi ở phòng tự học cắm đầu làm bài tập.

Sau khi kết thúc tự học, đã là mười giờ đêm. Tôi đeo túi xách, vừa đi vừa lên weibo.

Party buổi tối đã kết thúc, rất nhiều người đã tung ảnh lên weibo. Nhóm người trong hội học sinh đã đi ăn liên hoan, có người còn quay trực tiếp hiện trường.

Vài tấm hình đều là Tống Nhược Cốc uống rượu, không biết tên nhóc này ngày hôm nay đã uống bao nhiêu. Bụp.

Vừa đi đường vừa chơi điện thoại là không đúng, tôi ôm đầu trầm nghĩ. Cũng không biết ai xui xẻo bị tôi đâm vào, tôi đang định xin lỗi người ta.

Nhưng mà lúc tôi ngược mắt nhìn người trước mặt, lại cảm thấy kỳ lạ, “Tống Nhược Cốc?”

Tống Nhược Cốc bị tôi đụng phải lao đảo về phía sau một chút mới đứng vững.

Tôi lắc lắc điện thoại, “Không phải cậu đang uống rượu sao?” Làm sao lại xuất hiện ở chỗ này thế.

Tống Nhược Cốc không nói chuyện, ánh mắt mơ màng, vẻ mặt mờ mịt.

“Cậu không sao chứ?” Tôi lắc lắc tay trước mặt cậu ta, không phản ứng.

Tôi hơi lo lắng, lôi cậu ta một cái, phát hiện tên nhóc này như một tờ giấy, vừa bị tôi đụng phải, đã ngã xuống. Tôi tất nhiên không thể bắt nạt con sâu rượu, không thể làm gì khác là đi qua dìu cậu ta, ai biết người uống say sẽ nặng như người chết, tôi không thể đỡ được, còn bị cậu ta kéo ngã xuống cùng.

Tống Nhược Cốc bị tôi đặt ở dưới thân.

Cảnh này sao lại quen thuộc thế nhỉ? Tôi nghĩ tới cảnh xảy ra ở trận bóng rổ kia, đột nhiên rất xấu hổ.

“Khụ khụ, cái nàyA!”

Tống Nhược Cốc đột nhiên mạnh mẽ lật người, đổi thành cậu ta đặt tôi ở dưới thân, trình độ tay chân linh hoạt, không chút nào giống con sâu rượu.

“Tống Nhược Cốc, cậu muốn làm gì?” Tôi không nhìn ra, người này còn mấy phần tỉnh.

Cậu ta không nói chuyện, cúi đầu im lặng nhìn tôi, giống như đang quan sát một người xa lạ.

Chắc là vì nguyên nhân uống say, ánh mắt cậu ta như nhuộm một làn nước, con ngươi trong sáng, mới nhìn vô cùng hiền lành, vô hại.

Đánh giá bước đầu, người này vì say rượu nên tạm thời về giai đoạn nhi đồng.

Tôi muốn đẩy cậu ta ra, bây giờ tư thế của hai người rất xấu hổ, tuy chỗ này là góc khuất, nhưng không đảm bảo là không có người đi ngang qua.

Hình như để ngăn cản tôi giãy dụa, cậu ta càng ôm càng chặt.

“Tống Nhược Cốc, cậu biết tôi là ai không?” Tôi thử kích thích lý trí cậu ta.

Chắc là vì để trả lời câu hỏi của tôi, cậu ta nhích lại gần một chút, chăm chú nhìn tôi.

Mặt của cậu ta thật dễ nhìn. Đôi lông mày không dày không mỏng, đen như gỗ mun, hoàn toàn rõ ràng, không hề lộn xộn, mắt to vừa phải nhưng lại rất sống động, khóe mắt hơi nhếch lên, đôi mắt này lúc cười thì hơi cong cong, lúc tâm tình không tốt thì lại lộ vẻ uy nghiêm, mũi cao thẳng, khiến khuôn mặt trở nên cân đối, chia các phần rõ ràng, đôi môi dày, tạo hình trái tim, không biết chúa đã mất bao nhiêu tâm tư để phác họa ra người hoàn mỹ như thế. Tóc của cậu ta rất ngắn, lại được trải qua quá trình xử lý cẩn thận, lộ ra vàng trăn sáng mịn, rộng.

Tôi cũng không biết bản thân đang nghĩ gì, đưa tay chọt chọt lên mặt cậu ta, “Da thật mịn nha.”

Cậu ta nắm tay tôi kéo xuống dưới, rồi đột nhiên cúi đầu.

Tôi thấy hoa mắt, chỉ cảm thấy trên môi truyền đến cảm giác bị chèn ép, chớp mũi chìm trong hương vị cồn.

Tôi lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cậu ta đang nổi điên gì chứ!

Tôi thực sự không đẩy được cậu ta ra, không thể làm gì khác ngoài chuyện né đầu đi, né tránh nụ hôn không hiểu được của cậu ta, “Cậu có thể buông tôi ra không, ngoan!” Tôi thử dụ dỗ cậu ta, dùng ánh mắt không thể chân thành hơn nữa.

Tiếc là cậu ta tạm thời không cách nào tiếp thu được tín hiệu này. Cậu ta đuổi theo môi tôi rồi lại đặt môi lên lần nữa. Lần này không đơn giản chỉ là môi chạm môi, mà cậu ta ngậm môi tôi rồi đưa lưỡi liếm, rồi dùng răng khê cắn môi tôi một cái.

Trên môi truyền đến cảm giác đau đớn.

“Cậu thả tôi, đừng”

Tôi rất hối hận sau khi mở miệng nói, cậu ta tìm được cơ hội tiến hành xâm nhập sâu hơn. Sau đó động tác của cậu ta đột nhiên kịch liệt, giống như là ném bản thân vào cuộc chiến tuyệt vọng.

Tôi bị cậu ta hôn đến nổi miệng tê rần, không thể làm gì khác ngoài chuyện cố gắng cắn một cái.

“A.” Cậu ta bị đau, dừng lại, thuận thế chôn đầu vào cổ tôi.

Bên tai truyền đến tiếng cậu ta thở dốc dữ dội, tôi thử di chuyển, “Tổng Nhược Cốc? Tổng Nhược Cốc”.

Cậu ta không hé răng.

“Cậu có thể buông ra trước không?” Món nợ này tôi sẽ chờ lúc cậu tỉnh rồi thanh toán.

Cậu ta không nhúc nhích, tiếng thở dốc dần dần lặng đi.

“Tổng Nhược Cốc? Tổng Nhược Cốc”.

Bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Người này cứ thế mà ngủ.

Tôi

Bị Tổng Nhược Cốc hành hạ như thế, buổi tối tôi ngủ cũng không ngon, ngày hôm sau đắp người tuyết với Sử Lộ cũng buồn bã ỉu xìu.

“Kỷ Nhiên, rốt cục cậu đã xảy ra chuyện gì, chúng ta muốn đắp người tuyết chứ không phải bánh bao!” Sử Lộ rất không hài lòng.

Tôi vừa dựa vào chổi, vừa chống cằm im lặng.

“Cậu làm sao thế?” Sử Lộ nhận ra tôi khác thường.

Tôi và bạn thân thiết của tôi không có gì giấu nhau, cho nên nói với cậu ta toàn bộ chuyện hôm qua.

Sử Lộ khinh thường hừ một cái, “Lại Tổng Nhược Cốc, không phải hai người chia tay rồi sao!”

“Bọn tôi đã chia tay, nói chính xác là bọn tôi chưa từng ở cùng một chỗ, cậu cũng biết mà. Thế nên cậu nói xem, rốt cục ngày hôm qua cậu ta là thế nào?”

“Theo kinh nghiệm xem phim thần tượng của tôi, cậu ta có thể có tật xấu khi uống rượu nhận nhầm người khác thành người yêu của mình.” Sử Lộ suy nghĩ một chút rồi đáp.

Tôi không hiểu, “Còn có tật xấu này sao?”

Sử Lộ rất tự tin, “Cậu còn không tin, ngày hôm qua cậu ta có nhận ra cậu là ai không?”

“Chuyện này, hình như không có.”

“Cho nên đúng như thế, không tin cậu có thể tự hỏi cậu ta xem.”

Mặc dù có lòng tin hơn nửa với lời nói của Sử Lộ, nhưng không hỏi rõ thì trong lòng tôi vẫn còn mù mờ. Vì thế tôi bấm số điện thoại của Tống Nhược Cốc.

“A lô?” Âm thanh của Tống Nhược Cốc lộ ra vẻ uể oải sau say rượu.

“Tống Nhược Cốc.” Tôi hơi khản trương.

“Ừ.”

“Cái kia... Ngày hôm qua cậu...”

“Ngày hôm qua tôi làm sao?”

“Cậu có còn nhớ ngày hôm qua cậu làm gì không?”

“Chủ trì party đón người mới.”

“Sau đó?”

“Liên hoan.”

“Sau đó thì sao?”

“..”

Được rồi, cậu ta quả nhiên không nhớ rõ. Tôi thở phào một cái, nhìn về phía Sử Lộ, cậu ta nháy mắt một cái, vẻ mặt “Đã biết rồi còn hỏi”.

Tống Nhược Cốc bên kia còn nói thêm: “Kỷ Nhiên, cậu bây giờ muốn nói gì?”

“Cũng không có gì, thực ra tôi vẫn muốn nói xin lỗi cậu. Xin lỗi, hôm đó tôi không cố ý nói thế.”

“Chỉ những lời này?”

“Ừ.”

“Tôi biết rồi, gặp lại sau.” Đường như vừa nói xong từ cuối, cậu ta đã cúp máy.

Tên nhóc này hình như tâm tình không tốt thì phải.

Kết thúc ngày nghỉ Tết Nguyên Đán không bao lâu sẽ đến cuộc thi, tôi không nghĩ đến những thứ khác nữa mà chuyên tâm ôn bài. Bởi vì phòng tự học rất áp lực, cho nên bình thường tôi đều đến nhà Sử Lộ đọc sách. Cậu ta ngược lại không hề học gì, nên chơi game thì chơi game, nên xem tivi thì xem tivi, lúc tâm tình tốt còn nghiên cứu món ăn ngon, đương nhiên phần lớn đồ ăn này đều vào bụng tôi.

Nhưng tôi luôn cảm thấy Sử Lộ có tâm sự gì đó, hơn nữa cậu ta không muốn tôi biết. Lúc tôi quan sát cẩn thận, cậu ta lại bình thường hơn lúc nào hết.

Tôi nghĩ thế chắc là gần đây xảy ra nhiều chuyện, khiến tôi rối loạn tinh thần.

Tôi và Tống Nhược Cốc cũng không liên lạc lại, tôi cho rằng chuyện giữa chúng tôi đến đây chắc là chấm dứt, sau này nhiều lắm có thể coi là có quen biết. Kết giao bạn bè là chuyện phải xem thời cơ và duyên phận, không thể cưỡng cầu được.

Nhưng tôi đánh giá thấp lực sát thương của tên này, nó như âm hồn không tan dây dưa đến cùng.

Một hôm sau khi tôi tự học trên đường về ký túc xá, gặp phải một mỹ nữ. Mỹ nữ này gầy và cao, khuôn mặt, vóc dáng đều tốt, chỉ là ánh mắt hơi ác độc.

Cô ta ôm cánh tay đứng trước mặt tôi, khề ngược mắt, vẻ mặt khinh thường, “Mày là Kỷ Nhiên?”

Xem ra bây giờ độ nổi tiếng của tôi rất cao, một người xa lạ cũng có thể nhận ra tôi, “Tôi là Kỷ Nhiên, cậu muốn ký tên sao?”

Cô ta cười nhạt, “Có phải mày đoạt bạn trai của Tuyệt Vi không?” Nói xong ánh mắt quét trên người tôi vài cái, lắc đầu lia lịa, “Thật bình thường, năm nay đàn ông đều không có nội hàm.”

Tôi cảm thấy thật đau đầu, “Chị nói đúng, tôi rất bình thường, cho nên Tống Nhược Cốc chứng mắt tôi. Cho nên tôi và cậu ta không có gì. Tạm biệt!”

“Mày đứng lại đó cho tao.”

Đứng lại mới là lạ.

Bên tai truyền đến một cơn gió, tôi bước nhanh lên trước, xoay người đi chỗ khác, cô ta bắt hụt.

Tôi hơi tức giận, “Rất cục chị muốn thế nào?”

Sắc mặt cô ta rất khó nhìn, một cái tát nhắm lên mặt tôi chào hỏi.

Tôi là người dinh dưỡng đại não đều dùng để trợ cấp tiểu não, cho nên đánh nhau là chuyện thiên phú dĩ bẩm, lúc này sao có thể ngu ngốc chờ cô ta ột cái bạt tai, vì thế tôi đưa tay nắm lấy cổ tay cô ta, tay kia không chút do dự đánh trả một cái, “Bốp” một tiếng, gương mặt của cô ta ửng đỏ.

Chắc không ngờ chuyện lại thành như thế, cô ta ngăn người ngay lập tức.

Tôi bây giờ suy nghĩ cẩn thận xem sao một người như cô ta lại xuất hiện ở chỗ này. Người này vừa nhìn là biết thói quen ngang ngược, tính tình bạo lực, thực sự dễ dàng bị người ta sai khiến.

Cô ta và Tần Tuyết Vi chắc giao tình không tệ, nghe tin đồn giữa ba chúng tôi, cho nên muốn giáo huấn tôi.

Chỉ là lúc tôi và Tống Nhược Cốc còn hẹn hò, tin đồn không truyền đến tai cô ta, lại chờ lúc chúng tôi đã chấm dứt cô ta mới tìm đến đánh tôi, rất có thể đã bị vài người kích động.

Xem ra Tần Tuyết Vi chưa hẳn xem người này là bạn bè.

Nhưng Tần Tuyết Vi này đúng là làm chuyện thừa, cô ấy biết rõ chân tướng mọi chuyện, vì sao còn kích động người khác đến tìm tôi gây phiền phức.

Thật đau đầu. Tôi buông cô ta ra, xoay người muốn chạy.

Cô ta không phục, lúc này tức giận bùng bùng muốn tiến lên đánh tôi. Tôi cuối cùng cũng thấy được người còn ngu ngốc hơn cả tôi, biết rõ là đánh không lại còn không chạy, thực sự cho rằng tất cả thế giới này sẽ nhường cô ta sao, lão tử không đánh nhà cô, cô còn chưa biết tôi văn võ song toàn đúng không!

Cô gái này chắc có luyện võ một thời gian, thảo nào lại tự tin chạy tới đánh tôi.

Đáng tiếc cô ta hoàn toàn không phải là đối thủ của tôi, lúc này tôi cũng nổi giận, mấy ngày nay buồn bực ở trong lòng, giờ chuyển hết lên tay trút hết ra ngoài, sau khi đánh xong, vô cùng thoải mái.

Cô ta ngồi chồm hổm dưới đất khóc hu hu.

Thực ra tôi ra tay cũng không nặng, chẳng qua chỉ để cho cô ta một bài học, mặt tôi cũng không hề phòng bị cô ta đánh một cái, đau rất.

Cho nên tôi không làm những gì cô ta nghĩ, đánh xong thoải mái rời đi.

Hai ngày sau tôi nhận được điện thoại an ủi của Lão Lục. Hóa ra nữ sinh bị tôi đánh lại lịch không nhỏ, trong nhà rất được cưng chiều, sau khi bị đánh, kinh động không ít người.

Tôi ngáp một cái, “Sau đó thì sao?”

“Cậu yên tâm đi, cô ta đã bị bố mắng một trận, sẽ không có ai gây khó dễ cho cậu nữa.”

“Ừ, cảm ơn cậu.”

“Chẳng qua Tần Tuyết Vi nói sẽ báo thù cho cô ta, mấy ngày này cậu cẩn thận một chút.”

Tôi không khỏi cười nhạt. Tần Tuyết Vi này ra tay thật độc, đầu tiên kích động người ta đến đánh tôi, thấy không gây được khó khăn gì thì trên danh nghĩa vì bạn báo thù gây khó dễ cho tôi, như thế dù cô ấy có làm gì người ta cũng cho rằng cô ta trọng nghĩa, còn tôi xứng đáng bị thế.

Tôi thật sự không hiểu. Tuy rằng tôi không thể nào thích Tần Tuyết Vi này, nhưng theo hiểu biết của tôi, cô ấy là một nữ sinh chính trực, sẽ không cố tình gây sự như thế, trong chuyện này chỉ sợ có ẩn tình.

Rốt cục tôi đã quên mất chuyện gì?

Mặc kệ, trước đó thi cho tốt đã. Tôi tin rằng Tần Tuyết Vi là người học tập điên cuồng, mặc dù rất muốn trừng trị tôi, nhưng cũng sẽ để lại sau, cô ấy đang chăm chỉ chuẩn bị kỳ thi, không phải sao?

Nhưng lần này tôi lại đoán sai.

16. Chương 16: Sóng Gió

Sáng hôm nay thi một môn chuyên ngành do chính giáo viên giảng dạy tự mình coi thi, vị giáo sư này họ Lê, người cũng như họ, đối với sinh viên lạnh giá như mùa đông, cả một học kỳ chúng tôi chưa từng thấy nụ cười của ông ấy.

Sự nghiêm khắc này áp dụng vào cuộc thi lại càng tăng thêm vài lần, ông ấy là một trong bốn ác ma có tiếng, vô số oan hồn chết dưới tay, hơn nữa nếu có sinh viên bị ông ấy bắt được quay cóp, có thể sẽ bị đuổi học ngay lập tức.

Vì thế tôi dùng hết nhiệt huyết lúc ôn thi vào đại học, thấp thỏm cẩn thận học bài môn của ông ấy.

Nhưng trong thời gian làm bài thi lại xảy ra rắc rối.

Đề mở nên không được tính là khó, tôi làm có thể nói là thuận lợi. Còn một tiếng nữa là hết giờ,

Tần Tuyết Vi lên nộp bài thi. Tôi nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu, thấy cô ấy đi ngang qua chỗ tôi, ngăn cản tầm mắt của hai giảng viên trên bục giảng.

Tôi cũng không chú ý, định lúi húi viết tiếp, đột nhiên thấy trên bàn có một tờ giấy.

Đây chỉ là tờ giấy vở bình thường, gấp làm đôi, bởi vì khá mỏng cho nên có thể thấy trên đó dấu vết chữ viết khá nhiều.

Tôi tò mò cầm nó lên.

Bóng dáng Tần Tuyết Vi đã đi xa, ánh mắt của giảng viên giám thị nhìn đến chỗ tôi.

Đầu óc tôi trống rỗng.

Giờ giấu đi cũng không còn kịp nữa, tôi cũng không có can đảm nuốt tờ giấy này, chỉ có thể trơ mắt nhìn vị lão sư mặt lạnh đi từ trên bục giảng xuống, đoạt lấy tờ giấy trong tay tôi, thuận tiện mời tôi ra ngoài.

Chuyện này xong đời.

Lê giáo sư cầm một kệp giấy ra ghi thông tin của tôi.

Bây giờ chỉ cần ông ấy viết hai nét lên thì tôi chắc sẽ lành ít dữ nhiều, vì thế lúc này tôi càng nóng ruột, “Giảng viên Lê thầy hãy nghe trò nói, trò bị oan.”

Lê lão sư chắc không ngờ người bị bắt được đang quay cóp còn có thể nói như thế, cho nên thầy ấy không kiên nhẫn liếc mắt tôi, “Họ tên, lớp.”

“Giảng viên Lê, người vớt phao là Tần Tuyết Vi, cô ấy muốn hại trò.”

Hành lang trống trải, giọng nói của tôi bị khuyếch đại, chắc chắn sinh viên bên trong đều có thể nghe được. Lê lão sư nhíu mày, kéo tôi đến chỗ cầu thang hẻo lánh, “Vì sao trò ấy phải làm như thế?”

“Ăn oán cá nhân.” Tôi cũng vô cùng muốn biết sao cô ấy lại hận tôi như thế!

Trên mặt thầy ấy hiện lên vẻ mất kiên nhẫn và không tin, nhưng cho dù không tin thế nào, vẫn cần chứng cứ để bác bỏ. Thầy ấy trở lại lấy bài của Tần Tuyết Vi ra, so sánh chữ viết của phao và bài thi, sau đó về mặt giễu cợt nhìn tôi, “Trò nghĩ đây là chữ của một người viết.”

Chữ viết trên bài thi và trên giấy phao hoàn toàn khác nhau, kẻ ngốc cũng có thể nhận ra không phải là cùng một người.

Tôi lại nghĩ đến một khả năng, “Cô ấy có thể đưa người khác viết, sau đó mang vào.”

“Vậy trò ấy để ai viết?”

“ . . . “ Tôi làm sao biết được cơ chứ!

“Tôi chỉ tin chứng cứ, không đưa ra được chứng cứ thì đừng nói.”

“Nhưng em hoàn toàn không nhìn!”

“Lệ lão sư, em sẽ bị thôi học sao?”

“Chuyện này phải chờ nhà trường xử lý, tôi chỉ phụ trách báo lên đúng sự thật,” thầy ấy ghi lại thông tin của tôi, rất bức mình nói, “Được rồi, trò về trước đi.” Nói cũng không nhìn tôi, quay người đi.

Tôi chán nản bám cầu thang, tâm trạng xuống dốc.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ

Bây giờ tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch, hôm nay chỉ có thể ngoan ngoãn tìm Tần Tuyết Vi nhận sai, ra vẻ đáng thương, để cô ấy giải thích với Lệ lão sư. Nhưng hi vọng này cũng rất mong manh, vì nếu cô ấy thừa nhận, cô ấy chính là người quay cốp.

Cuối cùng tôi quyết định, ngăn Tần Tuyết Vi ở dưới tầng ký túc xá. Cô ấy mặc áo khoác dạ, đi giày cao gót, tóc xoăn, đôi môi tô son đỏ như lửa, kiêu ngạo nhìn tôi.

“ Tần Tuyết Vi, xin lỗi, tôi sai rồi.” Tôi nhịn cơn tức trong lòng, xuống nước nói với cô ấy.

“Bây giờ mới biết sai sao? Muộn rồi!” Cô ấy cuốn cuốn tóc trên vai, cười đắc ý.

“Cậu...tôi phải...làm thế nào cậu mới có thể bỏ qua cho tôi?”

“Tại sao tôi phải bỏ qua cho cậu? Tôi muốn vĩnh viễn không bao giờ thấy cậu nữa.”

Quả nhiên cô ấy khiến tôi phải bị đuổi học. Trong lòng tôi dâng lên oán khí, không thể nào dè nó xuống, nhưng không thể làm gì khác ngoài chuyện kiên nhẫn chịu đựng, “Tần Tuyết Vi tôi đã làm cái gì để cậu có thể xuống tay độc ác như thế, phiền cậu nói rõ ràng, để tôi chết một cách sáng khoái.”

Lúc này cô ấy không giả vờ kín đáo, “Từ trước đến nay ai giành đồ của tôi cũng không có kết quả tốt, huống chi là đàn ông của tôi.”

“Tôi chưa từng cướp Tống Nhược Cốc của cậu, quan hệ giữa tôi và cậu ta đã nói rõ ràng với cậu rồi, rốt cục là cậu muốn thế nào? Tống Nhược Cốc thích cậu hay không là chuyện của hai người, không liên quan tới tôi, làm phiền cậu không nên giận chó đánh mèo lên tôi.”

“Không quan hệ với cậu?” Cô ấy cười nhạt, nụ cười mang theo vẻ châm chọc. Dường như là nhớ ra cái gì đó, ánh mắt cô ấy sáng lên, “Hóa ra là không liên quan tới cậu. Được rồi, là tôi nhìn cậu không vừa mắt, như thế được chưa?”

“Cậu...”

“Tạm biệt!” Cô ấy bỏ đi hai bước, lại quay trở lại, nói: “A, nói như thế không chính xác, nếu như cậu bị đuổi học, chúng ta sẽ không bao giờ...gặp lại nữa.” Cô ấy cười lớn rồi bỏ đi.

Tôi tức giận run cả người, lại không thể làm gì.

Tôi càng nghĩ càng cảm thấy bản thân có khả năng bị thôi học rất lớn, tôi không biết nên nói thế nào với bố mẹ tôi, mẹ tôi nhất định sẽ đánh chết tôi. Hơn nữa nếu như thực sự vì gian lận mà bị thôi học đã đành, vấn đề là tôi cái gì cũng chưa từng làm nha!

Tôi rất sợ, cũng rất chán nản. Tôi ngay cả một người để thương lượng cũng không có, gọi điện thoại cho Sử Lộ, số của cậu ta còn đang thuê bao không liên lạc được.

Trở lại phòng ngủ, mấy người bạn cùng phòng đều đang ở đây. Tôi vừa vào cửa, đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Tôi cười khở một tiếng, đẩy cửa ỉu xiu nói: “Tôi không quay cốp.”

“Chúng tôi tin cậu, Tần Tuyết Vi lại có thể làm chuyện này.” Lão đại kéo tôi vào trong, để tôi ngồi trên ghế, “Nhưng bây giờ phải làm thế nào? Giảng viên Lê là người đa nghi, thầy ấy chưa chắc đã tin tưởng cậu.”

“Không biết, có thể sẽ bị thôi học. Bây giờ tôi có bao nhiêu miệng cũng không thanh minh được.”

“Trừ khi tự Tần Tuyết Vi thừa nhận.” Lão tam bổ sung.

Tôi ôm mặt thở dài, “Cô ấy sẽ không làm thế.”

“Tôi nghĩ ra một cách”, lão tứ nói, “Trước đây tôi nghe nói, mẹ Tổng Nhược Cốc và viện trưởng trường chúng ta là bạn học, nếu như...”

Nếu như mẹ Tổng Nhược Cốc đồng ý giúp đỡ, nói hộ chắc giảng viên Lê chắc cũng không thể không nể mặt viện trưởng.

Nhưng dựa vào cái gì để cậu ta giúp tôi chứ.

Tuy Tần Tuyết Vi chính tôi như thế, nói đi nói lại cũng là vì Tổng Nhược Cốc, nhưng quan hệ giữa tôi và Tổng Nhược Cốc bây giờ rất lạnh nhạt, có khi không được tính là bạn, cậu ta sẽ đồng ý giúp tôi sao?

Lão Đại và lão Tam cũng hiểu được chủ ý này không dùng được, đều không nói gì. Bây giờ tôi và Tổng Nhược Cốc không qua lại, còn Tần Tuyết Vi và Tổng Nhược Cốc gần đây lại mập mờ xuất hiện cạnh nhau, cho nên trong mắt các cô ấy, có lẽ tôi là người bị đá. Tổng Nhược Cốc càng không có lý do giúp tôi.

Nhưng mà, tôi thực sự không có cách nào chấp nhận kết quả bị thôi học.

Nghĩ không ra cách nào tốt hơn, tôi chỉ có thể thử trước một lần.

Tôi hẹn Tổng Nhược Cốc đến quán cafe quen thuộc. Nhớ lại lần đầu tiên chúng tôi ngồi ở chỗ này, còn đang thương lượng xem theo đuổi lại Tần Tuyết Vi như thế nào, bây giờ tôi gục ngã trước thủ đoạn của Tần Tuyết Vi nên tìm cậu ta giúp đỡ, nhân sinh thật là hay thay đổi.

Tổng Nhược Cốc mới nhìn tâm tình không tệ. Cậu ta hỏi tôi: “Thi thế nào?”

“...” Mới đầu tôi còn muốn ân cần hỏi thăm cậu ta một chút, không ngờ cậu ta nói một câu trúng ngay trọng tâm, khiến tôi suýt rơi nước mắt. Tôi cũng không vòng vo, nói thẳng: “ Tổng Nhược Cốc, tôi hẹn cậu ra, là muốn...muốn xin cậu giúp một chuyện.”

Sắc mặt Tổng Nhược Cốc trở nên lạnh lẽo, “Ừ, lâu như thế không gọi điện cho tôi, có chuyện thì mới nhớ tới tôi.”

Tôi xấu hổ muốn độn thổ. Khía cạnh nào đó cậu ta nói thật sự không sai, đối với cậu ta từ trước đến giờ tôi vẫn không được tự nhiên, thực sự không biết nên đả thông tình cảm với cậu ta thế nào. Bây giờ vì học bạ của mình, tôi chỉ có thể nhắm mắt nói: “Thật ra... tôi rất nhớ cậu.”

Tổng Nhược Cốc một lúc lâu cũng không nói gì.

Tôi thấy hơi kỳ lạ, ngẩng đầu phát hiện cậu ta đang ngơ ngác nhìn tôi, ánh mắt tối tăm, tâm tình mịt mờ.

Tôi cho là bản thân nói sai, nhưng từ nãy đến giờ tôi cũng không nói được vài câu, rốt cục là sai chỗ nào, “Tổng Nhược Cốc?”

Cậu ta giật mình, vừa mở miệng đã nói lời vô cùng độc ác, “Rút lại về mặt nịnh nọt của cậu đi, thật buồn nôn.”

“...”

Cậu ta tùy ý gõ gõ trên mặt bàn, “Nói đi, rốt cục là có chuyện gì.”

Tôi kể từ chuyện trong cuộc thi đến lời cô ấy nói, cuối cùng bổ sung một câu, “Cô ấy làm thế cũng là vì cậu.” Cho nên cậu giận tiếp thúc đẩy, cần phải chịu trách nhiệm.

Tống Nhược Cốc suy nghĩ một lúc, nói: “Kỷ Nhiên, tạm thời tôi không thể nhờ mẹ tôi tìm viện trường giúp đỡ.”

“Ừ.” Sớm biết đã như thế, tôi cúi đầu, khó tránh khỏi mất mát.

“Bởi vì như thế tuy có thể giữ được học bạ của cậu, nhưng tội quay cốp của cậu sẽ bị coi là thật. Như thế sẽ bất lợi cho cậu.”

“ỪỪ.”

“Cho nên để tôi xem có thể giúp cậu làm rõ trước hay không, nếu không thì tìm cách khác.”

Cậu ta có thể nghĩ chu đáo cho tôi đến như thế, lo đến mọi chuyện có thể xảy ra. Tôi nghĩ đến những lời làm tổn thương cậu ta trước kia, nhất thời cảm thấy rất xấu hổ, mặt đỏ bừng. Tôi cảm động nhìn cậu ta, “Tống Nhược Cốc, cảm ơn cậu.”

Gò má cậu ta không được tự nhiên, nhìn về phía cửa sổ, “Khách khí làm gì.”

Nhìn gò má của cậu ta, tôi đột nhiên nhớ tới buổi tối cậu ta uống say kia, khuôn mặt càng như thiêu đốt.

Tôi nhất định là trúng tà.

Tôi biết Tống Nhược Cốc làm việc có hiệu suất cao, nhưng không ngờ lại cao đến trình độ này.

Ngày hôm sau, cậu ta tìm tôi, đưa cho tôi một bút ghi âm.

“Đây là cái gì?” Tôi hơi kỳ lạ.

“Mở ra nghe một chút sẽ biết.”

Tôi làm theo, sau đó càng nghe càng khiếp sợ.

Đây là đoạn ghi âm hơn mười phút, toàn bộ nội dung là Tống Nhược Cốc dẫn dắt từng bước khiến Tần Tuyết Vi nói ra từ động cơ đến quá trình gây án.

Tần Tuyết Vi có thể coi là người thông minh, thế mà dễ dàng bị Tống Nhược Cốc giải quyết, không thể không nói nam sinh trước mắt thật đáng sợ.

Tôi thiếu nước quỳ xuống vái lạy cậu ta, “Tống Nhược Cốc cậu nói thật với tôi xem, có phải cậu từng học thuật thôi miên không?”

Ánh mắt tôi sùng bái khiến Tống Nhược Cốc khá hưởng thụ, cậu ta co tay, gõ hai cái lên đầu tôi, nụ cười rạng rỡ không che giấu được vẻ đắc ý, “Võ môn ngửa không tặc.”

Tôi ôm đầu, không biết vì sao có chút .

Tống Nhược Cốc lại hỏi: “Thành thật khai báo, cậu ôn tập đến đâu rồi?”

“Không dám nói tốt, nhưng mỗi môn đều dùng hết khả năng của tôi.”

Cậu ta gật đầu, “Vậy là được rồi. Tần Tuyết Vi đã đồng ý sẽ thừa nhận với giảng viên, nhưng để an toàn, cậu cứ ôn tập kỹ đi. Nếu như cô ấy thay đổi nữa chừng, cậu hãy xin xét nghiệm dấu vân tay, tìm giảng viên khoa hóa hỗ trợ không tính là khó, ngoài ra cậu cũng có thể xin giảng viên trả lời vấn đáp để chứng minh trong sạch, điều kiện tiên quyết là cậu có thể trả lời được điểm tốt.

Tôi nghe cậu ta nói xong, hai mắt sáng như sao, “Cậu suy nghĩ thật chặt chẽ.” Xét về mảnh khốe Tần Tuyết Vi so với cậu ta đúng là thiếu cận, trong khi tôi vì chuyện này lo lắng đến rơi nước mắt, thì cậu ta lại có thể nhanh chóng giải quyết.

Cậu ta cười cười, bẹo má tôi một cái: “Được rồi, được rồi, đừng xụ mặt nữa, chuyện nhỏ mà. Nào, cười với gia một cái.”

Tôi thử nhe răng với cậu ta.

Tôi là đường phân cách Tống Nhược Cốc dề cạ

Ba chúng tôi sau khi từ văn phòng trường đi ra, tôi thì thở phào một cái. Nhìn hai người kia, Tống Nhược Cốc vẻ mặt không đổi, Tần Tuyết Vi thì u ám đến đáng sợ, giống như là sát nhân.

Vừa rồi, cô ấy đứng trước phó viện trưởng kiêm trưởng khoa và giảng viên Lệ tự mình thừa nhận vì ân oán cá nhân mà vu oan giá họa, mọi người biết lai lịch cô ấy không nhỏ, nhịn không nói gì, giảng viên Lệ cũng phê bình cô ấy nghiêm khắc. Tần Tuyết Vi là người sĩ diện, lúc này tâm tình tốt được mới lạ.

Nhưng trường hợp này không tốt lắm, cũng giống như gian dối, bọn họ nể mặt Tần gia, cho nên chuyện này mới không thể làm gì khác ngoài chuyện cho qua. Người bị hại trực tiếp là tôi có thể chứng minh trong sạch đã cảm ơn trời rồi, cho nên cũng không truy cứu, bỏ qua yêu cầu trừng phạt cô ấy. Người duy nhất không hài lòng với kết quả này là giảng viên Lệ, nhưng thầy ấy không có cách nào thay đổi.

Giảng viên Lệ tức giận cuối cùng lại mở miệng, thầy ấy quyết định cho tôi thêm hai mươi điểm bài thi cuối kỳ.

Cho nên lúc đi ra khỏi phòng làm việc, tôi vui vẻ vô cùng, không che giấu, cười hì hì với Tần Tuyết Vi, trong mắt mang theo vài phần khiêu khích.

Tần Tuyết Vi cắn răng, ánh mắt sắc bén, “Đúng là tiểu tam.”

“...” Tôi vắn vắn tay, năm nay từ tiểu tam là vũ khí thuận tiện, bất cứ người nào cũng có thể cắm lên đầu người khác, sau đó gọi người đánh người giết. Nhưng vấn đề là tôi trong sạch, một sợi lông cũng không liên quan đến từ tiểu tam này.

Tôi đi tới trước mặt Tần Tuyết Vi, nghiêm túc nói: “Đầu tiên, xét theo khía cạnh đạo đức, cậu và Tống Nhược Cốc chia tay trước, tôi và cậu ta ở cùng nhau sau, cho nên không tồn tại vấn đề tiểu tam, thứ hai xét khía cạnh tình cảm, tôi không quan tâm tình cảm hai người thế nào, tôi và Tống Nhược Cốc vốn không có gì, cậu ta không thích tôi, tôi cũng không thích cậu ta, thế nên tiểu tam là chuyện vớ vẩn. Cho nên, cậu không giải quyết được đàn ông của mình là vấn đề của cậu, đừng hơi một tí là kéo tôi vào.

Tần Tuyết Vi tức giận đến nổi mặt vắn vẹo, nhưng lần này cô ấy không mắng tôi, mà mang theo ánh mắt thăm dò về phía Tống Nhược Cốc.

Tống Nhược Cốc liếc tôi, ánh mắt không hề nhìn Tần Tuyết Vi, “Phải, tôi không thích cô ấy, cho nên sau này cậu không cần kiếm chuyện với cô ấy.”

“Cậu đừng cho rằng tôi dễ gạt giống cô ấy.” Tần Tuyết Vi để lại những lời này rồi xụ mặt rời đi.

Tôi sờ sờ mũi, thực ra trong lòng vẫn hơi lo lắng, lần này Tần Tuyết Vi ra tay quá độc ác, nếu sau này cô ấy cứ nhắm vào tôi thì tôi cũng không thể tránh được.

Trên mặt Tống Nhược Cốc lại có ý cười, “Kỷ Nhiên, lần này cậu định cảm ơn tôi thế nào?”

Lần này cậu ta đúng là đã giúp tôi ân huệ lớn, vì thế tôi hào phóng chưa từng có, “Ăn uống tùy cậu chọn.”

Cậu ta cười híp mắt, lấy ra một tờ poster, xem ra là đã sớm chuẩn bị.

Một năm tiền để dành của tôi trong nháy mắt khi cậu ta đưa ra tờ poster nhất định sẽ hết sạch.

Giải thích hai vấn đề:

1. Tống Nhược Cốc không phải thích Kỷ Nhiên từ trước. Thực sự cậu ta cũng không biết từ chỗ nào đào ra ý tưởng ngu ngốc như thế. Nếu không sao có thể nói là người ngoài hành tinh. Hình thức cậu ta và Tần Tuyết Vi ở chung gần giống với cổ đại ép duyên, thế nhưng tính hai người không hợp nhau, cũng không làm chuyện người yêu nên làm. Nói cách khác, Tống Nhược Cốc với Kỷ Nhiên là, tình yêu đầu tiên.

2. Tần Tuyết Vi người này tuy cô ấy hại Kỷ Nhiên, nhưng nói thật tôi là tác giả, thực ra cũng không quá phản cảm với cô gái như thế. Ham muốn chiếm làm của riêng của cô ấy rất lớn, một ngày nhận định Kỷ Nhiên cướp người của cô ấy, tự nhiên sẽ ra tay dùng thủ đoạn. Từ góc độ của cô ấy nhận định Kỷ Nhiên là tiểu tam, nhưng là chụp mũ, không nói đạo lý, hợp với tính tình tiểu thư của cô ấy. Trách đi trách lại cũng chỉ có thể trách cô ấy và Tống Nhược Cốc tính không hợp nhau, thực sự không ở cùng một chỗ được, nếu không Kỷ Nhiên cũng không có chuyện gì

Dài dòng như thế, mong mọi người không ghét bỏ tôi

17. Chương 17: Kỳ Nhiên, Đây Là Lần Thứ Mấy Tôi Bị Cậu Đè?

Chương 17:

Mấy năm gần đây thịnh hành trò chơi người thật CS, là một người đầu óc đơn giản tứ chi phát triển, tôi cũng biết trò CS này, luôn khảo nghiệm cảm giác kích thích khi bản thân trực tiếp tham gia trận chiến. Tiếc là mùa đông tuyết rơi, loại trò chơi kiểu này chỉ có thể chơi trong nhà, mới chơi một tí đã cảm giác gò bó chân tay.

Doanh nhân đầu óc rất sáng suốt, nhanh chóng tạo trò chơi CS tuyết, bắn nhau trong mưa tuyết ngập trời cũng là một điều thú vị. Tống Nhược Cốc có được tấm poster này cũng có thể nói đủ thủ đoạn. Tất nhiên nếu chỉ chơi CS tuyết thì cũng không tốn nhiều tiền lắm, nhưng còn vấn đề là ăn dã ngoại trên tuyết, cơm hải sản, khách sạn suối nước nóng đi kèm, dù sao cũng không để túi tiền của bạn có thể nghỉ ngơi.

Ừ, đúng rồi, Tống Nhược Cốc còn có một điều kiện kèm theo: Không được mang theo Sứ Lộ.

Tên nhóc này thật biến thái, chơi CS còn mang theo trang bị, hơn nữa còn đầy đủ. Đương nhiên khoản này rất tốt, tôi mượn trang bị của cậu ta đối chiến một lúc, kết quả...kết quả không nói được gì.

Cho nên lúc chia đội, tôi kiên quyết ở cùng một chiến tuyến với cậu ta.

Chúng tôi lần này chiến đấu đối kháng 30 VS 30, từ quy mô sân chơi và trận hình, câu lạc bộ này cũng thật rộng.

Bởi vì đều là khách đi một mình, cho nên trong khoảng thời gian ngắn như rắn mất đầu, hai đội nhanh chóng đánh không có quy trình. Tôi và Tống Nhược Cốc không hiểu sao đều bị rơi xuống, từ từ đi bộ ở sâu trong rừng rậm.

Ông trời rất nể mặt để tuyết rơi, bay bay giống như ngọc lưu ly. Thân cây nâu, trắng tấp chọc vào bầu trời, như là dùng mực màu vẽ trên nền tranh tuyết trắng.

Đi trong khung cảnh như thế này khiến người ta có cảm giác không hề chân thật.

Tống Nhược Cốc mặc trang phục tác chiến màu trắng, đeo mặt nạ bảo hộ, kính bảo vệ, trên người treo lưng lửng bảy tám thứ, trông vô cùng khác biệt. Cậu ta luôn chăm chú xem bản đồ, lại còn gấp làm đôi.

“Tống Nhược Cốc, đưa bản đồ cho tôi xem nào, cậu dẫn đường sai thì phải.”

Cậu ta lạnh nhạt, “Không thể sai được.”

“Nhưng đi nửa ngày rồi cũng không thấy người, chúng ta đánh ai.” Tôi hơi khó hiểu, trước đây không phát hiện ra cậu ta là người mù đường. Huống hồ người này lại có chỉ số thông minh cao không lường được, cũng không thể nhìn nhầm bản đồ đơn giản được chứ?

Cuối cùng Tống Nhược Cốc nói ra ý đồ của cậu ta, “Chúng ta phải tìm chỗ mai phục trước.”

Lời này dẫn đến việc chúng tôi làm tổ ở một sườn núi nhỏ hơn một tiếng. Tôi thật sự hối hận vì đã nghe ý kiến ngu ngốc của cậu ta.

Hiển nhiên, Tống Nhược Cốc không nghĩ như thế. Tôi và Tống Nhược Cốc dựa chặt vào nhau, lột bỏ mặt nạ bảo hộ, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, về mặt kia, giống như đạt tới cao trào, miễn bàn có bao nhiêu hưởng thụ. Gò má hoàn mỹ phối hợp với khí chất bên trong đôi mắt, cùng với vẻ mặt đó, tạo ra vẻ đẹp chấn động lòng người.

Tôi nhìn thất thần, “Tống Nhược Cốc, cậu cần thuốc à?”

Cậu ta mở mắt nhìn về phía tôi, đôi mắt không gọn sáng, “Cậu không hiểu đâu.”

“Đúng, người ngoài hành tinh như cậu, tôi thực sự không hiểu.”

“Lạnh không.” Cậu ta nói, đưa cho tôi một bình inox nhỏ.

Lạnh cũng không phải là lạnh, nhưng bị phủ trong bầu không khí lạnh như băng bên ngoài, không thể nào thoải mái được. Tôi nhận bình nhỏ, mở nắp ngửi, bên trong là rượu, uống hai ngụm, vừa vào miệng đã cảm thấy thơm và tinh khiết, nhưng cũng không hề cay, rượu xuống thực quản, chảy vào dạ dày, lập tức ấm lên, như là nổi lên một ngọn lửa.

Tống Nhược Cốc lấy bình rượu sang, lau cũng không lau uống luôn vài ngụm.

“Khụ khụ.” Tôi nhất thời hơi xấu hổ, nhưng cậu ta không ngại, tôi cũng không tiện nói gì.

Tống Nhược Cốc giống như không có chuyện gì, còn liếm khô miệng một cái. Bông tuyết rơi trên khóe môi của cậu ta, nhanh chóng hòa vào khoảng bóng loáng kia.

“Khụ khụ khụ khụ.” Rượu này nồng, mặt của tôi cũng bắt đầu nóng lên.

Tống Nhược Cốc không có ý định lên núi, ôm lão thần súng khắp nơi, không hề vội vàng. Nhưng tôi không chịu nổi, tuyết bay đầy trời, ngồi xồm một chỗ không động, đợi lâu nên vô cùng lạnh.

Cậu ta tỏ vẻ không ngại, lại im lặng móc bình rượu cho tôi.

Tôi nghiêm túc từ chối ý tốt của cậu ta, lại uy hiếp cậu ta, “Cậu đã thích ở đây như thế, thì an nghỉ ở chỗ này luôn đi.” Nói xong giơ súng bắn cậu ta.

Để tránh thảm kịch tự giết lẫn nhau, cậu ta không thể làm gì khác ngoài chuyện thỏa hiệp, cùng tôi bò lên sườn dốc. Núi khá là dốc, khiến tôi nhiều lần suýt trượt chân xuống, mỗi lúc như thế Tống Nhược Cốc lại dễ dàng kéo áo tôi từ phía sau. Đến giờ phút này tôi không thể không thừa nhận, tôi mới đúng là động đội giống như heo.

Đợi đến lúc leo lên, tôi giang rộng hai tay, phát hiện có gì đó bất thường, cách đó không xa có một bóng lóe lên. Tôi xoa xoa mắt, lại không thấy gì.

Khung cảnh tuyết trắng, tầm nhìn rộng, yên lặng khiến người ta sinh lòng cảnh giác.

Tôi nắm chặt súng, thần kinh căng thẳng.

Tống Nhược Cốc ở phía trước bên phải, núp ở đằng sau tảng đá tuyết trắng, lặng lẽ giơ súng.

Từ nhỏ đến giờ, tôi đã xem rất nhiều phim thần tượng, trong đó có vô số cảnh đỡ ám khí cho người mình yêu. Tôi thấm nhuần phim thần tượng nhiều năm, cũng tưởng tượng đến cảnh hi sinh bản thân làm bia đỡ đạn, hy sinh cao cả như thế là mơ ước của tôi.

Lúc này, cơ hội tới.

Vì thế tôi nắm thời cơ oai phong lẫm liệt nhào về phía Tống Nhược Cốc, “Cẩn thận.”

Tống Nhược Cốc đã giơ súng lên, định chờ người bắn lên vừa ló đầu sẽ bắn người ta, bị tôi nhào đến, nòng súng lệch ra khỏi quỹ đạo, đạn bay lên trên không trung.

Hơn nữa, vì chúng tôi mới bò lên, cho lên phía sau là sườn dốc, kết quả là Tôi và Tống Nhược Cốc một đường trôi chảy không vật ngăn cản lẫn xuống sườn núi.

Lúc dừng lại thì tôi đã mất hoa đầu vầng, trong cổ còn rất nhiều tuyết, cảm giác này, khỏi cần nói có bao nhiêu sợ hãi.

Cũng không biết Tống Nhược Cốc lăn mạnh thế nào, kính bảo vệ của cậu ta đã mất, mặt nạ bảo hộ của cậu ta dính tuyết, ngay cả lông mi cũng phủ đầy tuyết. Lông mi cậu ta rất dài, phủ đầy tuyết, run rẩy, giống như là hạt sương trên lá liễu.

Mà xui quỷ khiến, tôi đưa tay nhẹ nhàng vuốt lông mi cậu ta.

Hạt sương bị phui đi, Tống Nhược Cốc chỉ có thể nhắm mắt lại, cười cười nói: “Kỷ Nhiên, đây là lần thứ mấy tôi bị cậu đè?”

“.. . . .” Tôi đương nhiên quên cậu ta là lưu manh có thể chết người trong truyền thuyết.

18. Chương 18: Mỹ Sắc Trước Mặt

Tôi muốn đứng lên khỏi người cậu ta nhưng gặp phải khó khăn.

Một tiếng súng vang lên, khiến sự chú ý của chúng tôi trở lại trên sườn dốc. Trên đó có hai người, nhìn bộ dạng thì là muốn tiêu diệt chúng tôi từ trên đó.

Vì thế tôi chưa đứng lên, thân thể đã bị Tổng Nhược Cốc kéo xuống, cậu ta ôm tôi lăn trên đất, vừa lăn vừa nói, “Có địch.”

Đây không phải lời thừa sao.

Chẳng qua tên nhóc này thật có tài, cậu ta lăn qua lăn lại vẫn có lúc rảnh rỗi giơ súng bắn, thần kỳ nhất là quân địch còn chưa bắn tới chúng tôi đã bị cậu ta tiêu diệt bằng một phát.

Hai người quân địch ngã xuống bằng một tư thế bị thương, nằm trên mặt đất cao giọng kêu lên, “Cẩu nam nữ”

Tổng Nhược Cốc lại bò lên sườn dốc, giơ súng hướng về phía hai người kia, bắn thêm một phát như thể lấy roi đánh vào thi thể, cảnh tượng kia thật khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Làm xong, Tổng Nhược Cốc ngoắc tôi, “Qua đây.”

“Làm sao thế?” Đầu óc tôi còn choáng váng chưa phản ứng được, nghe lời đi tới.

Thời khắc khảo nghiệm kỹ năng đến rồi! Mới vừa rồi còn khỏe như trâu lấy roi đánh thi thể, lúc này sắc mặt Tổng Nhược Cốc trắng bệch, lão đảo đến chỗ tôi, “Tôi bị thương.”

Cậu ta giả vờ rất giống, ngay lúc đó còn khiến tôi còn tin là thật, đỡ lấy cậu ta ngu ngốc hỏi:

“Đâu? Đau lắm không? Có phải lúc lăn xuống đụng phải đầu không?”

Tử thi trên đất lẩm bẩm, “Vô sỉ! Không biết xấu hổ!”

Tổng Nhược Cốc chỉ chỉ chân mình, “Bị bọn họ đánh.”

“.. . . .” Bây giờ tôi thật sự muốn đánh cậu ta hai cái.

Tôi muốn đẩy cậu ta ra, nhưng cậu ta ôm cổ tôi không buông, “Cậu đối xử với đồng đội bị thương như thế sao?”

Tôi nhin!

Vì thế thời gian sau đó, tên nhóc này cứ mặt dày đòi tôi đỡ đến lúc kết thúc. Cậu ta quàng một tay qua vai tôi, một tay ôm súng, gặp phải kẻ địch thì nhanh như kẻ trộm, bùm bùm hai cái, là có thể xử lý nhanh chóng sạch sẽ. Vì thế chúng tôi cứ thế cấu kết làm bầy, nghênh ngang đánh lén toàn bộ trong thời gian trận chiến, đương nhiên không hề bị thương tí nào, như là có thần giúp đỡ.

Ừ, không tính là không bị thương, người ta bị thương ở chân mà.

Tổng Nhược Cốc rất yêu quý cái chân bị thương của cậu ta, chỉ để nó chạm đất một cái, toàn bộ lực ở chân này dồn hết lên người tôi, trên trán tôi đầm mồ hôi, giờ đây tôi lại có thêm nhận thức mới về độ dày của da mặt cậu ta.

Rõ ràng không có vấn đề gì, cậu lại có thể giả vờ giống như thật như thế, mặc dù vô sỉ, nhưng đủ khiến người ta thừa nhận là đủ rồi.

Thỉnh thoảng, cậu ta lại giả bộ hỏi: “Cậu có mệt không?”

“Cậu nên hỏi tôi rằng “Mệt muốn chết đúng không?””

“Ừ, nếu không tự tôi đi vậy.”

“Được.”

“Suýt..”

Quả nhiên tôi không nên mong chờ quá vào phẩm chất của cậu ta.

Cậu ta cao hơn tôi không ít, khiến tôi bây giờ như bị cậu ta kéo, bên tai là tiếng hít thở của cậu ta, hơi thở nóng bỏng của cậu ta còn phả lên cổ tôi, trong lòng tôi dâng lên cảm giác không được tự nhiên. Cũng không biết vì sao, khi đối mặt với Tống Nhược Cốc, tôi cứ có cảm giác không làm chủ được bản thân thể này.

Sau một hồi chiến đấu, rất nhiều người mệt mỏi giống như những chú cún, đều chống gối há miệng thở dốc, chỉ thiếu nước là lười.

Tống Nhược Cốc lại không mệt mỏi. Cậu ta bây giờ chân tay mạnh khỏe, mặt mày hớn hở thảo luận chiến tích với tôi. Tôi trước đây vẫn cho rằng mặt cậu ta bị tê liệt, thực ra tôi đã trách nhầm cậu ta, vẻ mặt của cậu ta rất đa dạng, chỉ không dễ dàng biểu lộ mà thôi. Lúc này cậu ta bị cảm giác chiến thắng xông lên não, nên đắc ý với tôi. Cậu ta đắc ý nên chọc giận rất nhiều người, có người vì cậu ta đánh ngã, có người bị bắn chết, có nhóm bị cậu ta lấy roi đánh thi thể, đều ăn ý tụ tập một chỗ, vo rất nhiều quả cầu tuyết, đồng loạt ném về phía cậu ta.

Để tránh bị ngộ thương, tôi cương quyết đứng một bên theo dõi.

Tống Nhược Cốc đối với hành động của tôi bày tỏ không hài lòng, cậu ta không hài lòng thể hiện trực tiếp trên ticker bữa tối[1], menu thường không thể thỏa mãn cậu ta, cậu ta lật hai cái menu mạ vàng, ngón tay chỉ chỉ mấy món, hưởng thụ vẻ mặt đau buồn khi quẹt thẻ của tôi mới có thể thấy vui vẻ. Sau đó cậu ta mới thỏa mãn.

[1] ý chỉ cái tờ giấy phục vụ bàn ghi đồ ăn bạn gọi món ấy.

À, trước bữa tối chúng tôi còn ngâm suối nước nóng, vì thế lúc ăn cơm chiều, cậu ta cuộn một cái khăn tắm vào phòng. Khăn tắm vải trắng thuần khiết, hình thức đơn giản, cậu ta tùy ý khoác lên người, lộ ra phần cổ đến xương quai xanh và mảng lớn da thịt, bắp chân rắn rỏi thon dài được che dưới lớp khăn tắm, như ẩn như hiện, quả thực khiến người ta

Không dám nhìn thẳng.

Phải nói rằng người ở chỗ này mặc như thế không ít, cố tình lúc cậu ta mặc lại có hiệu quả khiến người ta phun máu mũi, mấu chốt là trên người phải có dáng chuẩn, khuôn mặt còn đẹp trai, thực là không gì sánh được. Mấy cô bé phục vụ mang thức ăn lên mắt đều nhìn thẳng, bê mỗi món ăn phải lè mề một lúc lâu mới rời đi, rất tha thiết hỏi chúng tôi có cần cái này, có cần cái kia không, một lát lại quay lại, biến thành hai người phục vụ dọn đồ ăn lên.

Tôi có nên cảm thấy may mắn không, vì tên nhóc này không bỏ dây buộc khăn tắm rồi đi ra.

Thấy ánh mắt tôi không ngừng dừng trên người cậu ta, Tống Nhược Cốc tao nhã lau miệng một cái, hỏi tôi, “Kỷ Nhiên, có phải cậu có ý đồ với tôi không?”

“...” Soái ca trên đời đều không lên tiếng thì tốt biết bao nhiêu.

Lúc Tống Nhược Cốc móc sạch túi tiền của tôi thì cuối cùng cũng yên lặng, sau khi về cậu ta còn vờ vĩnh lái xe đưa tôi và Sử Lộ đến ga xe lửa. May mà vé xe lửa tôi đã mua từ trước cho nên số tiền ấy mới không bị dòm ngó.

Sắc mặt của Sử Lộ trong toàn bộ hành trình đều không thay đổi, có thể hiểu tâm tình của cậu ta kém đến tột độ Tôi và Tống Nhược Cốc “hẹn hò bí mật” (trích lời Sử Lộ) không mang theo cậu ta, điều này khiến cậu ta rất tức giận, cậu ta sinh ra nghi ngờ với tình cảm của chúng tôi. (tôi và Sử Lộ)

Tống Nhược Cốc thấy Sử Lộ không vui, cậu ta lại rất vui vẻ.

Tôi cũng lười dỗi Sử Lộ, một đường mơ mơ màng màng về nhà. Trên phương tiện giao thông, ngủ là một trong những môn tuyệt kỹ gia truyền của tôi, chỉ cần không có máy kéo hoành tráng, tôi đều có thể trong mười phút đầu tiên tiến vào mộng đẹp, vì thế tôi không dám đi đường dài một mình.

Lúc xuống xe, đi trên mảnh đất quê hương, sắc mặt Sử Lộ cuối cùng cũng khá hơn. Cậu ta cố gắng kéo một valy to, valy quá khác thường cho nên hấp dẫn ánh mắt người qua đường. Bạn hoàn toàn không thể nào đoán được tên nhóc này để cái gì bên trong, tôi chưa bao giờ thấy cậu ta giống con gái như lúc này. Trước đây tuy cậu ta nữ tính, nhưng phần nữ tính này không nhiều, chỉ có thể trách nữ sinh ở đại học T quá ít, cho nên các chàng trai đều không ngần ngại đứng ra thể vai.

Tôi gãi đầu một cái, suy nghĩ lại bay xa.

Chi tiết cuộc sống lúc nghỉ đông cũng chỉ có vài chuyện, gặp người thân, thăm giáo viên, đương nhiên trọng tâm nhất vẫn là ăn uống chơi bời. Tôi và Sử Lộ thân thiết, hai nhà lại cạnh nhau, vì thế hai đứa gần như dính chặt lấy nhau. Vì là người bạn thân thiết của cậu ta, cho nên tôi nhanh chóng phát hiện ra tên nhóc này không bình thường.

Ví dụ như lúc tụ tập lớp cấp ba, thời gian mọi người âm ỉ hận không thể không chia tay, cậu ta lại có thể một mình yên lặng chờ đợi, lại ví dụ như thỉnh thoảng cậu ta lại nhìn tôi với ánh mắt muốn nói lại thôi, lại ví dụ như trước kia nếu có ai cậu ta thì cậu ta sẽ nhanh chóng trả đũa lại, nhưng bây giờ phản ứng của cậu ta chỉ có cười thản nhiên, loại dịu dàng ít nói này, khiến người nhìn sợ hãi trong lòng.

Được lắm, ngay cả Sử Lộ cũng có bí mật. Tôi có cảm giác “Trong nhà có con gái lớn”.

Thẳng thắn mà nói, tôi và Sử Lộ làm bạn thân thiết, giữa hai người rất ít khi có bí mật, chẳng qua nếu cậu ta không muốn chủ động nói, tôi cũng không hỏi cậu ta.

Đương nhiên, lý do là hình như tôi cũng có bí mật.

19. Chương 19: Nhung Nhớ

Tôi cảm thấy hơi nhớ Tống Nhược Cốc.

Mấy ngày mới về, tôi bận nhiều việc...Ăn uống thỏa thích thì không cảm thấy sao, nhưng từ ngày tin nhắn của tên nhóc đó xuất hiện trong đồng tin chúc mừng năm mới trong inbox của tôi, không ngờ lại tạo ra cảm giác tồn tại của cậu ta.

Nội dung tin nhắn vừa nhìn đã biết là lấy mẫu sẵn rồi gửi, so với những tin nhắn ngộ nghĩnh hài hước thì không đáng chú ý, tuy nhiên giọng điệu rất thân mật, giống như chúng tôi thân thiết lâu rồi.

Sử Lộ nói: Ngôn ngữ của người Man show từ trước đến nay đều rất nhảm chán, để có thể duy trì độ man của họ.

Tôi chuyển tiếp tin nhắn này ọi người, nhưng tôi lại nhất thời não tàn, phạm phải một sai lầm nghiêm trọng: tôi quên đổi tên Tống Nhược Cốc thành tên tôi...

Sau đó tôi bị mọi người chế giễu. Tin nhắn trả lời ngoại trừ tin bày tỏ nghi ngờ và lo lắng về trí thông minh của tôi như bình thường, còn có tin nhắn nhận ra JQ và dò hỏi.

Tống Nhược Cốc gửi đến một chuỗi dấu chấm lửng u oán.

Thật lâu sau tôi mới biết được, tin nhắn kia không phải là tin mẫu sẵn, mà là do người mạch máu não không bình thường kia suy nghĩ nát óc mới ra, gửi ỉnh tôi. Tôi rất xấu hổ khi biết được tin này, chẳng qua lúc đó chúng tôi đã là người một nhà rồi, cho nên tôi nhanh chóng tự tha thứ cho bản thân mình. Đương nhiên, Tống Nhược Cốc kiên trì trừng phạt tôi, về cách trừng

phạt, ha ha ha.

Lúc này tôi nhìn dãy dấu chấm lửng, mới phát hiện bản thân sai lầm nghiêm trọng, tôi chỉ muốn, ừ, gửi lại nguyên tin nhắn này cho Tống Nhược Cốc.

Tôi từ nội hàm của dãy chấm lửng này liên tưởng đến vẻ mặt Tổng Nhựt Cốc bây giờ, khinh thường, không hài lòng, không quan tâm? Hãy là cười híp mắt rồi tự hỏi xem phải chỉnh tôi như thế nào?

Suy nghĩ của tôi như nước vỡ bờ, phân chia vô số thứ, các biểu cảm của Tổng Nhựt Cốc ủa vào đầu tôi mãnh liệt, Tổng Nhựt Cốc mỉm cười, Tổng Nhựt Cốc tức giận, Tổng Nhựt Cốc kiêu ngạo, Tổng Nhựt Cốc bức bối, Tổng Nhựt Cốc mặt lạnh nói lời cay nghiệt.

Hình ảnh cuối cùng dừng lại ở cảnh Tổng Nhựt Cốc cuốn khăn tắm đang từ từ thưởng thức món ăn.

Có một số việc lúc nhớ lại, mới phát hiện ra não của bạn có thể rộng như thế, có thể ghi nhớ chi tiết từng ánh mắt từng động tác, thậm chí là rõ nét, chúng như những thước phim điện ảnh được công chiếu, từng cảnh từng cảnh được chiếu ra, khiến những thứ bạn từng thấy, những thứ bạn không chú ý, thậm chí thứ bạn lãng tránh, hiện ra trước mắt bạn không sót gì.

Lúc mẹ tôi về đến nhà, phát hiện con gái bà đang đối diện chuỗi chấm lửng vô cùng im lặng..... chảy máu mũi.

Bà hô lên một tiếng, tôi sợ đến nổi máu chảy ngược, mũi cứ như thế bị nghẹn lại. Tôi tự trấn tĩnh lại, rút khăn giấy trên bàn lau mũi, từ góc độ chuyên nghiệp tìm lý do an ủi bà, “Không có chuyện gì đâu ạ, mùa đông hơi khô, mạch máu dễ vỡ.”

Mẹ tôi không yên tâm, kéo tôi đi bệnh viện, tôi không muốn mới năm mới đã thành bệnh nhân, cho nên liều mạng phản kháng.

Bà đành phải lấy điện thoại của tôi, “Không được, mẹ phải xem trong điện thoại con có cái gì đó khẩu vị nặng không.”

“Mẹ, con đã lớn rồi.”

“Đừng nói là đã lớn, cho dù con lấy chồng, mẹ cũng là mẹ con.” Bà nhanh chóng mở điện thoại, hiểu biết về các tính năng của điện thoại của bà còn tốt hơn tôi nhiều, đầu tiên tìm hết một lượt video, sau đó tìm đến hình ảnh, cuối cùng bà thành công tìm được hình ảnh không phù hợp với trẻ con, muốn cùng tôi thảo luận một chút.

Khung cảnh của tấm hình là ga giường màu trắng, một người đàn ông ở trên giường, áo vén lên, lộ ra cơ bụng. Thực ra tấm ảnh này khá được, lộ cũng không nhiều, nhưng khung cảnh kia, bầu không khí kia, thực dễ khiến người ta hiểu sai.

Đây là bức ảnh Tổng Nhựt Cốc dùng điện thoại của tôi kiên quyết chụp, nói thật trước đó tôi nhìn tấm ảnh này không có cảm giác gì, giờ vừa nhìn lại lại xúc động chảy máu mũi, xấu hổ quá, xấu hổ quá.

Mẹ tôi như Sherlock Holmes, từ tấm ảnh tìm được, đã có thể suy đoán tôi và nam sinh đi thuê phòng. Tôi đương nhiên không thể thừa nhận, vấn đề là bà lại hiểu chuyện thuê phòng và tôi có làm chuyện kia hay không là một. Sau đó chúng tôi thảo luận nhiệt tình chủ đề “Có nên đi thuê phòng với nam sinh hay không”, trọng tâm từ chuyện “Tôi có nên thuê phòng với nam sinh hay không”, chuyển sang đề tài “Nữ sinh quan hệ tình dục trước hôn nhân”, cuối cùng, bà phổ cập cho tôi khóa học tìm hiểu về sức khỏe sinh sản.

Sau đó, tôi được bố mình cứu vớt, ông vừa về đến cửa đã kêu gào đói, mẹ tôi cũng nhớ ra trên đời còn có thứ gọi là “Cơm tối”. Vì thế dù chưa thỏa mãn nhưng cũng đi về phía phòng bếp. Bố tôi ngồi trên ghế sofa, vừa cúi đầu đã nhìn thấy bức ảnh cơ bụng.

Người đàn ông trung niên nào đó tự ti về cơ bụng đầy thịt của mình lặng lẽ quay mặt đi chỗ khác.

Sự thật chứng minh, trí nhớ của mẹ tôi còn rất tốt, bà cũng không vì chuyện làm bữa tối mà quên đi, tiếp tục tiến hành phá hủy tôi vô cùng tàn ác, vì đang nói dở bị cắt đứt, nên bà đã dứt khoát nói lại từ đầu.

Tôi...

Cuối cùng giúp tôi thoát khỏi khổ ải chính là chương trình mừng xuân, tuy rằng chương trình này hàng năm đều có, nhưng mẹ tôi vẫn là fan trung thành, lúc bà xem tôi và bố tôi phải ở bên cạnh. Xem chương trình mừng xuân vài tiếng khiến người ta tiêu tốn khá nhiều thể lực và trí tuệ.

Tiếng chuông giao thừa vang lên thì tôi đứng lên đuổi người, đầu óc hơi quay cuồng.

Tôi sờ điện thoại di động, sau khi mở khóa màn hình, đập vào mắt là cơ bụng của người nào đó, ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại gọi vào số của Tống Nhược Cốc.

Mới kêu một tiếng bên kia đã nhắc máy, “A lô.” Tiếng nói của cậu ta trầm thấp, kèm theo âm thanh rì rào của gió.

Tôi há miệng nhưng lại không biết nói gì.

“Kỷ Nhiên, không phải cậu gọi nhầm sang số tôi chứ?” Giọng nói cười như không cười.

“Không phải, muốn nói với cậu một câu, năm mới vui vẻ.”

Cậu ta cười nhẹ, nghe có vẻ tâm tình sung sướng, “Ừ, cậu cũng thế, năm mới vui vẻ, chúc cậu phát tài.”

Tôi lại không biết nói gì. Lúc này trong điện thoại truyền đến tiếng người gọi cậu ta, cậu ta lên tiếng trả lời. Tôi nói: “Cứ thế đi, đón năm mới thật tốt, khai giảng gặp lại.”

“Chờ một chút, Kỷ Nhiên”

“Ừ?”

“Có phải cậu nhớ tôi không?” Cậu ta hỏi.

“Đúng thế, Tống Nhược Cốc, cậu nói đúng.”

“Thật hả?” Tiếng cười của cậu ta dịu dàng hơn, nhẹ nhàng như dòng suối.

“Tôi thực sự gọi nhầm số.”

“. . . .”

Sau đó tôi và Tống Nhược Cốc không liên lạc lại, tôi thỉnh thoảng thấy cậu ta trên mạng, có bình luận vài câu, cậu ta lại không để ý tới tôi, xem ra thật sự mất hứng. Người này lúc nào cũng không biết nói đùa, shit!

20. Chương 20: Lời Nói Ác Độc Và Nham Hiểm

Thời gian tiếp theo của kỳ nghỉ đông trôi qua nhanh chóng và buồn tẻ, cuối cùng cũng đến ngày trở lại trường.

Sử Lộ trong hơn một tháng nghỉ đông gầy đi đáng kể, đến nỗi mới nhìn trông như là phiên bản thu nhỏ, khuôn mặt thì giống như là di chứng của nữ minh tinh sau khi tẩy trang, phờ phạc đến nỗi tôi muốn sờ mặt cậu ta cũng không nỡ xuống tay.

Bệnh trạng này, rất giống với biểu hiện lâm sàng của bệnh tương tư.

Đương nhiên, cũng có thể là mắc phải bệnh nan y gì đó.

Xét thấy tên nhóc này là một tai họa, căn cứ vào kinh nghiệm lịch sử “Tai họa thiên nhiên”, tôi loại bỏ khả năng thứ hai. Cho nên...Tên nhóc Sử Lộ này đang yêu?

Thật là...còn khiến người ta khó hiểu hơn so với bệnh nan y.

“Tống Nhược Cốc...”

“. . . .”

Có phải tôi đã bỏ lỡ cái gì không, vì sao chuyện này phát triển theo hướng khác thường như thế.

Lẽ nào bọn họ thực sự từ muốn chém muốn giết chuyển sang yêu đương nhau sao Nghĩ đến cảnh Tống Nhược Cốc và Sử Lộ tình cảm nồng nàn ngồi đối diện nhau, trên đầu hai người đều có những trái bóng bay màu hồng bay lơ lửng, tôi lại cảm thấy buồn nôn.

“Kỷ Nhiên, tôi có một dự cảm, cậu bị Tống Nhược Cốc đoạt mất rồi!”

“ ” Lời này từng từ từng chữ tôi đều hiểu, tại sao ghép lại một chỗ tôi lại không lý giải được thế này. Sử Lộ thấy tôi không phản ứng, dứt khoát nghiêng đầu dựa vào vai tôi, “Kỷ Nhiên, tôi không muốn cậu bị người khác đoạt mất.”

“Thế nên, sự thật là cậu đang lo lắng Tống Nhược Cốc muốn làm người bạn thân thiết của tôi đúng không?” Tôi quả nhiên suy nghĩ quá nhiều, hoàn toàn không nên ôm hi vọng lớn với Sử Lộ, cậu ta không phải mắc phải bệnh tương tư, càng không phải mắc bệnh nan y, đây hoàn toàn là căn bệnh thần kinh thỉnh thoảng tái phát mà!

“Tôi mặc kệ, cậu chỉ có thể có tôi là bạn!”

“Được, được rồi, được rồi, tôi chỉ có một mình cậu thôi.” Tôi vỗ vỗ sau lưng cậu ta để an ủi. Tên nhóc này có thể coi là một đứa trẻ, một chuyện vô vẩn như thế mà cậu ta có thể sẽ phát tác trong một tháng, cho nên mới nói. Thuốc không thể ngừng mà!

Sử Lộ nghe thấy tôi cam đoan, tinh thần khá lên một chút, lôi kéo tôi và cái valy to của cậu ta cùng sóng vai đi trong sân trường, dọc đường đi, gặp phải vô số ánh mắt nhìn theo, tôi mất tự nhiên cúi đầu, đá viên đá dưới chân, đột nhiên đụng trúng phải một người. Cảnh tượng này giống đã từng xảy ra, trong đầu tôi nhanh chóng hiện lên cảnh đêm đông lơ mơ, lộn xộn. Tôi ngẩng người, bật lên tiếng, “Tống Nhược Cốc.”

Giọng nói của Tống Nhược Cốc vang lên từ trên đầu tôi, “Không tồi, không cần nhìn cũng có thể biết là tôi.”

Tôi ngẩng đầu, thật sự là cậu ta! Cái này gọi là oan gia ngõ hẹp mà!

Tống Nhược Cốc chắn trước mặt tôi, hoàn toàn không có ý định nhường đường, cậu ta cao hơn tôi khoảng một cái đầu, cho nên ánh mắt cậu ta nhìn tôi thêm hiệu quả từ trên cao nhìn xuống, cho người ta cảm giác kiêu căng và lạnh lùng, “Chỉ ăn hơn một tháng, đường cũng không nhìn được hả?”

“Tạm được, cậu cũng không khác mấy,” tôi cố gắng vỗ vỗ cánh tay cậu ta, “Nhìn xem, cao hơn hẳn.”

“Hô hô...” Tiếng cười của Sử Lộ có thêm mùi vị khiêu khích.

Tống Nhược Cốc cũng không nhìn cậu ta, “Đừng có sờ loạn, tổ cáo cậu quấy rối tình dục giờ.”

Sử Lộ kéo tay tôi, “Kỷ Nhiên, chúng ta đi thôi.”

Ánh mắt Tống Nhược Cốc rơi xuống đến chỗ Sử Lộ nắm tay tôi, “Thật là chị em tốt.”

Sử Lộ đã quen với kiểu châm chọc này, cho nên thần nhiên liếc mắt. Còn tôi nghĩ đến chuyện khác, nếu Sử Lộ lo lắng tôi bị Tống Nhược Cốc cướp đi, thì tôi ở trước mặt cậu ta, cho cậu ta thuốc an thần là được rồi.

Vì thế tôi nói với Tống Nhược Cốc: “À, đúng rồi, tôi có vài lời muốn nói với cậu.”

“Chuyện gì.”

“Tùy rằng cậu giúp tôi ơn huệ lớn, tôi rất cảm kích, nhưng tôi đã có Sử Lộ, cho nên...” Tôi nhìn cậu ta, thực sự không biết mở miệng nói lời sau đó thế nào, trách chỉ có thể trách tôi không phải người bệnh tâm thần.

“Cho nên cái gì?” Tống Nhược Cốc vẽ mặt giễu cợt, các tế bào cơ thịt trên mặt giống như sắp xếp lại từ đầu, đây gọi là nghiêm trang đó, ánh mắt cậu ta sáng quắc nhìn tôi chằm chằm, “Cho nên cậu muốn nói cái gì?”

Về mặt cậu ta nghiêm túc, giống như là đang trong chiến tranh hạt nhân Mỹ-Trung, tôi bị cậu ta nhìn đến nổi căng thẳng, nhưng trong đầu không hiểu sao có cảm giác bội tình bạc nghĩa không giải thích được thế này! Tôi nắm chặt tay, cố gắng xua đuổi những suy nghĩ của người bệnh thần kinh ra khỏi đầu, “Cho nên, tôi sẽ không trở thành người bạn thân thiết của cậu.”

Tống Nhược Cốc giống như người máy bị hết điện, không nhúc nhích, về mặt không có tí biến hóa nào. Cứ như thế khoảng mười mấy giây, cậu ta thở phào một cái, nghiêm túc nói: “Kỷ Nhiên, tôi cũng có chuyện muốn nói với cậu.”

“Cái gì?”

“Đừng chỉ ăn rau,” cậu ta vỗ vỗ đầu tôi, ánh mắt dịu dàng, “Phải ăn nhiều thịt một chút.”

“ . . . “ Tôi biết mà, tên nhóc này vừa nói kiểu độc ác, tôi đã nhanh chóng biến thành mảnh vụn.

Bởi vì bị Tống Nhược Cốc quật ngã ở chỗ này nên tôi muốn tìm một chỗ khác để khai chiến, nghĩ tới nghĩ lui cho dù là giao chiến chính diện kiểu gì, dường như tôi đều không phải là đối thủ của cậu ta. Vì thế tôi lựa chọn cách vô sỉ.

Tôi tính mang ảnh cơ bụng của cậu ta tung lên trên diễn đàn.

Ừ, không chỉ như thế. Tôi còn thuận tiện chuyển tên ảnh từ “Tống Nhược Cốc.jpg” chuyển thành “Tống Nhược Cốc.avi”, kiểu cách đó, trình độ đó, chỉ riêng như thế đã có ý nghĩa khác rồi.

Nhưng lý thuyết thì đầy đủ, thực tế thì đầy khó khăn, lúc tôi đưa tấm ảnh lên BBS trường, mới phát hiện tên quên thay ID. Vì thế bài post ID rành rành là “Kỷ Nhiên”.

Vì là chuyện liên quan đến Tống Nhược Cốc, cho nên bài post kia lượng view rất cao, cũng có thể là vì chuyện liên quan đến “Tống Nhược Cốc.avi”, cho nên số lượng ment tăng nhanh giống như tên lửa.

Đương nhiên, rất nhiều reply đều là “Không mở được”. Nhưng không ai tin đó chỉ là một tấm ảnh, hầu hết mọi người đều tin chắc rằng video bị lỗi trong quá trình tải lên, dù sao người đăng lên là “Kỷ Nhiên”, tên này và Tống Nhược Cốc đặt cùng một chỗ thì cả người đều tản ra ánh

sáng “bí mật có thể khai phá”, cho nên sao có thể không có phim được! Nhất định là mạng trường làm hỏng video.

Vì thế bọn họ yêu cầu tôi tải lại một lần.

Còn có suy đoán từ tên video, sức tưởng tượng vô cùng phong phú, ngoài khẩu vị đặc biệt còn không dám nhìn thẳng.

Tôi chạy mất tăm.

21. Chương 21: Bảo Vệ

Tôi tự động lãng quên chuyện ngu ngốc đã làm tối hôm trước, đồng thời lừa mình dối người cho rằng sóng gió này sẽ trôi qua rất nhanh, thế nhưng ngày hôm sau, khi tôi đang tự thôi miên bản thân mình thì bị vô số người qua đường chú ý đến phá hủy.

Lúc sáng đi học, tôi gặp Tống Nhược Cốc và Tần Tuyết Vi ở giảng đường. Môn học đầu tiên vào sáng thứ hai, giảng đường của tôi và bọn Tống Nhược Cốc cùng một tầng, Tần Tuyết Vi đang ngăn Tống Nhược Cốc ở giảng đường của bọn họ, bầu không khí gờm sùng sẵn sàng.

Tôi không liếc mắt mà đi qua luôn, trong lòng tha thiết mong muốn bọn họ đấu tranh chú tâm một chút, không nên phát hiện ra tôi.

“Kỷ Nhiên!” Tần Tuyết Vi gọi tôi lại, gương mặt xinh đẹp lúc này đã tức giận khiến cho vụn vụn, lộ vẻ hung ác nham hiểm.

Tôi run lên, “A.”

“Cậu!” Cô ấy chỉ vào tôi, “Bỉ ôi, vô sỉ, không biết xấu hổ!”

“Lời cậu nói có lỗi, lỗi ngôn từ, vô sỉ và không biết xấu hổ là cùng một ý.” Tôi hiểu chắc cô ấy hiểu nhầm chuyện “Tống Nhược Cốc.avi”, nhưng trước khi nói ra sự thật là tôi phải chọc tức cô ấy một chút, ai bảo tôi nhìn cô ấy không vừa mắt.

Bên trong bên ngoài giảng đường có không ít người đang lên theo dõi chúng tôi.

“Cậu!” Lúc này Tần Tuyết Vi vô cùng tức giận, bình thường nhanh mồm nhanh miệng, tùy tiện nói mấy câu là có thể khiến tôi rằng rơi đầy đất, bây giờ lại nói trong run rẩy, nói không ra lời.

Cô ấy dứt khoát đưa tay tát tôi một cái, mắt thấy cái tát sẽ rơi lên mặt.

“Cậu chắc chắn sẽ ra tay.” Tôi cười “Bạn của cậu bình phục thế nào, mặt đã bình thường chưa?”

Động tác của cô ấy dừng lại, dùng ánh mắt ăn thịt người nhìn tôi, “Kỷ Nhiên, tôi sẽ khiến cậu sống không bằng chết.”

“Tôi biết nếu cậu muốn hại tôi thì rất dễ dàng. Nhưng cậu đừng quên, trong tay tôi cũng có nhược điểm của cậu. Tuy rằng không thể coi là mới, nhưng chỉ cần trước tin tức thêm chữ con gái “Một ông lớn nào đó”, có lẽ sẽ trở thành tin đồn toàn dân theo dõi đấy.” Dư luận là một thứ rất là thần kỳ, chỉ cần có ai đó trở thành mục tiêu, dù người khác nói không chính xác, hễ là việc có liên quan, chắc chắn không muốn nó xảy ra.

Cô ấy hơi do dự, nhưng trên mặt còn đang đấu tranh, đây không phải là một chuyện dễ dàng chấp nhận.

Tôi đổ thêm dầu vào lửa, “Ngoài ra tôi đã chuẩn bị sẵn rồi, nếu cậu nói làm gì, tôi sẽ đồng quy vu tận với cậu.”

Cô ấy mở miệng nhưng một chữ cũng không nói ra lời. Tôi không nói nữa, cất bước rời đi, ánh mắt chạm đến Tống Nhược Cốc, tôi dừng chân, đi tới bên cạnh cậu ta, nhìn về phía Tần Tuyết Vi, “À, đúng rồi, thật ra chuyện video kia, chỉ là một trò đùa, bên trong không có gì hết. Tôi và Tống Nhược Cốc hoàn toàn không có gì cả. Đây là lần cuối cùng tôi giải thích chuyện này, nếu như cậu tiếp tục vì chuyện này mà tìm tôi,” trái tim tôi đập thình thịch, quyết tâm dùng thuốc mạnh. Đột nhiên tôi tóm lấy cổ áo Tống Nhược Cốc, dùng lực kéo xuống, cậu ta bị tôi kéo, hơi cúi người, yên lặng nhìn tôi, trong ánh mắt có ý cười âm ập.

Tôi nhú mày, hôn thật nhanh lên khoe miệng cậu ta một cái, sau đó nhìn về phía Tần Tuyết Vi,

“Tôi không ngại hẹn hò thực sự với cậu ta, để cho cậu thất vọng đâu.”

Nói xong những lời này, tôi không nhìn Tần Tuyết Vi sắc mặt đang tái nhợt như ăn phải thuốc chuột và Tống Nhược Cốc vẻ mặt như là bị sét đánh, xoay người rời đi.

Bực bội kiểu này thật tốn nhiều tinh lực, tôi vừa giả vờ quá giống, lại lao lực quá độ, chân tay đang run rẩy.

Chẳng qua bây giờ về cơ bản đã loại bỏ rắc rối Tần Tuyết Vi, kết quả này khiến tôi rất hài lòng. Dù sao năm hôm ba bữa bị người ta làm phiền, đến Tề Thiên Đại Thánh cũng không chịu nổi.

Nhưng mà tôi trước mặt nhiều người như thế lợi dụng Tống Nhược Cốc, cậu ta... sẽ không tức giận chứ? Hơn nữa hôm qua tôi làm chuyện đó với cậu ta, cậu ta chắc đang không vui. Tôi không kiềm chế được sờ lên môi, trong lòng chán nản và xấu hổ.

Chương trình học trong năm mới hơi bận, tôi còn được học bổng loại 2, điều này kích thích tôi hăng hái học tập, mỗi ngày không hề trốn học, cũng không đi chép bài tập, đi học ngồi hàng đầu, tan học lại đến thư viện tự học, tinh thần phấn chấn hơn nhiều, thực sự có thể trở thành gương cho người ta noi theo.

Ngoại trừ học tập, còn có một chuyện tương đối đáng chú ý. Mọi người có còn nhớ Sử Lộ từng lôi kéo tôi tham gia cuộc thi lập nghiệp không, đúng, chính là “wheels baby”. Dự án “wheels baby” của chúng tôi đã vượt qua vòng loại, tức là có cơ hội giành được thứ hạng. Bảo vệ chia làm ba lần, lần đầu tiên và lần thứ hai chúng tôi đều miễn cưỡng vượt qua, lần thứ ba là trận quyết định thứ hạng cuối cùng, hơn nữa mời không ít doanh nhân tham dự, trước khi buổi bảo vệ diễn ra, giám khảo mở cuộc họp tập trung toàn bộ thí sinh, chỉ đích danh chúng tôi, phê bình power point của chúng tôi, nói là quá đơn giản, không thấy được linh hồn, yêu cầu chúng tôi làm lại một lần nữa, cần phải làm lại nội dung chi tiết, xác thực, hình thức bắt mắt.

Lúc này cách buổi bảo vệ hai ngày, tôi và Sử Lộ đang rơi vào tuyệt vọng, buộc lòng phải kéo theo Tống Nhược Cốc. Hai lần bảo vệ trước, Sử Lộ lấy lý do, “Trợ lý không cần tham gia bảo vệ” để bỏ rơi Tống Nhược Cốc, hơn nữa mỗi lần tôi gặp Tống Nhược Cốc lại không được tự nhiên, cho nên cũng ngậm ngậm chấp nhận quyết định này.

Bây giờ Tống Nhược Cốc cười khẩy nhìn power point của chúng tôi, như là đang nhìn một đồng bỏ đi.

Tôi sờ sờ mũi, “Kém như thế à?”

“Tạm được, ít ra không có lỗi chính tả.” Tổng Nhựt Cốc cố gắng tìm từ an ủi tôi. Cậu ta nhìn về phía Sử Lộ, không khách khí chút nào chỉ ra, “Năng lực diễn đạt của cậu có vấn đề.”

“Tôi? Năng lực diễn đạt?” Sử Lộ chỉ vào mũi mình, vẻ mặt không phục, “Tôi là chủ lực của đội hùng biện, lão tử dựa vào miệng để ăn cơm!”

“Chúng ta đều ăn cơm bằng miệng, có ai dùng mũi để ăn đâu.” Tổng Nhựt Cốc khinh thường, cậu ta cầm con chuột, ý bảo bọn tôi nhìn màn hình máy tính, “Miệng của cậu không tồi, tư duy logic cũng tạm được, nhưng không thể mang suy nghĩ của mình thể hiện trên chữ viết được, vấn đề này và miệng không có quan hệ gì. Cho nên power point nhìn có vẻ khô khan, đơn điệu này, không chỉ ra được các ý chính, còn nữa,” cậu ta chỉ vào một báo cáo khác, đó là hạng mục phương hướng lập nghiệp “wheels baby” nói, “Cậu viết tài liệu này theo suy nghĩ cá nhân, nghĩ đến đâu viết đến đó, muốn viết cái gì viết cái đó, nhóm giám khảo từ bản báo cáo này chỉ nhìn thấy ý tưởng không nhìn thấy mục tiêu, càng không nhìn thấy phương hướng phát triển. Trên thực tế cá nhân tôi cho rằng, trừ bố cậu, thì không ai có thể hiểu được trọn vẹn suy nghĩ thực sự của cậu.”

Sử Lộ bị cậu ta nói xong, mặt đã tái mét nhin một chút, hỏi, “Sao cậu khẳng định đây là do tôi viết.”

Tổng Nhựt Cốc liếc mắt sang chỗ tôi, “Có cậu ở đây, Kỷ Nhiên sẽ phải làm à?”

“ . . . “ Thực ra, tôi luôn phụ trách chiếu power point, đây cũng là chuyện quan trọng mà...

“Tóm lại,” Tổng Nhựt Cốc tổng kết nói, “Có thể chỉ dựa vào hai bản này mà có thể vào thẳng trận chung kết, mặt mũi hai người cũng khá được đấy.”

“ ”

“ ”

Tôi có thể nói cảm ơn không, ít ra bề ngoài của tôi vẫn được khẳng định.

Cuối cùng Tổng Nhựt Cốc đưa ra một quyết định tàn nhẫn: Báo cáo và power point đều phải sửa lại.

Cậu ta cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, “Bảo vệ vào hai giờ chiều, bây giờ còn bốn mươi bốn tiếng, bốn mươi bốn phút. Tối hôm nay chúng ta làm lại các nội dung, ngày mai ngủ ngon giấc, sáng ngày kia chuẩn bị tài liệu thành file, nhân tiện chuẩn bị một ít sản phẩm, lúc bảo vệ chia ổi giám khảo một bản.”

Sử Lộ yên lặng đi đến chỗ tôi, thì thầm một cách bí ẩn, “Vacheron Constantin[1] của cậu ta nhất định là giả.”

[1] Vacheron Constantin: là hãng đồng hồ nổi tiếng, Công ty được thành lập năm 1755 bởi JeanMarc Vacheron , một thợ đồng hồ độc lập ở Geneva , Thụy Sĩ . Đây là một trong những nhà sản xuất đồng hồ lâu đời nhất trên thế giới với một lịch sử không bị gián đoạn. Năm 1770, công ty của ông đã tạo ra các chuyển động cơ học và chín năm sau đó, ông thiết kế động cơ chuyển quay đầu tiên. Là con trai của JeanMarc Vacheron, Ápraham , đã tiếp nối doanh nghiệp gia đình vào năm 1785. Trong thời gian này công ty đã có thể sống sót trong cuộc Cách mạng Pháp (1789-1799). Sau đó, vào năm 1810, JacquesBarthélemy Vacheron , cháu trai của người sáng lập, đã trở thành người đứng đầu của công ty. Ông là người đầu tiên để bắt đầu xuất khẩu của công ty Pháp và Ý . Sau đó, JaquesBarthélemy nhận ra rằng ông không có khả năng kinh doanh một mình. Để đi du lịch ở nước ngoài và bán sản phẩm của công ty, ông cần một đối tác. Do đó, năm 1819, François Constantin đã trở thành liên kết của Vacheron. Công ty tiếp tục hoạt động dưới tên Vacheron Constantin .)

Tôi bừng tỉnh nhìn cậu ta một cái, lên hỏi: “Vacheron Constantin là cái gì?”

Sử Lộ không để ý đến tôi.

“Đúng rồi, hai người đã tiết lộ với bọn họ công ty chúng ta thành lập doanh thu thu được bao nhiêu không?” Tổng Nhựt Cốc hỏi.

Sử Lộ đáp, “Không, đây là kinh ngạc để lại đến phút cuối.”

Tổng Nhựt Cốc gật đầu, “Ngoài ra, còn ý kiến gì không?”

“Có.” Tôi dè dặt giơ tay lên.

“Nói đi.”

“Hôm nay phải thức đêm sao? Ngày mai không phải còn một ngày”

Bốn ánh mắt khinh bỉ kèm ghét bỏ bắn về phía chúng tôi, tôi lập tức im miệng.

22. Chương 22: Thức Đêm

Bởi vì phải thức đêm, cho nên Tống Nhược Cốc đưa tôi và Sử Lộ về nhà cậu ta. Đây là một khu biệt thự không xa trường học lắm, người mở cửa là mẹ Tống Nhược Cốc, từ đầu đến cuối lúc nào cô ấy cũng nở nụ cười ấm áp như gió xuân.

Sau khi ăn tối xong bắt đầu làm bài.

Đầu tiên Tống Nhược Cốc đánh dấu chi tiết các điểm chính trong báo cáo và đề cương, ghi chú ra từng điểm từng điểm quan trọng, sau đó đưa cho Sử Lộ, để cậu ta viết theo các ý chính này, sau đó Tống Nhược Cốc sửa lại.

Tùy rằng ngoài miệng nói không tha cho người ta, nhưng Sử Lộ lại ngược lại rất nghe lời.

Sau đó, Tống Nhược Cốc vừa chỉ ra những câu hỏi nào có thể gặp phải trong quá trình bảo vệ, rồi trả lời ra làm sao, vừa cùng tôi làm power point. Chúng tôi ngồi cạnh nhau trên sofa, cậu ta phụ trách viết nội dung, tôi phụ trách theo chỉ thị của cậu ta chỉnh power point thêm nhiều hình ảnh minh họa và các hiệu ứng. Ngày hôm nay tôi mới phát hiện ra, làm power point còn có nhiều điểm cần chú ý đến như thế, hiệu ứng thì có rất nhiều loại, nhìn thôi cũng đã choáng váng, càng không nói đến sử dụng.

Vì thế, tôi tìm hiệu ứng đến nỗi lao lực, dừng nói là bắt tay vào làm. Tống Nhược Cốc ngay từ đầu còn chỉ cho tôi 2 cái, sau đó dứt khoát cầm chuột để thao tác, vấn đề là.. Tay của tôi còn đang ở trên con chuột mà.

Không biết có phải do cậu ta quá chú tâm nên không cảm giác được hay không, hay cậu ta vốn chẳng hề quan tâm, nói chung, cậu ta làm như không có chuyện gì đến lúc làm xong, còn dí một cái trên trán tôi, “Hoàn hồn.”

Xem ra là tôi suy nghĩ nhiều rồi.

Tuy rằng trên mu bàn tay còn giữ lại nhiệt độ của cậu ta.

Tôi cảm thấy có gì đó không bình thường, ngẩng đầu lên, phát hiện Sử Lộ đang dùng ánh mắt ai oán nhìn tôi.

“Làm sao thế?”

“Hai người dựa vào nhau gần thế, tôi sẽ ghen.”

“... “ Cái gì thế cái gì thế. Tôi dịch sang một bên.

Tống Nhược Cốc không hài lòng kéo tôi trở lại, “Cách xa quá cậu không nhìn thấy màn hình.”

Cũng đúng, màn hình laptop đều như nhau, đều không quá lớn. Tôi chỉ có thể dùng ánh mắt làm yên lòng Sử Lộ.

Thái độ của Tống Nhược Cốc đối với cậu ta đương nhiên cũng không thể tốt được, cậu ta thản nhiên nhìn lướt qua Sử Lộ, “Nhìn cái gì thế, đêm nay không muốn ngủ à?”

Sử Lộ cảm tức ánh mắt, bàn phím chịu lửa giận của cậu ta, vang lên tiếng cạch cạch, giống như là tiếng mưa đá đập vào cửa kính mùa hè.

Lúc tôi uống xong cốc cà phê thứ ba, power point cuối cùng cũng làm xong, tôi cũng không mở được mắt. Tuy nhiên như đã nói, việc tôi được phân công đúng là thoải mái nhất, Sử Lộ và Tống Nhược Cốc còn đang tròng lớn đôi mắt gỗ bàn phím, hơn nữa miệng hai người cũng không nhàn rỗi, tay thì gõ chữ, miệng thì đầu nhau, đều cái kiểu, ba câu thì hai câu thì nói chuyện vớ vẩn, một câu nói chuyện công việc.

Tôi không có ý định cắt ngang bọn họ, định nghiêng đầu chớp mắt một lát, chờ Tống Nhược Cốc nghiệm thu thành quả. Nhưng cơn buồn ngủ quá mạnh mẽ, hai mắt tôi nhắm lại rồi không muốn mở ra. Vì tư thế không thoải mái, nên tôi cũng không ngủ được sâu, đang mơ mơ màng màng thì có cảm giác có người ôm lấy tôi, sau đó đặt lên một chỗ mềm mại, đắp gì đó ấm áp lên người tôi.

Trên trán có cảm giác nhẹ nhàng, như là bị lông chim chạm vào một cái, không biết là thực hay mộng.

Sáng hôm sau khi tôi mở mắt ra, phát hiện bản thân đang ở trong căn phòng xa lạ. Giường rất lớn, rất thoải mái, ga giường và chăn đều màu xanh lam, hoa văn đơn giản, sạch sẽ tươi mát, ngửi được mùi hương nhẹ nhàng trong không khí khiến người ta thả lỏng tinh thần. Tôi nhảy xuống giường, sửa sang đồ trên giường, rồi nhìn căn phòng một lượt. Cảm giác đầu tiên là lớn, rất lớn, căn phòng lớn như thế mà chỉ dùng làm phòng ngủ, thực sự xa xỉ khiến người nhỏ bé trong thế giới này như tôi phải nghiêng rằng. Căn phòng lớn lạ thường này lại khá trống, bên trong trang trí đơn giản, có một cái tủ ở đầu giường, có một cái bàn, hai cái ghế, một tủ Ti vi, có một kệ sách đứng bằng gỗ ghép gắn trên tường, chia làm từng ô vuông nhỏ, trên giá sách ngoại trừ sách còn có không ít đồ vật trang trí, có đồ sứ xinh xắn, cũng có đồ đồng chạm khắc kỳ lạ, mấy thứ linh tinh này đặt ở cùng một chỗ lại có cảm giác khá hài hòa. Trên tường treo hai bức tranh to, tôi thấy khá đẹp, nhưng không nhìn ra theo trường phái gì.

Ánh mắt tôi dừng ở trên tủ ở đầu giường, ở đó để một bể cá lớn, trong bể cá có mấy con cá mập mập đang bơi lội tung tăng, bên cạnh bể cá còn có một cái đồng hồ điện tử, bên cạnh có một khung ảnh kỹ thuật số, đang chiếu một ít ảnh chụp. Tôi cảm thấy khá thú vị, cho nên cầm khung ảnh lên nhìn kỹ. Nhân vật chính trong các tấm ảnh đều là Tống Nhược Cốc, nội dung là ảnh cậu ta với người nhà hoặc bạn bè, hầu hết các tấm ảnh đều là khuôn mặt không thay đổi biểu cảm nhìn về phía máy ảnh, nhưng có thể coi là ấm áp.

Nhưng sau đó có một tấm ảnh xuất hiện, khiến tôi ngẩn người ngay tức khắc. Tôi không ngờ khung cảnh là trần bóng rổ của chúng tôi, lúc tôi cường hôn Tống Nhược Cốc trong nhảy mắt, góc lia máy của nhiếp ảnh gia thật vô cùng đúng chỗ. Trong hình, tôi vì đầu bị tập kích nên ánh mắt đại ra, Tống Nhược Cốc thì kinh ngạc mở to hai mắt, luống cuống và kinh hoàng giống hệt như cô vợ nhỏ đang trong hoàn cảnh gặp phải đại lưu manh đùa giỡn.

Tống Nhược Cốc như thế thật hiếm thấy, tôi vui mừng, nhấn dừng lại để thưởng thức chừng một phút, sau đó mới dời mắt. Xem ra đây chắc là phòng Tống Nhược Cốc, sao tôi lại ngủ ở phòng cậu ta, thế cậu ta ngủ chỗ nào?

Tôi đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn thấy trên ghế sa lon phòng khách dưới tầng có bóng người đang làm tổ.

A, hóa ra là tôi chiếm lấy hang ổ của cậu ta.

Tôi nhẹ nhàng xuống tầng, phát hiện Tống Nhược Cốc thực sự đang ngủ, trên người cậu ta đắp một cái chăn khá dày, lộ cằm, trên đầu dán tờ giấy nhớ, che mắt gần một nửa khuôn mặt của cậu ta. Theo nhịp thở của cậu ta, khiến tờ giấy nhớ dao động từ trên xuống dưới, nhìn khá là buồn cười.

Tôi ghé sát lại để nhìn, trên tờ giấy nhớ ghi bữa sáng còn để trong nồi giữ nhiệt, chúng tôi đừng quên ăn, chắc là chữ của mẹ cậu ta.

Tôi nhẹ nhàng kéo tờ giấy nhớ xuống. Tống Nhược Cốc chắc là khó chịu nên nhíu mày một cái, nhưng không tỉnh. Cho nên tôi chống cằm thưởng thức khuôn mặt của cậu ta.

Có một kiểu mặt, bạn càng nhìn càng thấy nó đẹp, bởi vì ngũ quan kết cấu hài hòa, đường cong gương mặt hoàn mỹ, cho nên dù là nghệ sĩ khó tính nhất, lúc này cũng sẽ kinh ngạc mà thấy đây là một gương mặt đẹp tự nhiên, có thể khảo ra tác phẩm nghệ thuật không thiếu sót hoàn mỹ. Kiểu mặt này chúng tôi gọi là hoàn mỹ.

Tống Nhược Cốc có lẽ thuộc loại này. Hơn nữa, có kiểu nhìn lần đầu thì thấy quá đẹp, có loại càng nhìn mới càng thấy đẹp, nhưng lại có người có thể kết hợp cả hai loại hình này, nhìn lần đầu con mắt kinh ngạc,

lần hai lần ba lại càng không thể dời mắt.

Loại mặt này chúng ta gọi là yêu nghiệt.

Cho nên giờ tôi có thể hiểu tại sao bản thân càng ngày càng thấy Tống Nhược Cốc dễ nhìn.

Ánh mắt của cậu ta hơi động đậy, tầm nhìn của tôi bị cặp lông mi kia hấp dẫn: đường nét rõ ràng, đen, mỏng và dài, hơi nhếch lên, như bướm sắp phá kén muốn xòe hai cánh, để có thể dùng khuôn mặt của bản thân đến với thế giới này.

Tôi không có sức chống cự đối với đôi lông mi đẹp, cho nên không kìm được chìa ngón tay chạm vào lông mi cậu ta.

Cánh bướm cuối cùng cũng từ từ hiện ra, nhanh chóng dao động từ trên xuống dưới.

Tống Nhược Cốc chớp mắt hai cái, ánh mắt lơ đãng rồi chợt cũng mở ra. Cậu ta nhìn tôi chằm chằm mấy giây, gọi một tiếng không chắc chắn, “Kỷ Nhiên?”

Chuyện xấu hổ kiểu này bị phát hiện tại chỗ có vẻ không tốt lắm, tôi hơi chột dạ, liền mỉm cười rục rịch với cậu ta, thân thiết không gì sánh được, “Tống Nhược Cốc, buổi sáng tốt lành.”

Tống Nhược Cốc ngẩn ngơ, giống như là không chắc chắn, “Kỷ Nhiên?”

“Là tôi mà” Người này choáng váng chắc?

“Đừng dụ dỗ tôi.”

“” Cái gì, cái gì thế.

Sắc mặt của cậu ta tối lại, lúc này còn có vành mắt đen, vừa nhìn là biết ngủ không đủ, tôi kéo thăm cho cậu ta, “Nếu không cậu ngủ thêm chút nữa đi.” Chắc vừa rồi tinh thần không được minh mẫn.

Cậu ta lắc đầu, ngồi dậy, “Không cần, không ngủ được.”

“Nói xem, sao cậu lại ngủ ở chỗ này?” Phòng khách nhà cậu không phải có rất nhiều sao..

Tống Nhược Cốc bắt đầu đi bóp bóp trán, “Mẹ tôi khóa hết phòng khách.”

“Vì sao?”

Cậu ta giương mắt cười như không cười nhìn tôi, “Cậu thật sự không biết tại sao?”

..Tôi có vẻ hơi hiểu, lập tức xấu hổ, “Cậu không giải thích với cô sao?”

“Những gì nên nói tôi đều đã nói.”

“Vậy tại sao.”

Cậu ta không trả lời, đột nhiên cười rộ lên, đôi môi mở ra, lộ hàm răng trắng bóng ngay ngắn, nụ cười rục rịch này rất ít khi xuất hiện trên mặt cậu ta, tôi đương nhiên ngu ngơ một lúc.

“Cậu thực sự muốn biết?” Cậu ta cười hỏi tôi.

“Rất cục là có chuyện gì?”

“Mẹ tôi có một người bạn biết xem tướng, người kia một lần thấy ảnh của cậu, nói cậu có gương mặt vượng phu.”

“” Sấm sét ơi, người muốn đánh chết tôi thì ột tia sét để tôi có thể chết nhanh chóng, sao lại còn bày đặt nói thế này, thật dày vò người ta mà.

“Đừng phùng mang trợn má,” Tống Nhược Cốc đột nhiên bẹo má tôi một cái, rồi nhanh chóng thả ra, “Cứ như thế càng vượng phu.”

“Vượng phu thì vượng phu, ít nhất chồng tương lai của tôi nghe thấy thế sẽ vui vẻ.”

“Anh ta đương nhiên vui vẻ.” Tống Nhược Cốc cười vô cùng đen tối.

Tôi thấy trên bàn trà có bản báo cáo, cầm lên xem, đây chính là do hai người họ thức suốt đêm qua viết ra, một xấp thật dày. Tôi lật thử một cái, lại có tới gần bốn mươi trang, hơn nữa phương hướng báo cáo rõ ràng, số liệu tỉ mỉ chính xác, có thể thấy đã được trau chuốt tỉ mỉ rồi.

Tôi xem lóu lười, “Tôi nói này, cậu không cần liều mạng đến mức này chứ.”

“Tôi là người dù bất cứ chuyện gì, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm tốt nhất.”

Thấy dáng vẻ đắc ý của cậu ta, tôi lại muốn kích thích cậu ta, vì thế cười nói: “Ừ, đúng rồi, tôi vừa mới nhìn khung ảnh kỹ thuật số của cậu.”

“Đó là mẹ tôi làm.”

Chẳng trách được, tôi nói rồi, Tống Nhược Cốc sao lại tự để ảnh mình vào trong khung ảnh như thế.

“À, tấm hình này có thể cho tôi được không, tôi muốn giữ làm kỷ niệm.” Tôi vừa nói, vừa đưa tay chỉ tấm ảnh cho cậu ta xem, là kiểu cậu ta bị tôi đè ép.

Về mặt cậu ta kỳ lạ, “Sao cậu muốn tấm này?”

“Tôi thấy vẻ mặt của cậu giống như là cô dâu nhỏ bị đùa giỡn.”

Cậu ta đỡ trán, “Kỷ Nhiên, trong từ điển sống của cậu không in từ “Xấu hổ” đúng không?”

Tôi cười hì hì lắc lắc điện thoại, “Cậu chắc chắn nó không được in lậu?”

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của cậu ta, tâm tình tôi trong nháy mắt trở nên sáng sủa.

23. Chương 23: Chia Chác

Chúng tôi nghỉ ngơi một ngày một đêm, sáng ngày hôm sau, tinh thần ba người cũng không tệ.

Tống Nhược Cốc chia nhiệm vụ, cậu ta và Sử Lộ cùng thuyết trình, tôi vẫn âm thầm trình chiếu power point.

Hai người bên ngoài đều là cực phẩm, đứng ở trên bục phát biểu vô cùng đẹp mắt. Hơn nữa bọn họ đều nói khá cừ, có thể đoán được hiện trường sẽ có hiệu quả thế nào. Ban giám khảo hàng đầu tiên thì nghe say mê, một số bạn học phía sau còn giơ điện thoại lên chụp.

Thời gian bảo vệ của từng đội sắp xếp liền nhau, mỗi đội là 15 phút, trong khi đó power point của chúng tôi làm tương đối dài, cho nên thời gian chắc chắn thiếu. Tính toán gần đến lúc giờ thể đồ thông báo hết giờ, thì ánh mắt Tống Nhược Cốc quét một vòng qua ban giám khảo, nụ cười thân thiết chân thành, giọng nói bình tĩnh: “Như mọi người đã thấy, hạng mục này không phải là lý luận suông. Đội chúng tôi từ năm ngoái đã thành lập công ty, sản phẩm cũng đã tung ra thị trường, cũng đã có tiếng tăm nhất định, liên tục mang lại lợi nhuận. Trong quá trình lập nghiệp này chúng tôi cũng tích lũy được không ít kinh nghiệm, cho nên rất muốn mang ra chia sẻ với mọi người, mong các vị tiền bối cho chúng tôi thêm vài phút.”

Mặc dù là nói năng khách khí nhưng hùng hồn, bởi vì dù sao trong các đội dự thi, chỉ có chúng tôi thực sự biến ý tưởng này thành hiện thực, người khác chỉ làm ra báo cáo cho xong việc.

Cho nên không thể nghi ngờ ý kiến này được chấp thuận, hai người bọn họ không nhanh không chậm trình bày toàn bộ power point, sau đó còn tiến hành bảo vệ. Ban giám khảo vô cùng hứng thú với hạng mục này, cầm tập tài liệu trong tay hỏi khá nhiều vấn đề, Sử Lộ còn đưa danh thiếp ột người ngay tại chỗ ba người chúng tôi chỉ có Sử Lộ có danh thiếp, mà còn là tự chế, mặt trên còn có ngôi sao nhỏ do cậu ta vẽ.

Người đó cầm danh thiếp nhìn một cái, sau đó phát hiện vấn đề, “A, hai người các cậu, một là Phó tổng giám đốc, một người là trợ lý tổng giám đốc, vì sao tổng giám đốc bọn cậu hôm nay không tới?”

Tôi thò đầu ra khỏi máy trình chiếu, giơ tay lên, “Tôi ở chỗ này.”

Người đó lập tức hào hứng, “Nhìn xem bạn là tổng giám đốc thật khiêm tốn. Tôi vừa xem hai người họ thuyết trình, vậy bạn có thể giới thiệu cho tôi một chút, tổng giám đốc như bạn ở trong đội có tác dụng thế nào không?”

Tôi không vội trả lời, mà khẽ liếc nhìn Tống Nhược Cốc. Tống Nhược Cốc cúi đầu, lông mi hơi nhếch lên, mở miệng cười khê. Tuy nét mặt cậu ta chưa biểu lộ gì, nhưng tôi biết nhất định cậu ta đang đắc ý.

Tên nhóc này quả nhiên biến thái, ngay cả vấn đề ngu ngốc này cũng có thể đoán được chuẩn như thế. Nội dung câu hỏi trước đó hai người bảo vệ đều nằm trong phạm vi cậu ta chuẩn bị, câu hỏi hiện tại là cậu ta đặc biệt chuẩn bị cho tôi. Lúc đó tên nhóc này thể hiện bộ dạng tận tình khuyên bảo nói với tôi, “Nội dung công việc cụ thể có tôi và Sử Lộ trả lời, cậu không cần phải xen vào, cho dù có ai hỏi, cậu cũng có thể nói vấn đề này do người phụ trách trả lời, rồi đẩy cho chúng tôi. Nhưng cậu không lộ diện, người khác chắc chắn sẽ thắc mắc cậu làm gì, vì thế có thể bọn họ sẽ hỏi vấn đề này. Cho nên, cậu chỉ cần đứng trước mặt bọn họ, nói cho bọn họ biết, cậu làm lãnh đạo.”

“...” Tôi chỉ cần nói tôi làm lãnh đạo”, chỉ cần nói một câu này?”

Tống Nhược Cốc không hề che giấu vẻ khinh thường tôi, cậu ta đưa cho tôi tờ A4, “Nhớ kỹ nội dung trên này.”

Cho nên bây giờ, tôi thể hiện khuôn mặt lạnh, thuật lại cho người kia nội dung trong tờ giấy, thấy đối phương liên tục gật đầu, thiếu mỗi chuyện vỗ tay hoan hô, kính nể của tôi đối với Tống Nhược Cốc lại cao thêm một tầng mới.

Buổi bảo vệ cứ thế mà kết thúc, tất cả đều tốt đẹp như dự tính của Tống Nhược Cốc. Lúc ra khỏi hội trường, Tống Nhược Cốc giống như đã tính toán trước, nói, “Chúng ta sẽ đứng đầu.”

“Ừ,” tôi chân chó phụ họa, “Nếu như chúng ta không giành được, thì nhất định là do bọn họ không biết hàng.”

Sử Lộ cầm điện thoại, mở ra một cái bảng, “Được rồi, tiếp theo chúng ta kiểm một chỗ chia chác.”

Lúc tôi nhìn thấy con số màu đỏ trong bảng dữ liệu, kích động đến nỗi suýt ném điện thoại xuống đất, “Thực sự buôn bán được nhiều tiền thế sao?” Tôi còn tưởng rằng cậu ta vì muốn bảo vệ thành công nên mới bịa ra, xem ra là do tôi lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Sử Lộ khinh thường lắc đầu một cái, “Không nhìn xem tôi là ai. Trên thế giới này, sẽ không có cái gì tôi không bán được. Cái này một nửa là tôi bán trong trường, một nửa là bán online. Thực ra tôi nghĩ tìm một công ty ủy thác cũng không tồi, hay nhất là có thể mở rộng phạm vi tiêu thụ trên toàn quốc.”

Tôi đưa điện thoại trả lại cậu ta, nhân tiện véo má cậu ta, “Sử Lộ, công ty này tôi không hề bỏ chút công nào, có thể ăn theo một học phần là tôi rất thỏa mãn rồi. Cho nên cậu không cần chia tiền cho tôi.”

“Kỷ Nhiên cậu có ý gì!” Sử Lộ hơi mất hứng.

“Kỷ Nhiên nói đúng,” Tống Nhược Cốc nói, “Hai người tình cảm là tình cảm, tiền là tiền, tốt nhất là phân chia rõ ràng. Tôi cũng cho rằng Kỷ Nhiên hoàn toàn không làm gì, chuyện cổ phần trong công ty của cô ấy vẫn nên cho cậu đi.”

“Tôi không đồng ý!”

“Nhưng hai người chúng tôi đều đồng ý, cho nên quyết định như thế đi.” Tống Nhược Cốc nói như đinh đóng cột.

“Kỷ Nhiên, cậu và cậu ta đã bàn rồi sao?” Sử Lộ không hài lòng nhìn tôi.

Tôi khổ sở nói, “Sử Lộ, tôi biết cậu đối xử tốt với tôi. Thế nhưng cậu không thể bắt tôi tự nhiên nhận một khoản tiền lớn như thế, tôi sao có thể đồng ý được. Nếu đổi lại là cậu, cậu chắc chắn cũng không đồng ý, đúng không?”

Sử Lộ xoa người rồi đi.

“Này, cậu đi đâu thế?”

“Kiếm tiền!”

Nhìn bóng cậu ta rời đi, tôi bất đắc dĩ lắc đầu, “À, đúng rồi, tôi rất cực tôi có bao nhiêu cổ phần trong công ty thế?”

Tổng Nhược Cốc chìa bốn ngón tay.

“Bốn phần trăm?”

“Bốn mươi..”

Tôi kinh ngạc không biết nên nói gì cho phải, “Tôi? Bốn mươi phần trăm? Hai người các cậu bao nhiêu?”

“Tôi góp tài chính ba mươi phần trăm, cậu ta đóng góp kỹ thuật ba mươi phần trăm.”

“Còn tôi, tôi góp cái gì?”

“Quản lý.”

“Được rồi,” Nếu như tung đồng xu cũng được coi là một dạng quản lý, như vậy lý do này miễn cưỡng nói xong, “Nhưng vì sao lại nhiều như thế?”

“Vì hai bọn tôi đều muốn làm đại cổ đông.”

Sau đó không tranh nhau được? Rồi để tôi làm? Hai người này chơi cũng thật vui đấy!

24. Chương 24: Triển Lãm Hoa

Sử Lộ tức giận.

Dưới sự chủ trì tích cực của Tổng Nhược Cốc, tôi và Sử Lộ giống như là ký hiệp nghị chuyển nhượng cổ phần, thực ra xem quy mô công ty và lợi nhuận hàng năm, thì giống như công ty gia đình, nhưng Tổng Nhược Cốc thực hiện rất nghiêm túc. Lúc đó tôi còn nghĩ Tổng Nhược Cốc làm trò, nhưng sau này, lúc wheels baby lớn mạnh, nội bộ công ty không duy trì được lâu dài như nhiều công ty nhỏ khác, mâu thuẫn nảy sinh từ vấn đề cơ cấu cổ phần không rành mạch dẫn đến mâu thuẫn nội bộ, khi đó tôi mới phát hiện ra, Tổng Nhược Cốc phòng ngừa chu đáo chuyện này đúng là có chỗ tốt.

Ai cũng biết là nên nghĩ xa, nhưng không phải ai cũng có năng lực này.

Lúc đó Tổng Nhược Cốc đã có sự nghiệp của riêng mình, đối với công ty này cậu ta giống như chỉ ngồi chơi đợi đếm tiền. Mà khi đó, tôi cũng thật sự hiểu vì sao Tổng Nhược Cốc nhất quyết muốn tôi rời khỏi wheels babytuy cậu ta biểu hiện ra ngoài coi Sử Lộ là chị em tốt của tôi, nhưng trên thực tế vẫn ghen một chút, đương nhiên cũng không thích tôi và Sử Lộ có nhiều liên quan.

Bây giờ, Sử Lộ vì tôi nhanh chóng muốn giải trừ quan hệ với wheels baby mà cảm thấy đau thương.Tên nhóc này giống như nữ sinh chòm sao song ngư nội tâm đa sầu đa cảm, tôi hoài nghi cậu ta bao năm nay là nữ giả trang nam tôi.

Sau đó, khi cậu ta ký tên vào hiệp nghị, cậu ta nói, hiệp nghị có hiệu lực từ lúc ký, cho nên bốn mươi phần trăm lợi nhuận theo quy định phải chuyển cho tôi.

Không có cách nào, tôi chỉ có thể vui vẻ tiếp nhận quyết định này, đồng thời tuyên bố, tôi có kế hoạch dùng số tiền này đi du lịch, cuối cùng chọn Quảng Châu, vì nơi đó đang tổ chức triển lãm hoa quốc tế.

Sử Lộ thích hoa, đủ loại hoa, vì thế tôi quyết luôn.

Cho nên nghe thấy tôi nói xong, sắc mặt khó coi của cậu ta khá hơn một chút, “Coi như cậu có lương tâm.”

Vì để cho Sử Lộ chơi đã, tôi kết thúc trạng thái học sinh gương mẫu, định trốn học vài ngày.

Tống Nhược Cốc tỏ vẻ, cậu làm thế không ổn, bị điểm danh thì có thể sẽ bị hủy kết quả thi cuối kỳ, cậu nên giống tôi, xin nghỉ bệnh.

Tôi hoảng sợ, “Cậu cũng muốn đi?”

“Cậu đòi đi chơi mà không mang theo tôi, cậu không biết xấu hổ à?”

Sử Lộ không hài lòng, “Đây là tiền của Kỷ Nhiên.”

“Cho nên Kỷ Nhiên có quyền quyết định sẽ dùng như thế nào,” Tống Nhược Cốc nói, chuyển hướng sang tôi, “Cậu có đồng ý mang tôi theo không?”

“Được rồi.”

Tống Nhược Cốc hài lòng gật đầu, “Tốt, chúng ta lúc nào đi, đi mấy ngày? Tôi đi xin giấy nghỉ ốm.”

Sử Lộ không tin, “Giấy nghỉ ốm của nhà trường cho dễ như mua củ cải chắt? Muốn thế nào thì xin thế ấy?”

Tống Nhược Cốc cười sặc sụa, “Đương nhiên không giống. Củ cải nhà tôi mua ở siêu thị, nhưng giấy nghỉ ốm thì chỉ cần một cuộc điện thoại.” Cậu ta lúc nào cũng không buông tha cơ hội chọc tức Sử Lộ, đây mới là tình yêu thực sự.

Bởi vì Tống Nhược Cốc làm việc hiệu suất cao, ba người chúng tôi ban đêm đã lên máy bay, đi đến nơi cách hai nghìn km, từ nơi mùa xuân đến nơi mùa hè.

Chuyện gì có dính đến thuộc tính “Quốc tế”, quy mô thường không nhỏ, lần triển lãm hoa này cũng không ngoại lệ. Hoa đến từ mười mấy quốc gia và vùng lãnh thổ, từ chuyên gia về hoa cỏ đến người dân đủ màu da ngắm hoa, đến những thương nhân đến kinh doanh dịch vụ ăn uống, khiến triển lãm giống như một hội làng. Sử Lộ vừa đến triển lãm giống như chú ong mật tích cực, xem cái này một chút, xem cái kia một chút, tôi luôn bị cậu ta kéo đi. Hơn nữa đi tới nơi này, tôi mới phát hiện, hiểu biết của tôi với hoa cỏ chỉ là mây trôi, quá ít ỏi, ở đây có nhiều loại hoa ngay cả tên tôi cũng không đọc được, đừng nói là thưởng thức, trong khi đó tôi còn tự nhận là một nhà sinh vật chuyên nghiệp. Tống Nhược Cốc đối với những thứ này không hề cảm thấy hứng thú, đi bộ nhàn nhã, thỉnh thoảng thờ ơ liếc mắt một cái, dường như nhìn nó là nể mặt nó lắm rồi.

Được rồi, thực ra cậu ta cũng có thể làm hàng triển lãm, bởi vì...một đường đi đến có rất nhiều người lên nhìn cậu ta.

Trong đầu tôi đột nhiên nảy ra bốn từ “người đẹp như hoa”, không khỏi hơi lúng túng.

Sử Lộ chìm trong một đồng bình hoa hô to gọi nhỏ, cái này sờ một cái, cái kia xem một cái, nhìn một cái thích một cái. Tôi biết được sở thích của cậu ta, chọn một lọ tương đối đắt tiền mua cho cậu ta, khiến cậu ta rất vui vẻ, thiếu chút nữa ôm tôi khóc nức nở chảy cả nước mắt. Thực ra tên nhóc này rất dễ dỗ.

Tôi nắm áo cậu ta từ phía sau kéo lại, ngăn cậu ta tiến thêm một động tác, “Được rồi, được rồi, nơi công cộng, cậu có thể giữ lại một chút lễ tiết không?”

Sử Lộ ôm bình hoa, chớp chớp mắt, “Chỉ tặng bình hoa thì không được, cậu còn phải tặng tôi bó hoa.”

“Đi, cậu thích hoa gì?” Tôi tới đây chính là vì muốn tiêu hết tiền, từ trước đến nay keo kiệt vắt chày ra nước, cho nên bây giờ rộng rãi khác thường.

Sử Lộ nhìn xung quanh, chỉ tay, “Cái kia, tôi muốn hoa kia, hoa dành dành.”

Ngôn ngữ của hoa dành dành là tình yêu thâm kín trích lời editor

Tôi giống như đèn thần đồng ý mọi điều ước, nhanh chóng mang hoa dành dành cắm vào bình hoa Sử Lộ cầm. Loại hoa này cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy, tầng tầng cánh hoa trắng không tì vết, giống như ngọc, đến gần có thể ngửi được mùi thơm ngào ngạt. Sử Lộ đang cầm bình hoa, đóa hoa chiếu gương mặt cậu ta, lúc này tôi mới phát hiện ra, dùng từ “người đẹp như hoa” một chút cũng không quá. Vì thế tôi im lặng thay Sử Lộ đổ mồ hôi hột.

Tống Nhược Cốc đột nhiên đến gần, “Cậu định tặng tôi hoa gì?”

“Hả?” Tôi nhất thời không hiểu được.

“Cậu tặng cậu ta, cho nên cũng phải tặng tôi.” Tổng Nhược Cốc thể hiện như một thầy giáo.

Đối với chuyện cậu ta, tôi tập mãi thành thói quen, trả lời tự nhiên, vì thế cũng không để ý, “Ừ, tôi cũng sẽ tặng cậu một bó.”

“Tôi không muốn cái này.” Cậu ta ngăn tôi tính tiền.

“Vậy cậu muốn cái gì?” Tôi không kiên nhẫn.

Cậu ta suy nghĩ một chút, “Tôi không biết, cậu muốn tặng tôi cái gì?”

“Thực ra tôi muốn đưa nhất cho cậu là hoa đuôi chó.”

Cậu ta ngẩn người, không giống như tức giận, “Thật sao? Chỗ này cũng có à?”

Lúc này, Sử Lộ nói chen vào. “Kỷ Nhiên ngu ngốc, hoa đuôi chó không thể tùy tiện tặng.”

“Tôi biết, sẽ bị hành hung chứ gì?”

“Cũng không phải.” Sử Lộ chỉ tiếc rên sất không thành thép, liếc tôi, “Thông điệp của hoa đuôi chó của là thâm mên”.

“ “ Tôi còn tưởng hoa đuôi chó ý là khinh bỉ người ta, hóa ra lại có thông điệp lãng mạn như thế.

Tổng Nhược Cốc cười rất lưu manh, “Kỷ Nhiên, tôi chờ hoa đuôi chó của cậu.”

Sử Lộ khinh thường nói, “Kỷ Nhiên mới không thích cậu.”

“Đúng thế, tôi mới không thích cậu.” Tôi xấu hổ phụ họa.

Ba người đi dạo một lúc, tôi hơi mệt, Sử Lộ vẫn hưng phấn như cũ. Tôi gấp một cái thật to, khi mở mắt ra, trước mặt đã có một bó hoa. Cành hoa dài mảnh, có nhiều đóa, cánh hoa nhỏ màu vàng nhạt, cánh hoa giống như đứa trẻ bĩu môi, nhìn rất đáng yêu.

“Tặng cho cậu.” Tổng Nhược Cốc nói.

Tôi nhận, ngửi một cái, “Cảm ơn, đây là hoa gì?”

Cậu ta lắc đầu, “Không biết.”

Chắc là tiện tay cầm.

“Đây là hoa mồm chó[1].” Tiểu bách khoa toàn thư về hoa cỏ Sử Lộ chen lời.

[1] Hoa mồm chó (Antirrhinum hoặc snapdragon) hay còn có tên gọi là hoa mồm sói, hoa Kim Ngư Thảo , mép dê, mồm rồng, mồm sư tử vì bông hoa trông như mồm một con vật bốn phân thường được tìm thấy tại những ngọn núi đá ở châu Âu, Mỹ và Bắc Phi, hoa của chúng khá đẹp. Tên khoa học là Antirinum majus L. thuộc họ mồm chó (sói) (Shrophulariaceae) .Do có cái tên thông dụng mồm sói, mép dê xấu xí, nên ít bán chạy nhất là dịp tết, ai cũng cần mua hoa tươi trang trí nhà cửa mà chỗ trang trọng nhất trong căn nhà chập hẹp lại là bàn thờ nên lâu nay vắng bóng hoa mồm sói. Với nhiều tên gọi và hình thù kỳ quái khi tàn của loài hoa này nên nhiều nhà chơi hoa đặt cái nhãn hiệu Vẽ đẹp đáng sợ của loài hoa mồm chó Hoa Mồm chó là một loài hoa đẹp, kiêu sa, tượng trưng cho sự kiêu căng, ngạo mạn. Hoa mồm chó tượng trưng cho tương lai tươi sáng. Gửi hoa mồm sói vào những dịp mà người nhận có những sự kiện mới như: tân gia, khai trương, lên chức, có em bé.

“A, tên thật kỳ lạ,” tôi gật đầu hỏi lại cậu ta, “Thế thông điệp của nó là gì?”

“Hoa này thể hiện” Cậu ta đột nhiên nhìn qua Tổng Nhược Cốc, “Thông điệp của hoa này là “Mời tránh xa tôi ra một chút.”

Tôi run rẩy, “Thông điệp hoa này thật có sát khí.”

“Không phải.” Tổng Nhược Cốc đột nhiên nói.

“Không thì là gì?”

Cậu ta rũ mắt, vẻ mặt không được tự nhiên, “Ý của tôi là.Tôi không biết ý nghĩa của nó.”

Tôi vui vẻ hơn, phất tay, “Không sao không sao, cái này rất rất phí phách, tôi thích!”

25. Chương 25: Ngắm Biển

Ngoại trừ đi xem triển lãm hoa, nơi vui chơi ở Quảng Châu còn rất nhiều, đương nhiên, có càng nhiều món ăn ngon. Cho nên chúng tôi ở Quảng Châu ăn uống mấy ngày, thực sự là vui quên trời đất. Tiếc nuôi duy nhất là...

“Trước kia ở Quảng Châu còn có biển mà,” tôi nhìn bản đồ cảm thán, “Đến áo tắm tôi cũng đã mua rồi.”

Sử Lộ cũng chen một chân góp vui, “Không sao, ở đây có một bến cảng, cậu có thể từ chỗ này nhảy xuống biển bơi đến Hương Cảng.”

“Còn có thể đi Thâm Quyến,” Tống Nhược Cốc lấy điện thoại ra kiểm tra, “Đi tàu điện ngầm một tiếng là đến, sau đó chúng ta có thể lái xe đến Đại Mai Sa (tên một bãi biển ở Thâm Quyến.)

Tôi cười hì hì vỗ vai Tống Nhược Cốc, “Không hổ là trợ lý của tôi.”

Tống Nhược Cốc bậm môi lại, cũng không đẩy tôi ra.

Đại Mai Salà một bãi biển, cát mịn, dù đi chân trần cũng cảm thấy mềm mại, chơi rất thích. Bởi vì không phải là ngày nghỉ lễ, cho nên người đến đây không nhiều nhưng tôi vẫn được dụ dỗ như trước.

Chuyện là như thế này. Ba người bọn tôi đang tản bộ ở bờ biển, thì bị một người đàn ông trung niên bụng bự, cổ rìa mép chặn lại, “Người đẹp, vóc dáng không tồi!”

Tôi nhìn thân hình béo ục ịch của ông ta nói, “Tôi biết.”

Ông ta sát lại thêm một chút, “Một cô gái đẹp.”

“ . . . ” Ánh mắt ông chú này có phải chỉ để phân biệt phụ nữ.

Tống Nhược Cốc và Sử Lộ đều không lên tiếng, trầm mặc nhìn ông ta, ánh mắt lộ vẻ không tốt.

Ông chú sờ cằm, “Ngại quá, tôi nhìn nhầm. Tôi tưởng hai người là một đôi chứ ” Nói xong không chờ chúng tôi phản ứng đã xoay người đi.

Sắc mặt Sử Lộ và Tống Nhược Cốc đều không dễ nhìn.

“ . . . ” Tôi hiểu được ý tứ của ông ta, không nhịn được cười ha ha.

“Kỷ Nhiên, cậu muốn ăn đòn à?” Sử Lộ gào lên nghiêng răng kèn kẹt nhào vào tôi.

Tôi chạy ào xuống biển, tâm tình vui vẻ. Tên nhóc Sử Lộ này, cậu ta ở trên đất liền còn không chạy bằng tôi, nói gì là ở dưới biển.

Bơi một lúc, cũng đã chạng vạng tối. Tôi trở lại bờ, tìm một lượt cũng không Sử Lộ, Tống Nhược Cốc đứng một mình trên bến tàu ngắm mặt trời lặn.

Chắc là do khung cảnh gây nên ảo giác tâm lý, tôi cảm thấy mặt trời chiều ở phía nam và phía bắc không giống nhau. Ánh mặt trời chiều ở phía bắc rực rỡ và tỏa rộng hơn trước biển, còn ánh trời chiều trước mặt, lại xuất hiện vẻ mơ mộng xinh đẹp, giống như là họa sĩ tài hoa coi bầu trời thành bức tranh sơn dầu, tự mình hăng hái điều chỉnh màu sắc, tạo ra cuộn tranh cuốn lớn linh động.

Ánh hoàng hôn rực rỡ trên mặt biển được phủ màu vàng và đỏ, nhấp nhô theo cơn sóng, giống như là hàng nghìn hàng vạn ngôi sao đang quay quanh vũ trụ.

Tống Nhược Cốc đang đứng trước quang cảnh này.

Gió biển thổi mạnh khiến tôi phải nheo mắt lại, mới nhìn thấy bóng lưng cao lớn nhưng cô độc của cậu ta. Cậu ta chấp tay sau lưng, quần áo bay theo hướng gió thổi, dưới ánh sáng mờ ảo đang biến đổi, cậu ta lại không nhúc nhích, giống như đang đứng trước hàng nghìn hàng vạn năm, nhìn thấu thế gian này.

Tôi mở miệng, muốn gọi cậu ta, nhưng không phát ra được tiếng nào.

Giống như thần giao cách cảm, cậu ta quay người lại. Ánh chiều đỏ chiếu qua thân thể cậu ta một cái bóng, khiến cậu ta như đang đứng trong vầng sáng, tinh thần quay trở lại. Dưới ánh sáng rực rỡ ấy, gương mặt tuấn mỹ nở nụ cười, cậu ta khẽ gọi, “Kỷ Nhiên.”

Tôi không nói lên lời. Bởi vì tôi cảm giác trái tim giống như bị đánh một cái nặng nề, đập mãnh liệt, giống như muốn thoát ra khỏi cơ thể, chạy ra ngoài, bay về phía người trước mặt. Cơ thể của tôi cũng không an phận, muốn thoát khỏi không chế của lý trí, chạy lên ôm lấy người kia, kể với cậu ta những suy nghĩ trong lòng tôi, không cần phải tránh né nữa.

Cảm giác xa lạ này khiến tôi rất sợ. Tôi do dự lùi về phía sau.

“Kỷ Nhiên?” Cậu ta đi về phía tôi.

Tôi xoay người chạy đi, muốn tránh né nơi khiến lý trí tôi không cách nào suy nghĩ được.

Tổng Nhược Cốc không ngờ tôi đột nhiên chạy đi, cậu ta không hiểu gì, nhưng cũng đuổi theo.

Tôi chạy thẳng ra biển, bơi ra xa.

Nước biển mát lạnh khiến tôi tỉnh táo một chút, tôi bơi càng lúc càng xa, dần dần tiến vào chỗ nước khá sâu. Mặt trời đang dần bị nước biển nuốt hết, tôi nghĩ phải quay về, nhưng đột nhiên chân tôi bị chuột rút.

Tôi vừa cố gắng duỗi chân, vừa hô lên. Nhưng hôm nay người vốn ít, giờ lại tối, chỗ này lại nước sâu, hoàn toàn không có ai đến.

Một cảm giác sợ hãi chưa từng có từ trước đến nay tràn trong lòng tôi. Tôi nghĩ nếu như tôi không thể lấy lại bình phục, sợ rằng ngày hôm nay sẽ nhắm mắt ở chỗ này.

Xa xa đột nhiên có một người xuất hiện, tôi thoáng thấy hi vọng, vội vàng hô từng đợt, “Ai cứu với.”

Người đó quả nhiên bơi tới, cánh tay lay động nhanh chóng trong nước, tạo thành những cánh hoa nhỏ, hai chân ở phía sau đạp nước mạnh mẽ, để lại một làn sóng dài. Người đó mạnh mẽ giống như mỹ nhân ngư, trên lưng mang theo hi vọng, tới gần chỗ tôi một chút.

Chờ người đó tiến lại gần, tôi mới nhìn rõ khuôn mặt cậu ta, là Tổng Nhược Cốc!

“Kỷ Nhiên, đừng sợ.” Tổng Nhược Cốc đỡ lấy tôi, ngón tay cậu ta xoa xoa mặt tôi một cái muốn an ủi.

Tôi yên lòng, để cậu ta đưa lên bờ.

Cuối cùng an toàn trở lại bờ, tôi ngồi trên bãi cát, thở dài một hơi, cảm thán đất liền thật tốt.

Tổng Nhược Cốc cúi người, bế tôi lên.

Đột nhiên rời khỏi mặt đất khiến tôi cảm thấy hoảng sợ, hướng chỉ lại là Tổng Nhược Cốc...Tim tôi lại bắt đầu đập loạn nhịp, “Cậu cậu cậu cậu..”

Cậu ta cười dịu dàng, “Đi thôi, trước tiên tìm chỗ nghỉ ngơi đã.”

Tổng Nhược Cốc ôm tôi tới khách sạn, dưới ánh mắt hàm ý sâu xa của cô gái tiếp tân lấy một phòng, sắc mặt bình tĩnh ôm tôi lên tầng. Tuy tôi mặt dày, nhưng lúc này vô cùng xấu hổ, vùi mặt vào trong ngực cậu ta.

Tổng Nhược Cốc cầm khăn lông để tôi lau khô cơ thể, lại ném cho tôi đồ ngủ để tôi mặc vào.

Làm xong những chuyện này cậu ta lại giúp tôi nắn chân, sau đó một tay đè đầu gối tôi xuống dưới, một tay xoa bàn chân của tôi, nhẹ nhàng xoay hướng về phía cơ thể tôi, vừa nhìn tôi vừa nói, “Sau này, đừng đi tới nơi ít người, đừng đến chỗ nước sâu. Lần này có tôi, lần sau thì sao? Cậu đừng tưởng rằng cậu thi qua cấp 2 bơi lội là được rồi, người chết đuối đều biết bơi cả đấy.”

“Ừ.” Tôi chán nản lên tiếng.

Giọng cậu ta nhẹ nhàng hơn, hỏi: “Nãy có chuyện gì?”

Tôi giả ngu, “Hả?”

“Thấy tôi bỏ chạy là sao? Tôi có thể ăn cậu chắc?”

“” Chuyện kiểu này hoàn toàn không có cách nào có thể giải thích, tôi vẫn nên im miệng thì hơn.

Thấy tôi ử rử, cậu ta cho rằng tôi bị giật mình, nghĩ tôi cho vui, nên nói: “Nếu như ở cổ đại, tôi chạm vào chỗ này của cậu, cậu phải gả cho tôi.” Cậu ta chỉ vào chân tôi.

Tôi cảm thấy lòng bàn tay của cậu ta như có lửa, sợ nóng nên muốn rút chân về, “Tôi không sao, cảm ơn cậu.”

“Khách khí cái gì, cậu nghỉ ngơi trước đi, cơm tối tôi sẽ dọn phục vụ mang đến phòng cho cậu.”

Cậu ta đứng lên, muốn vỗ vỗ đầu tôi, lại thấy tôi từ chối, nên thu tay về, vẻ mặt rất tự nhiên.

Chờ cậu ta đi rồi, tôi ôm chân, mát mát lẩm bầm, “Tổng Nhược Cốc, hình như tôi thích cậu một chút rồi.”

26. Chương 26: Rối Loạn

Không biết bắt đầu từ lúc nào? Tôi cũng không biết. Đây là cảm giác không thể nói rõ ràng được, cũng không biết bắt nguồn từ đâu, ánh mắt tôi bị cậu ta hấp dẫn, tâm tình cũng bị cậu ta chi phối, lúc không nhìn thấy cậu ta sẽ không kiềm chế được nghĩ về cậu ta, nhớ đến cậu ta. Bởi vì trong lòng rối loạn nên lúc chia tay không được tự nhiên, tôi cũng không biết cảm giác khó hiểu này là thế nào, bây giờ xem ra, rõ ràng là thích rồi.

Hóa ra, tôi thích cậu ta.

Thế mà tôi lại thích cậu ta.

Tôi cảm thấy có chút ngọt ngào, có chút buồn bực, lại cảm thấy có chút mất mát, tâm tình phức tạp không thể lý giải được.

Từ nhỏ đến giờ cậu ta là người thứ hai tôi thích. Người thứ nhất là thầy giáo vật lý, nhưng đó cũng chỉ là tình đơn phương tuổi mới lớn, tôi hoàn toàn không dám nói cho thầy ấy rằng tôi thích thầy. Nhưng bây giờ, chuyện này hoàn toàn khác, có thể nói ra chứ?

Rất hiển nhiên là không...

Thực ra trong tâm trí tôi, tôi chưa bao giờ cho rằng tôi và Tổng Nhược Cốc là người cùng một thế giới. Tuy rằng có lúc tôi chế giễu cậu ta, khinh bỉ cậu ta, nói cậu ta là người mạch máu não khác người, nhưng thực tế, hầu hết thời gian tiếp xúc với cậu ta, tôi sẽ cảm thấy tự ti. Cậu ta có bề ngoài được, đầu óc thông minh, gia thế tốt, mặc dù cậu ta là tên biến thái, cũng là tên biến thái hàng đầu.

Còn tôi thì sao? Nữ sinh thích cậu ta nhiều như thế, tôi đặt trong đó thì được tính là gì. Không nói người khác, chỉ nói riêng đến Tần Tuyết Vi, đã có thể khiến tôi mảnh vụn cũng chả còn.

Vì thế, tôi dựa vào cái gì để nhớ cậu ta đây.

Tôi đột nhiên nhớ đến thời điểm năm ngoái, cậu ta đứng ở trước cửa giảng đường, đối mặt với Tần Tuyết Vi nói, “Tôi thực sự không thích cô ấy.”

Đúng thế, cậu ta thực sự không thích tôi cơ mà.

Tôi cảm thấy hơi chán nản, nhưng tinh thần cũng không sa sút. Tâm tình cũng giống như lúc mua xổ số, lúc phát hiện không trúng thưởng, tuy rằng mong được trúng giải đặc biệt, nhưng bản thân luôn suy nghĩ mình không trúng thưởng mới là tình huống thường gặp.

Nghĩ thông suốt chuyện này, tôi cảm thấy nhẹ nhàng, tâm tình tốt hơn không ít. Không phải là thích sao, có cái thích sẽ có cái không thích, chờ chuyện mới mẻ này qua đi, tôi nhất định có thể quên cậu ta. Trước đây tôi cũng thích thầy giáo vật lý như thế, sau đó cũng quên sạch sành sanh thầy ấy đó thôi, bây giờ ngày lễ ngày tết lễ phép gọi hỏi thăm một chút, đã là rất khách khí rồi.

Ăn tối xong, tôi thay quần áo, đi dạo ở bờ biển.

Trên bờ biển có người đang tổ chức party, mùi thơm của thịt nướng cùng với tiếng hoan hô đập vào mặt. Tên nhóc Sử Lộ này lại xuất hiện, đang lẩn lộn với đám người kia. Cậu ta thấy tôi, ngoắc tay gọi tôi tới.

Tôi mới đi đến gần cậu ta đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, không biết cậu ta đã uống bao nhiêu, nhìn lại mặt cậu ta cũng đã không giống bình thường. Cậu ta đưa cho tôi một xiên thịt, “Kỷ Nhiên, ăn đi.”

Tôi mới ăn cơm xong, không muốn ăn gì, vì thế không nhận, chỉ cười nói, “Cậu còn nhận ra tôi à?”

Cậu ta cười toe toét, “Đương nhiên là nhận ra cậu, cậu là Kỷ Nhiên. Tôi quên ai chứ cũng không quên cậu.”

Tôi bẹo má cậu ta, “Uống say như thế còn nói phét.”

Lúc này, có một người phụ nữ ăn mặc hở hang trang điểm đậm đi tới, quen thuộc khoác vai Sử Lộ, “Em trai Sử, ai đây, không giới thiệu một chút à?”

“Đây là Kỷ Nhiên.”

Người phụ nữ kia nghiêng mặt sang, môi gần như chạm đến mặt Sử Lộ, tay cô ta trượt xuống dưới, dừng lại trước ngực Sử Lộ, từ từ xoa, Sử Lộ bị cô ta xoa cười ngặt nghẽo, “Ngứa mà.”

Đầu tôi xuất hiện vài vạch đen, kéo Sử Lộ lại, “Ngại quá, tôi đưa cậu ta về.”

Cô ta không phục, “Cô là gì của cậu ấy.”

“Tôi là mẹ cậu ta.”

“ ”

Tôi mang Sử Lộ về khách sạn chỗ tôi ở, dùng chứng minh thư của mình lấy cho cậu ta một phòng. Cô bé lễ tân còn nhớ tôi, thấy tôi mới đi không lâu lại mang về một soái ca, ánh mắt giống như sùng bái.

Tôi đặt Sử Lộ lên giường, xoay người muốn rời đi, cậu ta lại kéo tay tôi, “Kỷ Nhiên.”

Tôi xoay người vỗ vỗ mặt cậu ta, “Sao thế khó chịu à.”

“Ừ.”

“Ai bảo cậu uống nhiều thế làm gì?”

“Không phải, khó chịu ở chỗ này.” Cậu ta kéo tay tôi, đặt ở vị trí trái tim mình.

“ ” “Người nào mượn rượu làm càn đều kiểu này, tôi thật sự không biết nên nói thế nào cho phải.

“Kỷ Nhiên, tôi thích cậu.”

“Ngốc, tôi cũng thích cậu.”

Cậu ta đột nhiên kéo tôi xuống, tôi bị bất ngờ nên nằm trên cậu ta, sau đó cậu ta nhanh chóng xoay người đặt tôi dưới thân.

Tôi...Tình huống này là thế nào?

Không đợi tôi phản ứng, Sử Lộ nhanh chóng chặn miệng tôi lại. Cậu ta hôn tôi, một cái lại một cái, “Kỷ Nhiên, tôi thích cậu.”

Tôi cuối cùng cũng hiểu rõ cậu ta nói thích theo kiểu nào.

Nhưng chuyện này phát triển theo chiều hướng quá nhanh, tôi cố gắng đẩy cậu ta ra, “Sử Lộ, cậu tỉnh táo lại đi.”

Cậu ta giống như đang run rẩy, đang định nói gì đó, lại bị tôi đẩy ra, cho nên bất chấp muốn dây dưa.

Tôi đâu thể để cậu ta tiếp tục thực hiện được ý đồ, trở mình một cái lăn xuống giường, xoay người chạy.

tôi là đường phân cách bị Sử Lộ sàm sỡ của editor

Tôi phải thừa nhận, hầu hết mọi lúc tôi đều có thể nhìn nhầm.

Ví dụ như, nam sinh nhìn rất thẳng lại không hề thẳng, thực tế cậu ta có thể cong, hoặc có nam sinh nhìn không thể không cong thì thực tế người ta lại thẳng chính hiệu.

Cho nên thế giới này ngập tràn điều bất ngờ.

Sử Lộ sao cậu ta lại thích phụ nữ được chứ..

Tôi đứng ngoài hành lang khách sạn, yên lặng cảm thán. Như thế Tống Nhược Cốc thì sao, cậu ta thẳng hay là cong? Cậu ta thoát nhìn thì là thẳng nhưng có thể là cong...

Stop! Không nên nghĩ nữa!

Lúc này, Tống Nhược Cốc lại đột nhiên xuất hiện ở cửa thang máy, cậu ta thấy tôi, “Kỷ Nhiên, sao lại ở chỗ này? Đang nghĩ gì thế?”

“Đang nghĩ cậu là thẳng hay cong.” Tôi đành trí trả lời.

“ . . . ”

Một lúc lâu không nghe thấy cậu ta nói chuyện, tôi nghĩ rằng cậu ta đã trở về phòng, nhưng mới ngẩng đầu lên, lại thấy cậu ta đang đứng trước mặt, đang nhìn tôi, ánh mắt nguy hiểm.

Lúc này tôi mới ý thức được những lời mình nói có vấn đề, “Cái gì, tôi...tôi không phải...”

“Kỷ Nhiên,” cậu ta cắt ngang lời tôi, đưa tay chống tường, thân thể dùng tư thế xâm lược nghiêng về phía trước. Cậu ta một tay cầm cằm tôi, ngón tay xoa nhẹ trên gò má tôi, sau đó tay trượt xuống dưới, dừng lại ở dưới hàm, khẽ nâng cằm tôi, khiến tôi và cậu ta đối diện nhau. Cậu ta dí sát lại một chút, chóp mũi cậu ta dường như chạm vào chóp mũi tôi, “Nếu như còn để tôi nghe thấy những lời như thế, tôi không ngại để cậu tự mình cảm nhận một chút xem, tôi, thẳng, bao, nhiều!”

Tôi căng thẳng không thốt lên lời, hơi thở của cậu ta vòng quanh chóp mũi tôi, hơi thở kia nhất định chứa các phần tử gây ảo giác, khiến linh hồn tôi xoắn xang, lơ lửng giống như ngồi trên mây.

“Hiểu chưa?”

Gật đầu mãnh liệt.

Về mặt Tống Nhược Cốc tốt hơn một chút, cậu ta xoa xoa đầu tôi, rồi xoay người rời đi.

Tôi vỗ ngực thở dốc, thâm nghĩ thật là quá đáng sợ và hung dữ, vừa rồi thiếu chút nữa thì không nhận được quy ngã. Khuôn mặt cậu ta tuyệt đối là gương mặt sát khí bậc nhất, tôi không chịu nổi cũng có thể hiểu được, chỉ sợ trên thế giới này cũng không có mấy người có thể chịu được, à không, cũng không có mấy người đàn ông có thể kháng cự được.

27. Chương 27: Hiểu Lầm

Tùy rằng hôm nay xảy ra chuyện cầu huyết, nhưng buổi tối tôi vẫn ngủ ngon, ngày hôm sau tỉnh dậy tinh thần hăng hái hẳn. Bởi vì tôi và Sử Lộ đều có tâm sự, nên không có tâm tình chơi tiếp, mọi người đều lên đường trở về.

Tên nhóc Sử Lộ này, còn muốn giả vờ với tôi, trên xe coi như không có chuyện gì, lôi kéo tay tôi trêu đùa.

Tôi nín vạt áo của cậu ta xách lên, “Đừng giả vờ.”

Trong nháy mắt, Sử Lộ im bật đi, chột dạ cúi đầu, ngoan ngoãn ngồi ở trong góc, thân thể dính lên cửa xe.

Tổng Nhược Cốc nhìn thấy hành động của bọn tôi, cũng vô cùng kinh ngạc.

Tôi rất muốn nói rõ với Sử Lộ vài vấn đề, cho nên sau khi quay lại trường học, dùng tốc độ nhanh nhất, hai người bọn tôi bỏ qua Tổng Nhược Cốc, đi vào trong phòng trọ của Sử Lộ.

“Nói đi, rốt cục là xảy ra chuyện gì?”

Sử Lộ buồn bã, “Còn có thể có chuyện gì, cậu cũng không biết.”

“Nhưng tôi không thể nào tưởng tượng được, sao cậu lại thích tôi?”

“Cậu không cần suy nghĩ gì cả, như cậu đã thấy đấy, thích là thích thôi.”

“Nhưng Sử Lộ à, cậu xác định thích của cậu là thích chứ không phải là thích kia chứ?” Tôi nói hơi lộn xộn.

(Chú thích, ý Kỷ Nhiên là thích kiểu bạn bè người thân và yêu thích)

Sử Lộ ngắc đầu, nghiêm túc nhìn tôi, “Kỷ Nhiên, cậu cũng biết đấy. Từ lúc tôi còn nhỏ, đã không có nam sinh đồng ý chơi cùng tôi, tôi chỉ có thể lẫn lộn trong đám nữ sinh. Nhưng trong số nữ sinh đó, người thật lòng thật dạ tốt với tôi, coi tôi là bạn bè, cũng chỉ có cậu. Tuy rằng tính cách tôi thể hiện bên ngoài là tùy ý, nhưng trong nội tâm là người nhạy cảm, ai tốt với tôi, tôi sẽ tốt gấp trăm ngàn lần với người ta. Cậu là người bạn tốt nhất của tôi trên đời, cũng là người duy nhất tôi thổ lộ tình cảm chân thành.”

Tôi bị cảm động, “Sử Lộ, cậu cũng là người bạn tốt nhất của tôi. Cho nên chúng ta vẫn làm bạn bè tốt đi, như thế không phải rất tốt sao?”

“Không hề giống,” cậu ta lắc đầu, “Kỷ Nhiên, sau đó tôi lại phát hiện tôi có cảm giác không muốn rời xa cậu, khác hẳn với tình cảm bạn bè. Vừa nghĩ đến chuyện chúng ta có thể xa nhau, tự lo cuộc sống của chính mình, tôi lại cảm thấy khó chịu, khó chịu muốn chết. Tôi không muốn nhìn thấy nam sinh nào đến gần cậu, tôi chỉ muốn cậu có mình tôi mà thôi, cậu hiểu chưa?”

“Sử Lộ”

“Kỷ Nhiên, cậu còn nhớ cậu tặng tôi hoa dành dành không, cậu có biết ngôn ngữ của nó là gì không? Là bên nhau suốt đời,” cậu ta cười thản nhiên, ánh mắt lại bi thương, “Tôi thực sự mong chúng ta có thể bên nhau suốt đời.”

“Nhưng tôi vẫn cảm thấy, cậu đang lẫn lộn tình cảm bạn bè và tình yêu đúng không?”

“Tình bạn và tình yêu không có giới hạn rõ ràng, tình cảm của loài người đều rất mơ hồ, các loại tình cảm có thể bao dung và chuyển đổi cho nhau. Cậu làm sao biết chúng ta không thể chuyển từ tình bạn thành tình yêu nam nữ?”

“Nhưng đối với cậu, tôi thực sự không...”

“Tôi biết cậu không thích tôi,” cậu ta cắt đứt lời tôi, ánh mắt đau thương, “Người cậu thích là Tổng Nhược Cốc.”

“...” “ Ngay cả cậu ta cũng có thể nhìn ra.

“Nhưng chắc gì Tổng Nhược Cốc đã thích cậu.”

“...” “ Chân tướng luôn tàn nhẫn như thế.

“Hơn nữa,” cậu ta nhìn tôi, “Cho dù là cậu theo đuổi được Tổng Nhược Cốc, cũng chưa chắc đã giữ được.”

“...” “ Đây mới là điểm chết người mà.

“Cho nên Kỷ Nhiên à, cậu có đồng ý thử với tôi một lần không?” Ánh mắt cậu ta mang theo vẻ mong đợi.

“Nhưng Sử Lộ à, tôi vẫn không có...”

“Chắc là không có cảm giác với tôi,” Sử Lộ cướp lời, “Không sao, Kỷ Nhiên, thật ra cậu vẫn chưa rõ ràng một vấn đề. Tình yêu là tình cảm phức tạp, nó không dành chỗ cho lãng mạn, mà là hỗ trợ nhau. Nếu như cậu và Tống Nhược Cốc không thể đi đến cùng, cậu ta có thể khiến cậu tổn thương nhiều hơn là ngọt ngào, từ khía cạnh này mà nói, yêu đương cậu ta không phải là lựa chọn sáng suốt. Ngược lại, cậu yêu tôi thì sẽ không phải lo lắng vấn đề này.

Chúng ta hiểu nhau, tin tưởng nhau, chúng ta vẫn luôn coi đối phương là bạn. Đương nhiên, nếu cậu thực sự không muốn, sau này nếu không tìm được cảm giác yêu đương với tôi, chúng ta có thể quay lại tiếp tục làm bạn bè.”

Tôi bị ý nghĩ xiêu vẹo của cậu ta hù dọa, bởi vì tôi lại cảm thấy lời cậu ta có vẻ có lý.

“Được rồi, Sử Lộ, cậu đừng nói nữa, cho tôi thêm chút thời gian, bây giờ đầu tôi rất loạn.” Tôi sợ cậu ta nói thêm gì đó thì tôi sẽ đồng ý.

“Được, Kỷ Nhiên. Tôi sẽ chờ câu trả lời của cậu, cho dù nó là gì.”

Tôi như kiểu mộng du đi ra khỏi nhà Sử Lộ, dọc đường đi trong đầu vẫn là lời nói của cậu ta, tuy rằng lý do của cậu ta không chèn vào đâu được, nhưng tổng thể tôi vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng... Là chỗ nào nhỉ?

Yêu nhau và hỗ trợ nhau, tình yêu và tình bạn, tiếp tục sâu hơn nữa, cái này dính đến vấn đề hôn nhân, đây là đề tài vĩnh cửu trong tình yêu. Tôi luôn cảm thấy hôn nhân còn cách tôi rất xa, nhưng bây giờ nghĩ lại, dù nó xa thế nào, tôi cũng phải kết hôn. Sau khi kết hôn sẽ sinh em bé, sau đó chăm sóc chồng và con, mỗi ngày giặt quần áo, làm cơm, rồi làm việc nhà, hướng dẫn chỉ bảo con học bài, thỉnh thoảng về thăm cha mẹ một chút. Cả đời này cứ thế mà qua đi..

Stop! Không nghĩ tiếp nữa!

Tôi ôm đầu, cố đuổi những suy nghĩ toán loạn trong đầu.

Đang rầu rĩ thì tiếng chuông điện thoại giải cứu tôi từ ranh giới tẩu hỏa nhập ma, nên lúc tôi thấy hiển thị tên người gọi đến, thậm chí tôi còn nghĩ hai chữ “Lão Lục” này thật đáng yêu!

“A lô, Kỷ Nhiên, có đi hát không?”

“Được.”

Thực sự thì tôi cũng không bận gì.

Chuyện này, coi như là đi thư giãn một chút.

Chẳng qua lúc đi tới phòng bao, mới phát hiện chỉ có một mình Lão Lục cầm micro gào lên, thân thể giống như bị điện giật run rẩy, tình cảnh thật khiến người ta khiếp sợ.

Cậu ta thấy tôi tới, chỉ chỉ sô pha, “Kỷ Nhiên, ngồi đi, muốn uống gì tự mình lấy nhé.”

Sau khi ngồi xuống, tôi nói: “Sao chỉ có mình cậu.”

“Bọn họ còn chưa đến, một lát Cốc cũng đến.”

“Ừ.” Vừa nhắc đến Tống Nhược Cốc tôi lại không có tinh thần.

“Kỷ Nhiên, tôi hát tặng cậu một bài,” lão Lục cười nói, cậu ta đi lên chỗ màn hình, chọn một bài, “Bài này chỉ hát cho cậu nghe thôi.”

Tôi chuẩn bị sẵn cái bịt tai tránh khỏi bị đầu độc, nhưng khiến tôi bất ngờ là, lần này hát khá được, hoàn toàn khác người vừa gào khóc khi nãy. Cậu ta hát bài gì thì tôi không nhớ nổi tên, nhưng ý nghĩa nội dung lời bài hát là, yêu thương triền miên, cùng với âm thanh cố gắng đè thấp xuống của cậu ta, tình tế như dòng nước suối lặng yên.

Hơn nữa, cậu ta không nhìn lời, chỉ nhìn tôi chăm chăm, trong ánh mắt hàm chứa tình cảm nồng nàn.

Lại nữa!

Tôi đỡ trán, không nói gì.

Cậu ta hát xong, ngồi cạnh tôi, “Kỷ Nhiên, thế nào?”

“Không tồi.”

“Chỉ là không tồi sao? Tôi tập rất lâu đấy.”

“Lão Lục, rốt cục cậu muốn nói cái gì?”

“Tôi yêu cậu.”

“” Tôi thực sự có suy nghĩ không quan tâm gì cả oánh thẳng một quyền, người này, dây dưa không dứt mà, “Lão Lục, hôm nay đầu tôi rất hỗn loạn, cậu cũng đừng khiến tôi ngột ngạt nữa, tôi xin cậu đấy.”

Ánh mắt cậu ta cô đơn, “Kỷ Nhiên, cậu không tin phải không?”

Là một người đàn ông cặn bã từng trải, cậu lấy cái gì để tôi tin tưởng cậu đây.

“Kỷ Nhiên, tôi thực sự thích cậu. Tôi thừa nhận lúc đầu tôi có ý đồ không trong sáng với cậu, thực sự là tôi bị bề ngoài của cậu hấp dẫn ngay từ đầu. Nhưng sau này, ừ, sau này, tôi lại dần thích con người cậu...”

“Cậu chờ một chút, chờ một chút,” tôi cắt đứt lời cậu ta, “Hai chúng ta gặp nhau tất cả mấy lần?”

“Cậu đừng lấy cái này để nói đến tình cảm tôi dành cho cậu. Có vài người mỗi ngày đều gặp mặt, tình cảm cũng chẳng tốt được bao nhiêu.”

“Được rồi, coi như lời cậu nói là sự thật. Như thế thì tôi bây giờ, nghiêm túc, chính thức, từ chối cậu.”

Cậu cười ta cười khở, cúi đầu, “Tôi biết cậu không thích tôi, cậu thích Cốc.”

“” Lẽ nào trên thế giới này đều biết!

“Muốn tôi buông tay cũng được, chỉ là. Cậu có thể hôn tôi một cái không?”

Tôi ngẫm nghĩ một chút, hôn một cái đổi lại cậu ta không dây dưa nữa, cũng coi như có lời. Vì thế gật đầu.

“ . . . Có thể hôn môi không?”

“Không thể.”

Vì thế cậu ta nhắm mắt lại, mặt tiến lại gần, trên mặt mang theo vẻ hạnh phúc, vui vẻ. Tôi đột nhiên có cảm giác chua xót . Tôi tiến lên, môi vừa mới chạm mặt cậu ta thì, cửa phòng bao đột nhiên mở ra.

Tống Nhược Cốc đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt bình tĩnh nhìn chúng tôi. Phía sau cậu ta còn có Tần Tuyết Vi.

Tôi vội vàng ngồi lại chỗ cũ, tay cũng không biết nên để thế nào, nhất định vừa rồi cậu ta đã hiểu lầm, “Khụ khụ, cái này.”

“Cốc, hai người đến đúng lúc, tôi có chuyện muốn tuyên bố, tôi và Kỷ Nhiên...”

“Chuyện của hai người tôi tuyệt đối không quan tâm, cho nên không cần nói với tôi. Hai người cứ chơi đi, chúng tôi không quấy rầy.” Cậu ta nói, chủ động kéo tay Tần Tuyết Vi, xoay người rời đi.

Tần Tuyết Vi bị cậu ta kéo, đưa tay vẫy vẫy chúng tôi, nụ cười thân thiết quynh rữ.

“Này, tôi còn chưa nói xong!” Lão Lục hướng về phía cửa hô lớn, nhưng không ai để ý đến cậu ta, cậu ta quay lại nói với tôi, “Cậu có muốn giải thích với cậu ta không?”

Tôi lắc đầu, “Không cần thiết.”

Thực sự không cần thiết, tôi được coi là gì của cậu ta đâu

28. Chương 28: Thất Vọng

Từ sau khi từ Quảng Châu trở về, đã hơn nửa tháng tôi không liên lạc với Tống Nhược Cốc, cậu ta cũng không chủ động liên hệ với tôi. Nhớ lại cảnh cuối cùng thấy cậu ta thì cậu ta chủ động cầm tay Tần Tuyết Vi, tôi nghĩ chắc bọn họ đã tiếp tục đoạn tình cảm trước kia.

Nói không khó chịu là giả.

Nhưng ngày vẫn trôi qua. Ngoài ra quan hệ giữa tôi và Sử Lộ cũng tiến vào thời kỳ lúng túng. Từ lúc biết cậu ta có loại tình cảm khác với tôi, tôi không bao giờ bạo má, kéo tay cậu ta nữa. Mỗi khi tôi né tránh Sử Lộ đưa tay qua thì cậu ta sẽ dùng ánh mắt đau thương lặng lẽ nhìn tôi, thỉnh thoảng tôi cũng sẽ mềm lòng, mặc kệ cậu ta, hơn nữa từ trước đến nay hai đứa tôi là bạn thân thiết đều như thế, không biết lúc nào cậu ta mới có thể trở về bình thường.

Về chuyện cậu ta đề nghị thử một lần, tôi cương quyết phản đối. Tuy rằng tôi không có cách nào phản bác suy nghĩ xiêu vẹo của cậu ta, nhưng tôi có nguyên tắc của chính mình, bất kỳ lý do gì chạm đến điểm mấu chốt, đều có lý do để thuyết phục.

Sử Lộ cũng không ép tôi, hai chúng tôi dường như trở về trạng thái trước kia. Đương nhiên, tâm tình thì không được như thế.

Đối với người không muốn nghĩ nhiều, nghĩ nhiều cũng mệt óc.

Lần tiếp theo tôi thấy Tống Nhược Cốc, thì là lúc cậu ta đang tìm tài liệu viết báo cáo kiến tập hè, tôi cũng muốn ít thông tin trong đó. Cậu ta tổ chức một nhóm đi Đại Liên khảo sát thực tế hạng mục bất động sản, tôi và Sử Lộ lười tìm người khác, cũng tiện thể ghi danh. Sau đó lại xảy ra chuyện, tôi phát hiện bản thân có suy nghĩ không thể xảy ra với cậu ta, cho nên tôi cũng quên mất vấn đề này. Bây giờ

“Tôi không muốn đi Đại Liên.”

“Thế cậu muốn đi đâu?”

“Tân Cương.” Tôi nói đại một nơi.

“Được, chúng ta sửa thành đi Tân Cương.” Tống Nhược Cốc đang cầm một tập tài liệu, không hề do dự nói, suy nghĩ một chút cậu ta lại bổ sung, “Bên đó không an toàn, chúng ta chắc phải thuê vài người bảo vệ trên đường đi.”

Tôi không biết làm sao, “Tống Nhược Cốc.”

“Ừ?” Cậu ta ngẩng đầu, ánh mắt thăm dò nhìn về phía tôi.

“Tôi muốn đổi đội khác.” Tôi ăn ngay nói thật.

“Đã muộn, tên mọi người tôi đã báo lên trên rồi.” Cậu ta bình tĩnh gập tài liệu lại, “Cuối cùng là Đại Liên hay là Tân Cương.”

“...Đại Liên đi.”

Cậu ta gật đầu, muốn giơ tay lên sờ đầu tôi, nhưng đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, lại do dự, rút tay về, “Ngày mai có buổi trao giải, đừng quên.”

“Ừ.”

Tống Nhược Cốc nói trao giải là chỉ buổi báo cáo tổng kết cuộc thi lập nghiệp, trong đó có lễ trao giải, đội giành giải nhất sẽ phải lên phát biểu.

À, đúng rồi, đội giành giải nhất chính là Wheels baby của chúng tôi.

Lần này phát biểu chỉ là hình thức, cũng không phải trả lời vấn đề gì, cho nên lấy danh nghĩa Tổng giám đốc là tôi. Toàn bộ báo cáo tổng kết rất khô khan, lúc trao giải thì ba người chúng tôi sóng vai đứng cùng một chỗ, cũng không cười tí nào, nhiếp ảnh gia ấn một cái, chụp cho ba chúng tôi một kiểu ảnh duy nhất.

Lúc báo cáo kết thúc, bọn Tần Tuyết Vi và Lão Lục đi tới. Lão Lục còn hưng phấn hơn so với người đoạt giải là chúng tôi, la hét nói chúng tôi mở tiệc mừng chiến thắng, Tần Tuyết Vi còn nhiệt tình hơn, cô ấy nhảy lên hôn Tống Nhược Cốc một cái.

Tống Nhược Cốc sửng sốt ngay tại chỗ, tôi lúc đó còn không xem nổi, quay mặt đi chỗ khác.

Sử Lộ đang bấm ngón tay, nghiêm túc đếm một chút, trong miệng không biết lẩm bẩm cái gì.

“Cậu đang tính gì thế?” Lão Lục hỏi.

“Đếm xem ở đây có bao nhiêu người tôi ghét,” Sử Lộ thẳng thắn nói, thu tay về “Tôi không đi, các cậu đi đi. Kỷ Nhiên, chú ý an toàn, không được uống rượu, về trường sớm một chút.”

Tôi đồng ý, nhìn bóng lưng Sử Lộ rời đi.

Lão Lục đung vai tôi, “Tôi nói này, không phải cậu thích cậu ta chứ? Nếu không tại sao cậu ngay cả tôi”

“Nói vậy cái gì thế,” tôi cắt đứt lời cậu ta, “Đi thôi, chúng ta đi đâu?” Tôi nói, ngẩng đầu lên lại phát hiện Tống Nhược Cốc đang ở phía kia nhìn về phía chúng tôi, ánh mắt sâu thẳm.

Tôi hơi mất tự nhiên, xoay người giục Lão Lục, “Đi nhanh, đôi chết mắt.”

Mấy người liền cười cười nói nói rời đi, Tống Nhược Cốc vẫn luôn đi sau lưng tôi, một đường đều trầm mặc.

Lần này cùng ăn liên hoan, ngoại trừ Lão Lục và Tống Nhược Cốc, còn có mấy người khác, là bạn bè của Tống Nhược Cốc, ngoài ra mặt mũi bọn họ tôi cũng không lạ gì, tôi từng lấy danh nghĩa bạn gái Tống Nhược Cốc tham dự tụ tập sinh nhật Lão Lục, mấy người hôm nay cũng không khác lắm. Bây giờ nhìn tôi và Tống Nhược Cốc như hai người xa lạ, Tần Tuyết Vi lại cười như hoa ngồi cạnh cậu ta, mọi người nếu không phải nào tàn thì đều có thể đoán ra tình huống ngôn tình cầu huyết trong truyền thuyết, cho nên không khí trong bàn ăn vô cùng xấu hổ.

Hơn nữa, toàn bộ thời gian sắc mặt Tống Nhược Cốc đều âm u, một chén lại một chén, tuyệt đối không giống một người vừa giành giải thưởng lớn, ngược lại có vẻ giống cậu thanh niên đi nhầm đường. Mọi người không biết rốt cục là cậu ta không thoải mái thế nào, cũng không biết nên khuyên cậu ta như thế nào.

Thực ra tâm tình tôi cũng không tốt lắm, cũng không hoàn toàn vì Tống Nhược Cốc, mà còn có Lão Lục. Tên nhóc này đã đồng ý buông tay, nhưng trên bàn tiệc còn như có như không trêu chọc tôi mập mờ, tôi không ngốc, cũng không muốn giả ngu. Nhưng vấn đề là cậu ta cũng không làm rõ cái gì, nếu như tôi nói bất cứ cái gì, lại thành ra tôi làm kiêu. Cho nên tôi rất buồn bực.

“Lão Lục, đừng đùa nữa, tôi là người tính tình không tốt, cậu cũng biết rồi đấy.” Cuối cùng tôi nghiêng răng nói.

“Kỷ Nhiên, tôi đây không phải là vì tôi, tôi là vì cậu,” ánh mắt cậu ta rũ xuống, “Cho dù cậu có tin hay không, tôi thực lòng yêu cậu, tôi chỉ muốn cho cậu chút mặt mũi.”

“Cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng thực sự không cần, da mặt tôi rất dày.”

Tuy tôi nói như thế, nhưng Lão Lục hoàn toàn không tiếp thu, nên làm gì thì đều làm. Tôi cũng không tiện nói gì nữa, vì dù sao cậu ta cũng là muốn tốt cho tôi.

Quên đi, kệ cậu ta thôi, ai sẽ quan tâm bọn tôi làm gì đâu.

Một lát sau, tôi đi nhà vệ sinh, lúc trở lại thấy Tống Nhược Cốc. Cậu ta đang đứng ở cửa phòng bao, dựa lưng vào tường, trong miệng ngậm điếu thuốc. Tần thuốc một sáng một tối, khói xanh như tơ, khuôn mặt của cậu ta trong khói mù lượn lờ nhìn không rõ, mơ hồ.

Từ trước đến nay tôi chưa từng thấy Tống Nhược Cốc hút thuốc, hơn nữa bản thân tôi không thích mùi thuốc lá. Tôi cũng không biết lúc này lửa giận ở đâu ra, đầu óc nóng lên, rút thuốc trong miệng cậu ta, ném xuống đất, dùng sức đập mấy cái.

“Cậu là gì của tôi, dựa vào cái gì mà quẫn tôi.” Tống Nhược Cốc đột nhiên nói.

“ . . . ” Tôi nắm chặt tay, nói không ra lời, bởi vì tôi phát hiện, tôi thực sự không có tư cách này.

Cậu ta yên lặng nhìn tôi, đôi mắt bình thản không gợn sóng, “Chỉ có bạn gái tôi mới có thể quản tôi.”

“Mẹ cậu cũng có thể quản cậu.”

“Thế cậu là bạn gái tôi hay mẹ tôi?”

Tôi hít sâu một hơi, cúi đầu, “Xin lỗi.”

Cậu ta không nói gì một lúc lâu. Tôi buồn bực, ngẩng đầu nhìn cậu ta, lại phát hiện ánh mắt cậu ta phức tạp, có chút tức giận lại có chút đau thương!

Tôi càng ngày càng không hiểu cậu ta.

“Kỷ Nhiên.” Cậu ta đột nhiên mở miệng.

“Ừ?”

“Vì sao tránh tôi?”

Bởi vì tôi thích cậu. Lời này thiếu chút nữa tôi đã thốt ra, cuối cùng khi nó đến miệng thì bị tôi nuốt trở lại. Tôi không biết nói gì cho phải, thấy Lão Lục kéo cửa đi ra, cười nói, “Chờ cậu nửa ngày không trở lại, hóa ra ở chỗ này.”

Tôi không tiếp tục để ý đến Tống Nhược Cốc, trở lại phòng bao.

Sau đó tôi cũng không gặp lại Tống Nhược Cốc, cho đến lúc nghỉ hè.

Kiến tập hè của chúng tôi đã bắt đầu, điều này có nghĩa là tôi sẽ ở chung với... Tống Nhược Cốc ngày ngày ít nhất nửa tháng, chuyện này khiến tôi vừa khẩn trương vừa mâu thuẫn, lại có cảm giác chờ mong tôi không muốn thừa nhận.

Mặc dù trước đó tôi vẫn điên cuồng học tập để tránh vấn đề này, nhưng ngày kiến tập càng đến gần, tất cả lại trở lại hiện trạng vốn có của nó.

Tôi rất khó xử.

Toàn bộ đội tham gia kiến tập có mười hai người, Tống Nhược Cốc mang theo cả đội, trải qua bỏ phiếu nội bộ, chúng tôi quyết định đi tàu điện ngầm.

Tống Nhược Cốc và Tần Tuyết Vi đã rời trường học, cho nên bọn họ chờ chúng tôi ở trạm xe lửa.

Cho nên lúc tôi ở cửa xét vé nhìn thấy đôi nam nữ đẹp trai và xinh gái mặc đồ tình nhân, thì cảm thấy vô cùng chói mắt.

Tần Tuyết Vi đang rất hăng hái, người luôn lãnh đạm như cô ấy lúc này lại đang nói nói cười cười với mọi người, các thành viên trong nhóm cũng rất nể mặt, mọi người trò chuyện với nhau rất vui.

Nhưng về mặt Tống Nhược Cốc vẫn lạnh nhạt, cậu lại giống như đã trở về về mặt tê liệt như trước kia.

Tôi nhìn một chút, vẫn hỏi Tống Nhược Cốc, “Tại sao Tần Tuyết Vi lại đến đây?”

“Cô ấy muốn đến.”

Lý do này vừa đơn giản lại vừa thẳng thắn, tôi nói thêm, “Cậu chưa từng nói đến chuyện này.”

Cậu ta nhìn thẳng mắt tôi, “Cậu để ý à?”

“Không sao cả, chỉ cần cô ấy đừng tôi,” Thật ra là tôi nhìn cô ấy không vừa mắt

“Kỷ Nhiên, cậu không tò mò sao ngày hôm nay tôi và cô ấy ăn mặc giống nhau sao?”

Tôi quay mặt đi, “Chẳng có quan hệ gì với tôi.”

Sử Lộ đi tới, kéo tay tôi, tôi không tránh.

Đợi một lúc, mọi người đều lục đục đi vào trạm soát vé. Sau khi tôi cất hành lý xong, cầm cốc của tôi và Sử Lộ đi lấy nước nóng, vừa mới lấy nước xong ở lối đi về đã bị Tống Nhược Cốc chặn lại.

“Cho tôi đi qua cái.” Tôi hơi mất hứng, không có ý tứ gì cả.

“Trước đó cùng một nam sinh thân thiết, sau lại dây dưa với một nam sinh khác. Kỷ Nhiên, nữ sinh như cậu rất khiến người ta khinh thường.”

“ . . . ” Tôi nhin, nhin, cuối cùng cũng đè xuống được lửa giận trong lòng, “Tổng Nhược Cốc, cậu có biết không, tôi có biết bao mong muốn không gặp lại cậu.”

“Thế sao cậu còn gặp.”

Trong lòng tôi ngoại trừ tức giận, còn có đau xót nồng đậm. Hóa ra tôi tự chạy đến trước mặt người ta rước lấy nhục nhã. Tôi cần rằng, thực sự không biết phải nói gì lúc này, tôi sợ tôi mới mở miệng nước mắt đã rơi.

Vì thế tôi không nói chuyện, sầm mặt, đẩy cậu ta ra, bước nhanh trở về, đưa cốc nước cho Sử Lộ, “Tôi ra ngoài một chút.”

“Đi đâu chứ?”

“Một lát sẽ nói cho cậu.”

Tôi đứng ở cửa, thừa dịp mọi người không chú ý, lúc đoàn tàu gần đóng cửa thì xuống xe.

Đứng trên trạm xe, tôi gửi cho Sử Lộ một tin nhắn: Tôi quay lại trường học, nhớ giúp tôi cầm hành lý về, cảm ơn.

Sau khi tin nhắn gửi đi, cửa tàu điện ngầm cũng mở ra. Tổng Nhược Cốc cách tôi cánh cửa sổ, tầm nhìn không rõ lắm, miệng cậu ta động đậy vài cái, không biết đang nói gì.

Tôi làm một động tác tay không văn minh với cậu ta.

(động tác này là động tác Kỷ Nhiên làm ở sân bóng rổ nhé)

29. Chương 29: Gấu Trúc

Tôi lẻ loi một mình quay về trường học, hầu hết sinh viên đều đã rời trường học, vườn trường lớn như thể đột nhiên trở nên trống rỗng.

Tâm trạng của tôi cũng trống rỗng, cảm giác có gì đó rất quan trọng đã bị tôi bỏ rơi ở nhà ga, cơ thể như mất đi linh hồn.

Tổng Nhược Cốc liên tục gọi điện thoại cho tôi, trong lòng tôi buồn bực, cho nên không muốn nhận, dứt khoát chuyển sang chế độ im lặng.

Tôi đứng trước tấm bản đồ của Trung Quốc, nhắm mắt ở trên đó vẽ loạn, cuối cùng ngón tay chỉ ở một chỗ. Sau đó tôi từ từ mở mắt, thấy nơi ngón tay chỉ, Nhã An ở Tứ Xuyên.

Tuyệt, đây chính là nơi tôi đi kiến tập hè.

Trên thế giới này có một loại động vật, cả đời chỉ cần dựa vào giống đực là có thể sống thoải mái.

Không sai, loài động vật này chính là gấu trúc lớn Panda.

Tôi làm tình nguyện viên ở căn cứ gấu trúc lớn ở Nhã An, kể từ sau trận động đất năm 2008, căn cứ gấu trúc lớn sinh sống bị phá hủy, cho nên gấu trúc lớn chuyển hết đến đây. Lúc sửa đề tài kiến tập tuy hơi rắc rối, nhưng cũng không phải không làm được, đến lúc trở lại trường giao thêm ít tài liệu, chạy qua chạy lại mấy lần trong văn phòng khoa là được.

Tuy lúc tôi đến đó, tâm trạng giống như đang đứng trên đỉnh núi trong ngày mưa bão, nhưng cả ngày, đối mặt với đám động vật quốc bảo lông xù tròn vo, cho dù tâm tình có xấu thế nào, lúc này cũng tan thành mây khói.

Vì thế dù là làm tình nguyện không được tiền công, tôi cũng làm vô cùng sung sướng. Sử Lộ đối với chuyện tôi lâm trận bỏ chạy rất không hài lòng, cách hàng nghìn km liên tục oanh tạc điện thoại tôi, tôi thuộc loại heo không sợ nước sôi, cho nên cậu ta cũng không có cách nào.

Sau đó mỗi ngày tôi sẽ gửi cho cậu ta ảnh chụp gấu trúc, chiêu này quả nhiên dùng được, cậu ta không mắng tôi nữa, đổi lại thành mỗi ngày điên cuồng xin ảnh chụp, thỉnh thoảng tôi cũng gửi cho cậu ta ảnh tự chụp, cậu ta ghét bỏ: Ai muốn xem cậu.

Sử Lộ đặc biệt thích con gấu trúc lớn trong căn cứ tên là “Bánh Trôi”. Đây là một con gấu trúc hoang, mùa đông chạy đến nhà hộ gia đình ở trong núi trộm bánh bao ăn thì bị phát hiện, ngày đó đúng là mười lăm âm lịch, đây cũng là tên ban đầu của nó. Lúc đó nó bị thương, hộ gia đình suốt đêm tìm người cứu hộ đến, sau đó bị người này đưa về căn cứ, nó cùng tổ tiên giống các chú gấu trúc khác trong căn cứ. Chúng nó ở biệt thự, mở điều hòa, hai mươi tư tiếng có chuyên gia chăm sóc chi tiết từ sinh hoạt đến ăn uống, nghỉ ngơi Ai nói loài người mới là người thống trị? Rõ ràng trong trường hợp này gấu trúc có quyền phát ngôn nhất định.

Tính cách của Bánh Trôi hoạt bát hiếu động, thích trêu mèo đùa chó, da mặt lại dày, cho dù bỏ lại bao nhiêu người cũng có thể bình thản ung dung. Trong sân chơi của bọn chúng có một cầu trượt, rất nhiều gấu trúc thích trượt từ trên xuống rồi lại trèo lên. Bánh Trôi cũng thích cầu trượt, nhưng không biết là do cầu trượt có thành kiến với nó hay là do lông của nó không mượt, lần nào nó cũng không thể thuận lợi trượt xuống như đồng bạn khác, chỉ có thể lăn lông lốc xuống.

Chỉ như thế nó mới giống một con gấu trúc, tôi mỗi lần thấy thế đều cười. Hơn nữa cho dù chỉ chơi được như thế, nhưng nó cũng chơi rất vui vẻ, cứ lần lượt trượt lông lốc xuống, cho đến khi đầu óc choáng váng lao đảo đứng dậy.

Tôi quay lại toàn bộ quá trình Bánh Trôi chơi cầu trượt gửi cho Sử Lộ, Sử Lộ cười ngặt nghẽo, lại tung lên weibo, lượng forward đi cũng lên đến bốn con số, ngày hôm sau đứng đầu bảng xếp hạng trên weibo.

Cho nên mới nói, ở chỗ này tuy chăm sóc gấu trúc vất vả, nhưng nói chung là vô cùng sung sướng. Ở đây giống như một nơi ấm áp, ngăn cách phiền não, không hài lòng của thế giới bên ngoài.

Căn cứ gấu trúc nằm ở trên núi Bích Phong, mỗi ngày tôi đi từ khu vực nội thành, ngồi trên xe riêng đi tới khu vực núi Bích Phong, rồi đi vào căn cứ. Phong cảnh rất đẹp, hoa cỏ hiếm thấy, thác nước thăm thẳm, nước đổ từ trên núi xuống không giống vùng sông nước Giang Nam dịu dàng, có cảm giác độc nhất vô nhị. Ngoại trừ phong cảnh, nét đặc sắc ở Tứ Xuyên còn có các món đồ chơi gấu trúc dọc đường đi.

Mỗi lần thấy những món đồ chơi này, tôi lại tinh nghịch liên tưởng, mỗi ngày đều có thể thấy gấu trúc.

Hôm nay, tôi theo đường thường đi lên núi, đi ngang qua một chỗ kinh doanh đồ chơi gấu trúc, thì trước mặt đột nhiên nhảy ra. . . . một con gấu trúc cao bằng con người

Tôi lại càng hoảng sợ, chỉ chút nữa là ngã nhào xuống đất, gấu trúc tiện tay đỡ tôi, tránh xảy ra thảm kịch. Tôi mới hoàn hồn lại, trước mắt là một người ăn mặc trang phục gấu trúc, bộ đồ này làm quá giống thật, nhìn thoáng qua sẽ khiến người ta tưởng là gấu trúc thành tinh.

Hơn nữa, con gấu trúc này lại to quá mức, nhìn khiến người ta có cảm giác áp bức.

“Cảm ơn.” Chắc là do nhà kinh doanh muốn tạo ra hình tượng sống động hấp dẫn du khách, tôi cũng không suy nghĩ nhiều, muốn rời đi.

Gấu trúc lại kéo tôi, móc móc ở đằng sau, móc ra một bông hồng, đưa đến trước mặt tôi.

Tôi không nhận, nhìn người đó khó hiểu. Người này thật điên rồ, trở thành gấu trúc cũng không quên đùa giỡn con gái.

Người đó thấy tôi không nhận, lại đổi tay kia móc móc, móc ra một thanh sô cô la.

Bao bì của nó rất kỳ lạ, chữ phía trên không giống tiếng anh, tôi lại không dám nhận, ai biết được đồ trong đó có ăn được hay không.

Gấu trúc không hề vì tôi từ chối mà xấu hổ, người đó lại móc tiếp một lần nữa, lần này móc ra trước mặt tôi là một viên ngọc trai lớn . . . Ít ra là từ vẻ bên ngoài, nó là một viên ngọc trai.

Đường kính ngọc trai gần 2 cm, màu hồng nhạt, cả viên nhìn tròn trịa, đầy đặn, bề mặt trơn bóng, dịu dàng, giống như sương khói.

Nếu như viên ngọc trai này là thật, giá trị của nó nhất định không hề thấp, vì thế có thể đoán được chắc chắn là giảtôi không thể nào tưởng tượng được tình cảnh ở một khu hỗn loạn như thế này, có một người giả trang gấu trúc cầm một viên ngọc trai giá trị xa xỉ thì như thế nào.

Con gấu trúc kia ngoẹo đầu, giống như đang quan sát tôi. Tay người đó cố chấp chìa ra trước mặt tôi, chào bán viên ngọc trai của mình.

Tôi không biết làm sao. Giống như đã nói, viên ngọc trai dù là rẻ, mới nhìn thực sự đẹp. Cho nên tôi lấy ví tiền, “Nói đi, bao nhiêu tiền? Hơn hai mươi đồng thì khỏi chào bán.”

Người đó vẫn duy trì động tác vừa rồi không nhúc nhích.

Tôi tức giận, “Hai mươi lăm đồng, không thể nhiều hơn.”

Người đó vẫn không nhúc nhích như cũ.

Tôi hiểu rồi, người này chỉ là người phụ trách chào bán, ông chủ thực sự nhất định là. . . .

Tôi hướng đến ông chủ sập đồ chơi bên cạnh, “Ông chủ, viên ngọc trai giả này giá bao nhiêu tiền?”

Mặt ông chủ không đổi sắc, dùng ánh mắt “kẻ thù trong nghề” nhìn về phía con gấu trúc to lớn kia, “Tôi không biết người đó.”

. . . . Hóa ra còn là người không có giấy phép kinh doanh.

“Thế thì bạn sai rồi, bị bắt sẽ phải nộp tiền. Nếu như bạn bán cho tôi,” tôi chỉ viên ngọc trai kia, “Tôi sẽ không tố cáo bạn.”

Người đó đột nhiên kéo cái đầu gấu trúc ra, lộ ra khuôn mặt anh tuấn, man show, “Ngu ngốc.”

Tôi thực sự chưa từng nghĩ bản thân sẽ gặp lại Tống Nhược Cốc trong hoàn cảnh như thế này ở đây, vì thế sưng sốt mấy giây mới phản ứng, không chắc chắn gọi, “Tống Nhược Cốc?”

Cậu ta nở nụ cười, ấm áp và tươi rói, “Là tôi, Kỷ Nhiên.”

“Sao cậu lại ở chỗ này? Còn . . . Mặc thành như thế này? Còn . . . ? Không có giấy phép kinh doanh?”

“Tôi tới đây chơi. Thật trùng hợp, gặp được cậu.”

Cậu ta nói câu này mới nhắc nhở tôi, lần gặp mặt trước của chúng tôi khó chịu biết bao nhiêu. Vì thế tôi xụ mặt, “Ừ, tạm biệt.” Nói xong xoay người đi.

“Chờ một chút Kỷ Nhiên.”

“Cậu còn có chuyện gì?”

“Cái này,” cậu ta lại lấy viên ngọc trai kia ra, “Tặng cho cậu.”

“Không cần, cảm ơn.” Xoay người đi lần nữa.

“Kỷ Nhiên, xin lỗi.”

Tôi dừng lại, nhìn ánh mắt chan chứa hy vọng và ... Cậu ta ngoan cố chìa tay ra. Tôi quay trở lại, cầm viên ngọc trai kia, “Cậu nói thật xem, cái này giá gốc bao nhiêu tiền?”

Cậu ta chìa hai ngón tay.

“Hai mươi?”

Cậu ta cười híp mắt xoa xoa đầu tôi, “Thật thông minh.”

“Biết mà!” Tôi nhận lấy viên ngọc trai, “Được rồi, tha thứ cho cậu. Bây giờ tôi phải đi làm, phải quét dọn vệ sinh cho ông nhỏ.”

“Buổi tối cùng ăn cơm đi.”

“Được.”

30. Chương 30: Thưởng Cho Cậu

Tôi sẽ tha thứ cho Tống Nhược Cốc đơn giản như thế sao, nực cười. Tên nhóc này ân ái với Tần Tuyết Vi trước mặt tôi khiến tôi ầm ứ, điểm này tuy không phải là lỗi của cậu ta, nhưng nếu tôi không tha thứ, đương nhiên là phải tính lên đầu cậu ta. Thêm đó cậu ta còn nói những lời như thế với tôi, mặc dù dùng từ “nào tào” để giải thích, thì cũng không thể tha thứ.

Tôi muốn trả thù cậu ta, tôi muốn tìm cách thú vị để trả thù cậu ta.

Như đã từng nói, lý do thực sự cậu ta lại xuất hiện ở nơi này, không phải chỉ là chạy đến chơi rồi vô tình gặp được tôi chứ, nào có chuyện trùng hợp như thế, chẳng lẽ là đặc biệt đến xin lỗi tôi, không có khả năng, tôi sẽ kinh sợ mất.

Quên đi, từ trước đến nay tôi không có cách nào hiểu được suy nghĩ của tên nhóc này, dạy dỗ cậu ta trước rồi lại tính.

Buổi tối lúc tan làm trở về chỗ ở, tôi thay quần áo, đi tới quán cơm tôi và Tống Nhược Cốc hẹn nhau. Quán cơm diện tích không lớn, kinh doanh đồ ăn đặc sản của bản xứ, buôn bán khá là phát đạt. Lúc tôi đến, Tống Nhược Cốc đã ở trong phòng chờ tôi.

Từ lúc tôi bước vào phòng, ánh mắt Tống Nhược Cốc không rời khỏi tôi. Trong lòng tôi đổ mồ hôi hột, cái này . . . Có cần khoa trương như thế không chứ . . .

Theo yêu cầu của nội dung vở kịch, tối nay tôi mặc một chiếc váy áo có dây buộc, váy siêu ngắn, phối hợp với xăng đan cao gót. Tuy bình thường tôi không mặc váy và đi giày cao gót, nhưng trên đường có rất nhiều cô gái mặc như thế, nên tôi mặc thế này không tính là khác thường chứ.

Cuối cùng Tống Nhược Cốc cũng ý thức được ánh mắt của mình hơi lỗ mãng, ánh mắt cậu cúi xuống, đưa menu cho tôi.

Tôi ngồi nghiêm nghị, mặt không đổi sắc lật menu.

“Kỷ Nhiên.” Tống Nhược Cốc đột nhiên gọi.

“Tên tôi không phải là Kỷ Nhiên.” Về mặt vẫn vô cảm như cũ.

Cậu ta khó hiểu nhìn tôi, cười cười, “Thế tên là gì?”

Tôi nhìn cậu ta, “Gọi tôi là Mathilda.” Chịu đựng, nhất định phải thể hiện khuôn mặt tê liệt này.

Cậu ta sững sốt, “Cái tên sát thủ này có lạnh quá không? . . . Đáng vẻ này của cậu,” cậu ta quan sát tôi một chút, cười ngả ngớn, “cải trang thành Lolita có vẻ hơi miễn cưỡng.”

Tôi khép menu lại, đưa cho cậu ta, “Không hề buồn cười.” Mới thế mà đã kết thúc thì thật nhàn chán.

Lúc này cậu ta mới phát hiện có gì đó không thích hợp, hoài nghi nhìn tôi, “Tên của cậu là Mathilda?”

“Nếu như cậu không phải người điếc thì tôi nghĩ tôi không cần nói lại lần thứ hai.” Giả vờ mặt tê liệt mệt mỏi quá đi . . .

“Cậu . . . tên vẫn luôn là Mathilda sao?”

“Cậu có thành kiến với tên của tôi?”

“Không,” cậu ta nhìn tôi, thử hỏi, “Thế cậu có biết Kỷ Nhiên không?”

Tuyệt! Quả nhiên người đa nghi thì dễ lừa nhất, nhanh như thế đã bắt đầu tỉnh ngộ. Tôi cúi đầu, cố ý giả vờ lãng tránh tên này.

Cuối cùng cậu ta đưa ra kết luận của mình, “Cậu là một tính cách khác của Kỷ Nhiên sao?”

Tôi cố ý xụ mặt, “Tôi là tôi, cô ấy là cô ấy!”

“Được, được, hai cậu là hai người,” cậu ta nhẹ giọng an ủi tôi, mặt lộ vẻ lo lắng, “Như thế cậu . . . xuất hiện từ lúc nào?”

Cúi đầu không để ý đến cậu ta. Tôi thực sự rất muốn cười ha hahaha . . .

“Kỷ Nhiên, đừng đùa nữa mà.” Cậu ta đột nhiên nói.

“Không được gọi tôi là Kỷ Nhiên . . . Gọi món đi, đói chết mất.”

“Cậu nói cậu không phải là Kỷ Nhiên, nên không biết tôi, nếu không biết tôi, sao còn...?” Ánh mắt cậu ta sắc bén, trong lòng tôi khẽ run lên.

“Tôi không biết cậu. Nhưng tôi đói bụng, đúng lúc cậu gọi điện cho tôi.”

Lý do này cũng hợp lý, cậu ta lại do dự.

Tiếp đó, Tống Nhược Cốc lại bắt đầu như có như không sẫm soi lời nói của tôi, cố gắng tìm sơ hở của tôi. Tôi từng chứng kiến bản lĩnh của cậu ta, cho nên dứt khoát không nói gì, tập trung tinh thần ăn uống, chờ cậu ta hỏi thêm gì đó, sẽ trả lại câu, “Cậu có phiền không thể!”

Cho nên cậu ta cũng không có cách nào.

Bữa cơm này tôi vui vẻ không sao kể xiết, hương vị món cá của quán cơm này cũng rất được.

Tống Nhược Cốc gần như không động đũa, cậu ta luôn dùng ánh mắt có thâm ý nhìn tôi, muốn phủ định kết luận đáng sợ kia. Thấy cậu ta ngồi cũng không yên, tôi ăn càng vui vẻ, dọa chết cậu đi.

Chỉ tiếc rằng, vì tôi giả trang thành hình tượng cô gái mặt lạnh tê liệt, toàn bộ thời gian tôi đều phải nhịn cười, vì thế cắn răng thật chặt, bắp thịt trên cơ mặt đều co rúm lại.

Lúc ăn uống no đủ, Tống Nhược Cốc đưa tôi về chỗ ở. Cậu ta hỏi cũng mệt, cho nên trên đường hai người đều im lặng. Lúc đi tới dưới tầng phòng trọ của tôi, tôi dừng lại, nhìn cậu ta, “Cảm ơn cậu hôm nay mời tôi ăn cơm.”

Cậu ta chắc không ngờ tôi sẽ chủ động nói chuyện với cậu ta, sững sốt một chút, mới đáp, “Không cần khách khí.”

Tôi nghiêng người tới gần cậu ta, nhón chân hôn phớt như chuồn chuồn lướt nước lên mặt cậu ta, “Thưởng cho cậu.” Nói xong không đợi cậu ta phản ứng, xoay người rời đi.

Tôi thở phào một hơi, thật khấn trương.

“Cậu không phải là Kỷ Nhiên,” Tống Nhược Cốc đột nhiên nói, “Kỷ Nhiên sẽ không làm như thế với tôi.”

Tôi dừng chân, vẫn quay lưng về phía cậu ta, phất tay, bước đi.

Vừa nghĩ đến chuyện bản thân có thể khiến Tống Nhược Cốc biến thái thông minh trở nên ngu ngốc, tôi lại đặc biệt có cảm giác thành tựu. Lại nghĩ đến chuyện tôi có thể ăn đậu hũ của tên nhóc này, tôi lại Ừ, lại muốn chảy máu mũi. . . .

Sáng sớm hôm sau, lúc tôi đi làm, trên đường lại gặp Tống Nhược Cốc. Cậu ta lần này không hóa trang thành gấu trúc, mà chiếm lấy một gian hàng bán đồ chơi, hai chân bắt chéo ngồi đọc sách. Một soái ca, mặc một chiếc áo sơ mi hình gấu trúc, ngồi giữa một đám gấu trúc bông, hình ảnh này thật hài hước.

Cậu ta thấy tôi đi qua, để cuốn sách trên tay xuống gọi, “Kỷ Nhiên.”

Tôi cúi đầu nhìn thoáng qua quyển sách cậu ta đang xem, trên đó đều là công thức và số liệu, mặc dù tôi đã học qua rồi nhưng nhìn hoàn toàn không hiểu. Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ta, “Ừ.”

Về mặt Tống Nhược Cốc bình tĩnh hỏi, “Ngày hôm qua sao cậu không tới.”

“Xin lỗi,” tôi giả vờ xấu hổ gãi gáy, “Cái kia. . . . ngày hôm qua lúc về tôi mệt quá, không ngờ lại ngủ mất.”

“Đúng thế, làm tình nguyện đúng là vất vả,” cậu ta gật đầu, “Ngoại trừ ngủ, cậu còn nhớ gì nữa không? Có phải phát hiện ra cái gì đó không thích hợp không?”

Tôi ngẫm nghĩ một chút, nhìn cậu ta mờ mịt, “Cái gì không thích hợp? Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?”

Cậu ta cúi mắt, lắc đầu, “Không có việc gì, cậu đi làm đi.”

Tôi không đi, mà gầy gầy nghịch đồng hồ trên bàn trước mặt, hỏi, “Sao cậu lại ở chỗ này? Ông chủ ngày hôm qua đâu?” Không phải bị cậu ta đuổi đi chứ?

“Không nhận ra sao, tôi đang làm part time.”

“Cậu? Làm part time?” Tuy rằng trí tưởng tượng của tôi phong phú, nhưng tôi thực sự không có cách nào gắn kết được hai từ Tống Nhược Cốc và part time cạnh nhau. Sử Lộ nói, giá trị của Tống Nhược Cốc ở bên ngoài, đã lên tới sáu chữ số.

Tống Nhược Cốc mặt không đổi sắc gật đầu, “Cho nên, ủng hộ việc kinh doanh của tôi một chút đi,” cậu ta đưa cho tôi cái dây treo điện thoại, “Năm đồng.”

Dây treo điện thoại này là một con gấu trúc bằng sứ, xinh xắn đáng yêu, trên đầu gấu trúc có một đóa hoa, để thể hiện giới tính.

Tôi nhận gấu trúc, đưa tiền cho cậu ta, tiện tay đội lên đầu cậu ta cái mũ lưỡi trai, “Nếu làm việc part time thì phải chuyển nghiệp một chút, đội nó sẽ có hiệu quả hơn.” Phía trước của mũ là khuôn mặt gấu trúc, trên đầu có hai vòng tròn là lỗ tai, mũ đáng yêu như thế, hợp với khuôn mặt điển trai của cậu ta vô cùng, khiến khí chất của cậu ta dưới ánh mặt trời càng rực rỡ, nhìn rất thân thiện.

Dáng chuẩn thật có lợi thế, tôi vuốt cằm, thầm nghĩ.

Tống Nhược Cốc không từ chối, chỉnh lại mũ cười với tôi, nụ cười rực rỡ, trong chớp lát tôi thất thần. Cậu ta nói: “Tối nay cùng ăn cơm đi, tôi ở chỗ này chờ cậu, tan làm thì cùng đi.”

“Được.”

Có thể hiểu là tên nhóc này không cam lòng, toàn bộ hành trình đều nghe theo tôi, sau đó tra xét thật giả. Xem ra tôi cũng không thể nóng vội được, biểu hiện thái quá sẽ khiến trong lòng người ta sinh nghi. Trong kịch bản của tôi, Mathilda là cô gái thần bí, lạnh lùng chỉ buổi tối mới xuất hiện, nếu thần bí thì thời gian cô ấy xuất hiện không thể lúc nào cũng đúng giờ và đúng địa điểm, cho nên không phải cứ buổi tối là xuất hiện. Được rồi, như thế tối hôm nay tôi cứ như bình thường là được rồi.

Chỉ là không thể biến thành Mathilda để ăn đậu hũ của cậu ta, mặt này thì hơi đáng tiếc.

Cho nên tôi tan làm như người bình thường, cùng Tống Nhược Cốc trở lại khu vực trung tâm, mặc dù ngủ trên xe, nhưng lúc tỉnh lại vẫn là Kỷ Nhiên.

Ừ đúng rồi, tôi ở trên xe ngủ là dựa vào vai Tống Nhược Cốc, ha haha

Tống Nhược Cốc lại mang tôi tới quán cơm hôm qua, tôi biểu hiện như lần đầu tới, nghiên cứu menu nửa buổi, xong mới chỉ mấy món ngon. Sau đó lúc ăn, tôi cố ý nghi ngờ ngạc nhiên hỏi, “A, sao những món này mùi vị quen thuộc thế nhỉ?”

Đôi mắt Tống Nhược Cốc tối tăm như đầm sâu, cậu ta nhìn tôi, “Tại sao lại thấy quen thuộc.”

Ánh mắt tôi mơ màng, giả vờ như đang chìm trong hồi ức, nhưng sau đó, lại mờ mịt lắc đầu,

“Tôi cũng không biết, cứ có cảm giác, giống như đã ăn ở chỗ nào đó, nhưng tôi lần đầu tiên ăn món này mà.” Nói thật tôi cũng tự biện minh chính mình, diễn xuất này, chắc chắn, trước kia tôi không nên thi vào đại học T mà nên thi vào học viện điện ảnh.

“Vây ăn nhiều một chút.” Tống Nhược Cốc vừa nói, vừa gấp đồ ăn cho tôi, “Kỷ Nhiên, cậu từng nghe thấy tên Mathilda chưa?”

Tôi liếc mắt qua, “Đừng nói tiếng Anh với tôi.”

Cậu ta ngậm miệng không nhắc đến chuyện này nữa.

Cho nên đêm nay hai người yên ổn vô sự, tôi hài lòng ăn hết bữa cơm, trở về ngủ một giấc ngon lành. Ngày hôm sau, Tống Nhược Cốc lại mời tôi đi ăn tối, tôi dứt khoát từ chối, lý do là muốn đi ăn liên hoan với đồng nghiệp. Sau khi tôi đi liên hoan về nhận được điện thoại của Tống Nhược Cốc, thì tôi đã biến thành Mathilda.

Thật sự rất lộn xộn.

Tuy rằng bây giờ tôi giả vờ đa nhân cách, nhưng cứ theo đà này, trong tương lai không xa tôi thực sự sẽ thành đa nhân cách.

Tống Nhược Cốc gọi điện tới theo thói quen, gọi tới hỏi thăm và tra xét, cũng không biết tên nhóc này bây giờ có tin hay không, tin nhiều hay ít, nếu như cậu ta vẫn không tin tưởng, vậy thì vở kịch tôi tự biên tự diễn này sẽ không có ý nghĩa. Hơn nữa . . . Tôi trở thành biến thái như thế, cậu lại không hề bị dọa. Cũng đúng, biến thái gặp biến thái, giống như đồng hương gặp đồng hương, không đúng, như thế tôi còn có thể khiến trong lòng cậu ta sinh ra cảm giác thân thiết mà.

Lúc này tôi đang ở một quán bar nhỏ. Trong quán bar, ánh đèn khá tối, bóng người lay động, nhìn mọi thứ đều lạ lùng, mờ ảo không rõ nét. Tình huống này vô cùng phù hợp cho hành động và nỗi lòng sâu kín.

Lúc Tống Nhược Cốc tìm được tôi, tôi đang ngăn người nhìn ly cocktail. Bên cạnh có một tiểu soái ca đang tán dóc với tôi.

Bartender nhìn cũng rất chuyên nghiệp, ngay cả hương vị cũng rất độc đáo, nhưng rượu cậu ta làm ra vô cùng thâm hiểm. Ly trước mặt tôi là cocktail, nhưng nhìn thì giống lòng đỏ trứng gà trong CuSO₄, vàng vàng lại còn xanh biếc, đừng nói là uống, ngay cả nhìn tôi còn không muốn.

Nhưng trên mặt tôi vẫn không biểu hiện ghét bỏ, bởi vì Mathilda là một cô gái thần bí, lạnh lùng, khẩu vị nặng. Cô ấy sẽ không bị ly cocktail này đánh bại . . .

Để tăng vẻ sexy, hôm nay tôi mặc áo váy màu đen, xăng đan cũng màu đen, còn trang điểm.

Được rồi, thật ra khả năng trang điểm của tôi vẫn chỉ dừng lại ở lớp nhập môn.

Nhưng dù nói thế nào, hiệu quả trang phục mang lại cũng không tệ lắm, bởi vì từ lúc tôi vào đã có mấy người đàn ông đến tìm tôi.

Làm một tính cách thứ hai lạnh lùng cao quý, tôi đương nhiên đối với những người đàn ông tỏ lòng ái mộ sẽ không để ý.

Tiểu soái ca có mái tóc chổi lông gà, đang thao thao bất tuyệt về những chuyện kỳ kỳ cậu ta đã trải qua, Tống Nhược Cốc đột nhiên chen vào một câu, “Lông mày cậu vẽ lệch rồi.” Cậu ta nói xong, ngồi bên cạnh tôi.

Tôi còn chưa lên tiếng, soái ca chổi lông gà đã bày tỏ không phục, “Loại người như cậu thuộc loại bậc thấp.”

Tôi nắm lấy cằm Tống Nhược Cốc, khiến cho cậu ta đối diện chổi lông gà, Tống Nhược Cốc đương nhiên phối hợp, thuận theo giống như cậu ta là trai bao của tôi. Tôi nói với chổi lông gà,

“Nhưng mặt của cậu ta không ở cấp thấp.” Điều này có lực sát thương tương đương.

Chổi lông gà không phục hừ một tiếng, cũng chỉ có thể xoay người đi.

Tôi quay lại, phát hiện Tống Nhược Cốc cười như không cười nhìn tôi, tay tôi còn để ở cầm cậu ta. Cậu ta cười tủm tỉm: “Mặt của tôi cấp không thấp?”

“Ý là cậu rất tuần tú.” Tôi tiện tay vỗ mặt cậu ta hai cái. Đa nhân cách cũng có chỗ tốt, có thể thỏa thích làm chuyện ban ngày không dám làm.

Được khen ngợi, tâm tình Tống Nhược Cốc không tệ, cậu ta quan sát tôi một lát, lễ độ đáp lại, “Cậu cũng không tồi.”

Tôi đẩy ly lòng đỏ trứng gà và CuSO₄ đến trước mặt cậu ta, “Mời.”

“Cảm ơn,” cậu ta đỡ lấy cái ly, hỏi, “Cho nên, hôm nay gọi tôi tới đây, là để tôi trả tiền, hay để nói, cậu có hứng thú với tôi?”

“Đều đúng.” Hiện tại tôi là Mathilda, tôi không sợ mất mặt.

Cậu ta không nói, cúi đầu uống một ngụm nhỏ, sau đó khẽ nghiêng cốc, gọi phục vụ lấy hai ly Coke.

Tôi nhin cười rất vất vả.

Một lát sau, Tống Nhược Cốc vẫn im lặng uống Coke, không hề nói câu nào. Tôi chỉ có thể dựa sát vào một chút, hỏi: “Vậy còn cậu, cậu thích tôi không?”

“Không thích.” Cậu ta trả lời thẳng.

“...” Tuy biết sẽ có kết quả này, nhưng nghe trực tiếp từ miệng cậu ta, vẫn bị đả kích.

“Lúc cậu ngủ say, đều biết Kỷ Nhiên đang làm gì sao?” Tống Nhược Cốc lại hỏi.

Xem ra là muốn dò xét tôi, căn cứ vào nguyên tắc biết nhiều cũng không tốt, tôi lắc đầu, “Không biết.” Ngẫm nghĩ một chút, lại nói thêm một câu, “Cô ấy thì sao, biết tôi đang làm gì sao?”

Cậu ta lắc đầu, “Cô ấy hoàn toàn không biết sự tồn tại của cậu.”

Xem ra Tống Nhược Cốc đã có chút tin tưởng. Tôi hài lòng gật đầu.

Lúc trở về hai người đi dạo chậm chậm. Ngày hôm nay khó có lúc thấy trời quang, cả bầu trời toàn ngôi sao lấp lánh, quen thấy bầu trời u tối của thành phố, chợt thấy cả một trời sao, khiến cho lòng người đầy ắp vui vẻ, trái tim cũng muốn phá lồng ngực, xông ra ngoài cùng hít thở không khí vui vẻ.

Dạo bước trong khung cảnh giống như dát kim cương này, thật là chuyện lãng mạn.

Đáng tiếc không thể cầm tay người bên cạnh.

Tống Nhược Cốc đột nhiên dừng lại ở một cửa hàng bán hoa.

Trong cửa hàng này bày không ít hoa, cậu ta chỉ vào một bó trong đó, “Cậu biết đây là hoa gì không?”

“Hoa mồm chó.” Tôi trả lời. Hoa này đương nhiên tôi từng thấy rồi, là Tống Nhược Cốc tặng tôi mà.

“Hóa ra cậu biết.” Tống Nhược Cốc nói, “Nhưng ngôn ngữ của nó rất đặc biệt, nhất định cậu không biết.”

“Cách xa tôi một chút.” Tôi nhìn cậu ta cười nhạt, “Người trái đất đều biết.” Mau bái phục kiến thức uyên bác của tôi đi.

“Đúng thế.” Cậu ta đột nhiên cười sặc sụa, tiếng cười kia rất không bình thường, giống như là Đông Phương Bất Bại luyện Quỷ Hoa Bảo Điển đến tầng cuối, đắc ý cười như thế, thật khiến người thường như tôi sợ hãi trong lòng.

“Tống Nhược Cốc?” Cậu ta lại trúng tà gì thế, phiên cậu ta để người khác chuẩn bị tinh thần chứ

...

Cậu ta nhìn tôi, trong mắt ý cười càng tăng, “Cậu đúng là kiến thức uyên thâm.”

Tôi đắc ý lắc một cái, sống lưng thẳng tắp, nhìn thẳng bước về phía trước.

Cậu ta còn đang cười không ngừng.

Tôi hơi bực mình.

Lúc đến dưới phòng trọ của tôi, tôi đang muốn tạm biệt Tống Nhược Cốc, cậu ta đột nhiên nói, “Tuy tôi không thích cậu, nhưng cậu đã thích tôi, thì tôi đồng ý để cậu đùa giỡn tôi.”

“ . . . ” Xin tha lỗi cho nào có khả năng tính toán có hạn của tôi, tạm thời không thể hiểu được thông tin có liên quan.

Cậu ta thấy tôi không phản ứng, khom lưng, dứt khoát đưa mặt tiến sát đến gần tôi.

Vì thế tôi giống như một con rối, không tự chủ được hôn lên.

Sau đó cậu ta cười híp mắt rời đi.

Sau đó tôi , đây rốt cục là ai đùa giỡn ai chứ!

Ngày hôm sau lúc tôi đi làm, Tống Nhược Cốc cười thâm ý.

Tôi giống như không có chuyện gì lấy mũi gấu trúc từ trên đầu cậu ta xuống, “Sao cao hứng như thế, có tin mừng hả?” Nói xong, còn ác ý liếc bụng cậu ta một cái.

“Đúng thế, không tin cậu sờ thử xem.” Miệng cậu ta lại bắt đầu không thành thật.

Điều người mặt dày không hứng thú nhất khi đùa giỡn chính là bạn cho rằng đó là đùa giỡn, mọi người còn hưởng thụ.

Cho nên tôi không để ý tới cậu ta, lên núi hầu hạ gấu trúc. Chờ đi, chờ tôi trở thành Mathilda, nhất định sẽ xxx rồi ooo cậu, ha hahaha.

Tôi bắt đầu hơi thích thân phận Mathilda này. Mặc dù lúc đầu tôi chỉ là ác độc muốn đa nhân cách hù dọa Tống Nhược Cốc một chút, nhưng bây giờ vào vai như thế, muốn làm gì cũng tiện, tùy tiện ăn đậu hũ trong mơ, muốn sờ chỗ nào thì sờ, muốn hôn chỗ nào thì hôn, còn có làm những thứ khiến người ta hưng phấn chứ.

Vì thế, hai ngày cuối tuần sau đó, tôi chơi trò đa nhân cách đến nghiện, mỗi ngày khi mặt trời vừa xuống núi, liền đưa Mathilda ra hấp thụ tinh hoa của ánh trăng, đương nhiên mục đích chủ yếu là đùa giỡn Tống Nhược Cốc.

Hơn nữa Tống Nhược Cốc lại còn rất phối hợp, tôi hoài nghi cậu ta thích kiểu Mathilda. Lúc tôi sờ mặt cậu ta, cậu ta cũng không từ chối, thỉnh thoảng còn chủ động chìa mặt lại gần cho tôi hôn.

Tuy rằng tôi rất muốn trực tiếp đánh ngã cậu ta nhưng dù sao tôi có lòng dạ đen tối thì cũng không phải người đen tối, cho nên từ đầu đến cuối chỉ dừng ở bước sờ mặt hay hôn má mà thôi. Tôi không dám tiến thêm một bước còn một nguyên nhân khác là sợ không cẩn thận vượt qua điểm giới hạn sẽ khiến Tống Nhược Cốc phản cảm, đến lúc đó ngay cả chút phúc lợi cũng không có, cái được không bù đắp được cái mất.

Tuy rằng rất hưởng thụ thời gian đa nhân cách, nhưng lúc quay về làm Kỷ Nhiên thì trong lòng tôi vẫn có cảm giác mất mát, hơn nữa cảm giác này ngày càng mãnh liệt. Tôi thích cậu ta, lại không thể quang minh chính đại tới gần cậu ta, chỉ có thể giả trang thành người xa lạ buổi tối tiếp cận cậu ta, chạm vào cậu ta, thỏa mãn khát vọng không thể thành hiện thực này. Còn cậu ta luôn bình tĩnh tiếp nhận tất cả, bàng quang giống người ngoài cuộc.

Cho nên tôi muốn hạ tấm lưới cuối cùng, lúc đầu muốn dẫn vật cậu ta một chút, không ngờ kết quả bản thân lại tự sa vào lưới.

Cảm giác mua dây buộc mình, chắc cũng giống thế này chăng.

Nội tâm của tôi chịu dày vò trong khi Tống Nhược Cốc thì thong dong thoải mái không sao kể xiết ở trên núi, giống như coi công việc part thành thời gian nghỉ phép đi du lịch. Cậu ta nằm chơi trên một chiếc ghế dài bên cạnh, còn để không ít đồ ăn vặt và hoa quả. Mỗi ngày cậu ta trông một đồng hồ bóng, đọc ít sách kỳ lạ, mệt thì ăn gì đó, nếu không nằm trên ghế ngủ một lát, nếu có người trộm đồ của cậu ta, cậu ta cũng không quan tâm, sau đó tự bỏ tiền túi ra bù.

Nhưng kỳ lạ là, thái độ lười như thế, cũng không ai ném gì vào người cậu ta, có thể thấy du khách nước ta tổ chất đã tăng cao. Cậu ta bán đồ cũng không mặc cả với người ta, đương nhiên nếu có du khách kiên trì mặc cả với cậu ta, cậu ta cũng lười tính toán, nếu gặp phải khách có duyên thì lựa mà bán, gặp khách không vừa mắt thì cậu ta lười biếng chỉ tầm biếng bên cạnh “Không mặc cả”, tiếp tục ngồi đọc sách, ngoảnh mặt làm ngơ giống như các sư thầy ngồi thiền.

Tôi cho rằng cậu ta như thế lời lẽ sẽ không được bao nhiêu.

Nhưng có một hôm tôi lật sổ sách của cậu ta, đó là thứ ông chủ dùng để giám sát Tổng Nhược Cốc, giành riêng cho Tổng Nhược Cốc, tôi cầm lấy xem trước, sau đó phát hiện ra, tên nhóc này buôn bán được lời không hề ít.

Tôi không thể hiểu nổi, hóa ra, tiền và khuôn mặt cũng có mối liên quan.

Giống như Tổng Nhược Cốc, đi qua chọc một cái giống như tắm biển quảng cáo, tướng mạo đẹp, khí chất sạch sẽ, lại thông minh, là sinh viên làm part time! Biểu tượng tốt đẹp như thế, dù là người nhân phẩm cần bả, hay các bác gái cò kè mặc cả ép giá, người có bệnh ép buộc, lợi dụng sơ hở của người khác, cũng không thể xuống tay, mà còn có nhiều người vây xem, nói chuyện, cùng với . . . chụp ảnh . . .

Đúng vậy, chụp ảnh. Tôi tận mắt thấy không ít du khách trong đó phụ nữ chiếm đa số, giờ điện thoại lên chụp Tổng Nhược Cốc, lựa lúc Tổng Nhược Cốc không để ý chụp một cái rồi giấu đi, cũng có người to gan hơn một chút, đưa máy ảnh thẳng hướng cậu ta kêu, “Soái ca, cười một cái nào!” Chụp ảnh ở chỗ này, thực sự là công khai.

Chắc thấy không có gì, nên Tổng Nhược Cốc cũng không quan tâm những hành động như thế, thỉnh thoảng tâm tình tốt còn có thể quay lại cười với đám người đó.

Nam sinh đẹp trai đội mũ lưỡi trai gấu trúc, nụ cười dịu dàng rực rỡ, trong khung cảnh hàng loạt gấu trúc bông, nam sinh còn cầm sách chuyên ngành ... Hình ảnh này được người ta tung lên mạng sau đó forward đi. Vì thế Tổng Nhược Cốc trở thành tiêu điểm trên mạng trong một thời gian.

Nổi tiếng phải trả giá khá lớn, cậu ta trở thành tiêu điểm, có không ít người đặc biệt chạy đến núi Bích Phòng xem cậu ta, khiến cậu ta thấy phiền phức, cho dù mức tiêu thụ cao thế nào, cũng không ngăn được quyết tâm dọn đồ rời đi của cậu ta.

Trước khi rời đi một ngày, cậu ta tới gặp tôi, muốn mời tôi đi tour trong thị trấn, tôi vui vẻ đồng ý.

Thực ra kỳ kiến tập của tôi đã kết thúc, cho nên còn ở căn cứ không đi, thứ nhất là luyện tiếc mấy người bán hàng, thứ hai là luyện tiếc khung cảnh xinh đẹp, khụ khụ. . .

Mặc dù là kỳ nghỉ hè, nhưng không phải là ngày nghỉ lễ, cho nên du khách đi du lịch cũng không nhiều, tới nơi này hầu hết là học sinh sinh viên hoặc các nhà nghệ thuật gia đến tìm cảm hứng.

Ngày chúng tôi đi, ở trên cầu Nhị Tiên, thấy vài người đang vẽ cảnh thực. Năng lực thưởng thức của tôi đối với mỹ thuật tạo hình chỉ giới hạn ở chỗ phân biệt được cái nào đẹp, cái nào chưa tốt, nhưng Tổng Nhược Cốc có vẻ am hiểu, cậu ta còn giả trang thành chuyên gia nói chuyện một lúc với bọn họ, khiến cho bầu không khí rất sôi động.

Cầu Nhị Tiên xây cong lên theo hình trăng, hơi dốc một chút, coi như là điểm cao nhất trong thị trấn cổ, đứng trên đó nhìn xuống, cảnh tượng đập vào mắt giống như một bức tranh thủy mặc nhạt màu từ lâu đời. Mặt trời như một quả trứng vịt muối, tỏa ra ánh nắng đỏ rực, bầu trời rủ bóng núi mây xanh nhạt, tô điểm lên những hàng cây xanh đậm, là khu dân cư chằng chịt. Mấy người già ngồi ở cửa nhà nói chuyện uống trà, chú cún lông vàng nhạt lười biếng nằm dưới chân. Dưới cầu có một dòng suối nhỏ, nước chảy róc rách, không khí mát mẻ phả vào lòng người. Nói chung thị trấn này tuy bị khai phá quá mức, nhưng vẫn giữ được một số nét cổ xưa và sự yên bình đặc thù của thị trấn cổ.

Tôi và Tổng Nhược Cốc sánh vai đi trên cầu, tôi không nói cho cậu ta biết tôi ghen ghét và đố kị,

“Không nhìn ra cậu còn có thể vẽ đây.”

Cậu ta không hề khiêm tốn, “Những thứ tôi biết còn rất nhiều.”

“Sẽ sinh được em bé nữa chứ?”

“Có người sẽ được.”

. . . . Tôi hơi ghen tỵ với mẹ của em bé tương lai của cậu ta đấy.

Bỏ qua suy nghĩ tiêu cực trong đầu, tôi nói, “Lúc trở lại về cho tôi bức tranh đi.” Sau này cậu ta sẽ cách tôi càng lúc càng xa, coi như giữ lại kỷ niệm.

“Muốn làm người mẫu cho tôi? Được, cậu chuẩn bị nude đi.”

Cậu ta nói câu này hậu quả là tôi trượt chân, suýt chút nữa ngã xuống cầu. May mà cậu ta phản ứng kịp, kéo cánh tay tôi, chờ lúc tôi đứng vững, cậu ta không quên bình luận, “Ngu ngốc.”

Ngu ngốc thì ngu ngốc, sau này tôi cũng không dám . . . nói chuyện về tranh với cậu ta nữa.

Thị trấn rất nhỏ, đi qua đi lại hai vòng, xem phong cảnh, cảm nhận sự yên lặng không âm ỉ, lần du lịch này cũng không khác những điều này. Trong lúc chúng tôi đi dạo, trời đã chạng vạng, cho nên lúc chúng tôi trở về từ thị trấn, ăn món đặc sản ở quán địa phương, sau đó lại tìm một khách sạn nhỏ nghỉ lại. Tôi thay quần áo trong khách sạn, lúc trở ra, hiển nhiên đã trở thành Mathilda. Tổng Nhượng Cốc đã có thể dựa theo đặc điểm trang phục của tôi để phân biệt ai là Kỷ Nhiên ai là Mathilda mặc váy nhất định là Mathilda.

Chẳng qua hôm nay tôi mặc ít hở hang hơn, mặc một váy hoa liền dài đến đầu gối, đeo lắc tay thủy tinh màu xanh, mái tóc dài thả ra, rũ xuống ngang vai, trang điểm như mọi lần.

Tổng Nhượng Cốc khen thật lòng, “Kỷ Nhiên, cậu thật đẹp.”

Trong lòng tôi đắc ý, nét mặt lại giữ nguyên vẻ tẻ liệt, “Gọi Mathilda.”

Buổi tối sinh ra vài phần mờ ảo, tình cảm, rất nhiều ánh đèn lung linh trước các cửa hàng, ánh ra ngoài vỉa hè, soi sáng cả một dãy đường, người đi trong đó, sẽ đặc biệt có xúc động muốn dạo bước cùng người mình yêu.

Tôi nghiêng đầu nhìn người tôi yêu bên cạnh, gò má của cậu ta nhiễm ánh sáng đèn, đường nét có vẻ dịu dàng, động lòng người.

Kìm lại xúc động muốn nhào tới hôn một cái, tôi kéo cậu ta đi lên trên cầu Nhị Tiên.

Cái gọi là đùa giỡn, nó cũng cần không khí.

Ngày hôm nay trời quang, ở Nhã An được xưng là thành phố mưa là điều đáng quý đến mức nào. Trên cầu Nhị Tiên, tôi và Tổng Nhượng Cốc sánh vai ngồi ngắm sao. Bầu trời xanh như biển sâu, đáy biển được bao phủ bởi những lớp vỏ sò trong suốt, ánh sao chiếu lên mặt đất, bị ánh đèn át trở nên yếu hơn, trông có vẻ rộng rãi và sáng sủa. Từ sâu thẳm trong rừng cây truyền đến tiếng đàn du dương, trầm ấm, như cánh chim quện vào trời chiều.

Tôi nhìn gò má Tổng Nhượng Cốc, cậu ta đang ngửa đầu nhìn trời sao, hai tay chống sau đầu, cũng không biết đang nghĩ cái gì. Đường cong gương mặt hoàn mỹ giữa ánh sáng của sao và đèn, giống như là tăng thêm sức quyến rũ, khiến người ta không kìm lòng được muốn hôn một cái.

Thực tế tôi cũng làm như thế.

Tôi lên tiến lại gần cậu ta, vắt chân qua, hai đầu gối chạm đất, chống bên người cậu ta, hai tay vịn ở vai cậu ta, nhìn thẳng vào ánh mắt cậu ta.

Động tác này đối với tôi mà nói là quá to gan, tôi khấn trương đến nỗi miệng khô khốc, không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

Tổng Nhượng Cốc thu hồi ánh mắt, nhìn về phía tôi. Cậu ta vẫn duy trì động tác không trốn tránh, giống như là cố vũ, cố động suy nghĩ trong đầu tôi.

Tiến lên hôn một cái, tiến lên hôn một cái . . .

Tôi nhìn chằm chằm bờ môi của cậu ta, đường cong xinh đẹp, dày dặn, giống như là nói với tôi, tiến lên hôn một cái, hôn một cái . . .

Tôi tiến lại gần thêm một chút, cậu ta vẫn không né tránh, ánh mắt cúi xuống nhìn tôi, ánh mắt trong sáng như nước suối dưới cầu.

Cậu ta gần tôi trong gang tấc, lại có vẻ rất xa. Tôi không có can đảm hôn thật lên, lại không cam lòng buông ra, vẫn duy trì động tác bí ối này, ngẩng nhìn cậu ta.

Trên mặt cậu ta đột nhiên nở nụ cười, “Sao không tiếp tục?” Âm thanh trầm thấp, giống như là tiếng lòng.

Cậu ta nói như thế, tôi càng ngượng ngùng, không thể làm gì khác ngoài chuyện buông cậu ta ra, muốn đứng dậy.

Nhưng cậu ta lại ngồi thẳng dậy, dời tay ra đằng sau, cố định thắt lưng tôi, tay kia chuyển qua sau đầu tôi, đè ót tôi xuống khiến tôi tiến về phía trước, cho đến khi môi chúng tôi dính lại với nhau.

Tôi còn chưa hoàn hồn lại.

“Biết không,” cậu ta liếm môi một cái, cười nói, “Tuy rằng tớ rất hưởng thụ quá trình bị cậu đùa giỡn, nhưng thực sự tớ không chờ được.” Nói xong cậu ta lại hôn lên lần nữa, lần này không còn là hôn nhẹ như chuồn chuồn nước, mà như mưa xối xả, mãnh liệt khiến người ta không chịu nổi.

Trong đầu tôi dường như có gì đó nổ tung “Ầm” một cái, vỡ vụn ra đầy đất, đánh cho tôi nhất thời không thở được, trong ngực như có hòn đá nghìn cân chèn vào, chèn đến nỗi gan phổi tôi cũng thấy đau.

Cậu ta quả nhiên thích Mathilda, tôi biết mà, tôi biết mà!

Kết quả này so với chuyện “Tổng Nhược Cốc không thích Kỷ Nhiên” càng khiến tôi khó chấp nhận hơn, tôi giấy dựa kịch liệt, cậu ta lại đè tôi xuống đất, thân thể đè lên, mãnh liệt như cơn mưa rào. Sau lưng tôi là đá cứng rắn lạnh lẽo, trong khoang miệng đều là hơi thở của cậu ta, khiến người ta say mê, nhưng nghĩ đây là dành cho người khác, trong lòng tôi lại dâng lên phản cảm.

Cảm giác trên đùi có một vật cứng cứng chọc vào, tôi đỏ khốc đỏ cười. Trời ơi, tôi quay lại thời kỳ chơi trò cởi đồ!

Cậu ta thả môi tôi ra, đôi môi ẩm ướt trượt từ gò má dừng lại ở tai tôi.

“Kỷ Nhiên.” Cậu ta dán vào tai tôi, mập mờ gọi.

“Cậu sẽ không thực sự tin rằng gạt được tớ chứ?” Cậu ta cười nói, lồng ngực khẽ chấn động, cách quần áo truyền sang cho tôi, khiến tim tôi đập càng mãnh liệt.

“ . . . “ Tôi cảm thấy choáng váng, ngoại trừ há miệng thở dốc, không thốt lên được từ nào.

“Quên nói cho cậu biết, ngôn ngữ của loài hoa mồm chó thật ra là, hãy phát hiện ra tình yêu.”

Một ngày quá là mệt mỏi, huhu!

31. Chương 31: Giải Thích

Tôi thật ngốc, thật ngốc.

Sao tôi lại tin trên thế giới này có loài hoa có thông điệp “Xin tránh xa tôi một chút” cơ chứ, rõ ràng là xương rồng lại nhầm thành hoa. Tôi lại có thể tin tưởng không nghi ngờ, xem ra IQ của tôi lâu không dùng nên bị mài mòn mất rồi.

Đêm qua, lúc Tổng Nhược Cốc nói ra câu kia, tâm tình của tôi từ mùa đông lạnh giá chuyển sang mùa xuân ấm áp, từ mùa xuân ấm áp chuyển sang mùa hè oi bức, cuối cùng từ mùa hè oi bức chuyển sang mùa thu trong lành.

Hóa ra bó hoa mồm chó đó không phải là Tổng Nhược Cốc tiện tay lấy.

Hóa ra cậu ấy cũng thích tôi.

Hóa ra trò nghịch ngợm của tôi từ trước đến nay đều không qua khỏi ánh mắt của cậu ấy.

Hóa ra cậu ấy luôn tham gia vào trò đùa của tôi.

Hóa ra, . . . hóa ra tôi là một đứa ngốc . . .

Tôi cảm động vì lời tỏ tình của Tống Nhược Cốc, cũng ngại ngùng vì sự ngốc nghếch của mình, giây dựa một lúc, cũng mặc kệ mọi thứ, chủ động ôm cổ cậu ấy hôn lên.

Tống Nhược Cốc đối với hành động của tôi rất hưởng thụ, chứng cứ là thứ ở trên đùi tôi cứng thêm một ít.

Tôi theo bản năng muốn thu chân lại, nhưng tôi lại bị cậu ấy đặt dưới thân, chân khẽ động lại cọ vào cậu ấy.

“Ừm . . .” Cậu ấy thoải mái rên lên, mút môi của tôi, cười nhẹ, “Tiếp tục . . .”

Tôi động cũng không dám động.

Theo ánh sáng của những ngôi sao, tôi thấy cậu ta nhìn rất khổ sở, trên trán toát mồ hôi.

“Trở về thôi.”

“Ừ.”

Lúc trở lại, bước chân của Tống Nhược Cốc hơi kỳ lạ, tôi muốn cười lại sợ cậu ấy xấu hổ, về đến phòng mới ôm bụng bò lên giường cười lăn lộn.

Ngày hôm sau, lúc gặp Tống Nhược Cốc, thì mặt cả hai đều có dấu hiệu ngủ không đủ giấc. Tối hôm qua tôi thực sự mất ngủ, vừa nghĩ đến chuyện Tống Nhược Cốc cũng thích tôi, tôi làm sao có thể ngủ được chứ. Cho nên ngày hôm qua tôi lăn lộn trên giường một đêm, thỉnh thoảng lại cười hắc hắc như một đứa ngốc.

Nhưng sớm nay lúc đối diện với Tống Nhược Cốc, tôi vẫn cảm thấy mất tự nhiên, cảm đầu ăn không nói câu nào.

“Ăn từ từ,” Tống Nhược Cốc lấy khăn tay lau miệng giúp tôi một cái, ánh mắt cậu ấy dừng trên môi của tôi, “Còn chưa khỏi sao?”

Ý cậu ấy là vết thương nhỏ xíu trên môi tôi, đêm qua bị cậu ta cắn, tuy đã khép miệng lại, nhưng vẫn còn vết tích, đụng mạnh cũng sẽ hơi đau. Nhưng tên đầu sỏ gây nên không hề thấy hổ thẹn, nụ cười kia, giống như đang nhìn thành quả lao động.

Cầm thú! Khinh bỉ cậu ấy!

Ăn xong, Tống Nhược Cốc đưa ra quyết định, cậu ấy không đi, muốn ở lại cùng tôi chăm gấu trúc. Tôi khuyên cậu ấy mãi, cậu ấy lại không hài lòng, “Cậu bỏ được tớ à?”

“Tớ cũng phải về nhà mà, thật đấy,” tôi nói, “Còn nửa tháng nữa là khai giảng, nếu như tớ tiếp tục không về nhà, mẹ tớ sẽ giết chết tớ.”

Cho dù nói thế nào, chúng tôi vừa mới xác định quan hệ đã lại chia lìa.

Tôi và cậu ấy đều không nở, cho nên ở một góc khuất trong sân bay, Tống Nhược Cốc tiến hành một trận tàn phá khá là ác liệt với tôi, khiến môi tôi sưng lên giống như là trúng độc, lúc đó cậu ấy mới hài lòng rời đi, lúc gần đi còn đưa cho tôi tấm ảnh, bảo là nhìn vật nhớ người.

Nhìn người này lúc yêu đương chỉ số thông minh cũng tụt giảm, tôi sẽ không nói cho cậu ta biết, thật ra chúng tôi có thể gọi video cho nhau.

Ngày tôi vừa bước chân lên mảnh đất quê hương, mẹ tôi đã phát hiện ra bí mật của tôi, “Con yêu rồi?”

Tôi thật, thật sự muốn quỳ xuống lạy mẹ, người thật có tiềm năng làm thầy bói, tôi còn chưa nói làm sao mẹ lại phát hiện ra chứ?

“Chứng cứ?” Tôi hỏi.

“Mẹ là mẹ con.”

“ . . . ”

Cho nên tối hôm đó, tôi đưa ảnh chụp của Tống Nhược Cốc, phổ cập ẹ bạn trai hiện tại của tôi, cũng là mối tình đầu của tôi.

Ánh mắt của bà như ngọn đuốc, chỉ thẳng vào vấn đề, “Đây là người đi thuê phòng cùng con?”

“Không phải thuê phòng!”

Sau đó bà nói lời sâu xa với tôi, lòng tự trọng của một cô gái quan trọng thế nào, ngôn từ tha thiết, án lệ dồi dào. Rồi chỉ cho tôi cách kéo dài thời gian cũng là một kỹ năng mạnh mẽ, nếu như sử dụng kỹ năng này, theo như hướng dẫn của mẹ tôi, nó sẽ thành vũ khí đánh đâu thắng đó, có thể đánh đối phương rằng rơi đầy đất.

Cho đến khi tôi ôm bắp chân bà, nước mắt đầm đìa hướng về phía bà thề giữ gìn tuyệt đối trước hôn nhân, lúc này bà mới hài lòng dừng lại, khiến tôi mệt mỏi, mới xiêu vẹo đi về ngủ.

Bị hành hạ đến nửa đêm, tôi mệt mỏi đến nỗi sức về phòng mình cũng không có, làm tổ ngay ở sô pha không muốn động.

Thực ra bản thân tôi không hề ghét có chuyện gì đó trước khi kết hôn, dù sao thời đại khác nhau, quan niệm tuổi trẻ và thế hệ trước khác nhau. Chẳng qua đã đồng ý với mẹ tôi, tôi cũng chỉ có thể tuân thủ.

Huống hồ, tôi và Tống Nhược Cốc mới ở chung được vài ngày, bây giờ nói chuyện này, tính thời gian thì còn hơi sớm.

Ngày thứ hai về tới nhà, Tống Nhược Cốc đã phát hiện ra chuyện “Hóa ra chúng tôi có thể gọi video cho nhau.” Tuy rằng gọi video nói chuyện hình ảnh không được tốt, nhưng đủ an ủi nỗi khổ tương tư. Vì thế, thời gian còn lại của kỳ nghỉ hè, thú vui hàng ngày của chúng tôi là gọi video cho nhau. Thực ra tôi không được tính là người nói nhiều, Tống Nhược Cốc lại càng nói ít, cho nên có khi chúng tôi không nói lời nào, cứ mở video như thế, ai làm chuyện người đó, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn đối phương một cái, trong lòng tràn ngập cảm giác ngọt ngào thỏa mãn.

Chẳng qua bình thường bên kia Tống Nhược Cốc còn xuất hiện bóng dáng mẹ của cậu ấy, cậu ấy giải thích chuyện này là do mẹ cậu ấy nhớ tôi. Sau đó bác ấy sẽ gạt Tống Nhược Cốc qua một bên, ngồi chính giữa nói chuyện với tôi.

Ngoài thời gian ngồi trước máy tính, thỉnh thoảng tôi cũng sẽ đi chơi với Sử Lộ, đa số là cậu ta tới tìm tôi, hai người cùng xem ti vi hoặc chơi game, hoặc ra ngoài đi ăn gì đó rồi đi xem phim.

Tôi đặc biệt bội phục Sử Lộ ở một điểm, cậu ta lúc đối mặt với tôi thì không hề biết xấu hổ, giống như cậu ta luôn là người bạn thân thiết của tôi, từ trước đến nay chưa từng xuất hiện tâm tư khác. Biểu hiện của cậu ta tự nhiên như thế, tôi càng không có ý định xa lánh cậu ta, nên chơi thì chơi, nên đùa thì đùa.

Sau mẹ tôi, Sử Lộ là người thứ hai phát hiện ra người yêu của tôi.

“Tống Nhược Cốc?” Cậu ta hỏi.

Tôi nghiêm túc gật đầu.

“Tôi ghét cậu ta!” Cậu ta tức giận nói.

“Nếu như cậu thích cậu ấy mới là đồ xấu xa đấy,” tôi cười bóp mặt cậu ta, “Tôi cũng không muốn tranh cướp đàn ông với cậu.”

“Thua cậu ta, tôi không phục, không phục.” Sử Lộ ngã trên sô pha nhà tôi, che ngực làm động tác ói máu.

“Cậu nên nghĩ rằng, tôi là một tai họa, ai ở cùng một chỗ với tôi đều gặp họa. Cho nên Tống Nhược Cốc đang gánh tai ương cho cậu.” Tôi an ủi cậu ta.

Sử Lộ nằm trên ghế sô pha suy nghĩ một chút, nhắm mắt nói, “Không được, Kỷ Nhiên, cậu phải để lại cho tôi chút kỷ niệm.”

“Cậu muốn cái gì?”

Cậu ta ngẫm nghĩ một lát, đột nhiên chỉ vào Ti Vi, “Tôi muốn nó.”

Tôi thở dài, “Ti Vi đó là mẹ tôi mới mua, cho cậu mẹ sẽ giết tôi. Ngoan, sau này tôi có tiền sẽ mua cho cậu cái khác.”

“Ai muốn Ti Vi!” Cậu ta đứng dậy, đến trước Ti Vi, chỉ vào vật nhỏ bên cạnh, “Tôi là muốn cái này.”

Thứ cậu ta muốn là viên ngọc trai Tống Nhược Cốc tặng tôi. Lúc tôi về đến nhà, tìm một cái lót để trên kệ, sau đó đặt cạnh Ti Vi. Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào viên ngọc trai, tỏa ra một luồng ánh sáng, ánh sáng chuyển động, vô cùng đẹp.

Sử Lộ đối với cái gì đẹp đều không có sức chống cự. Nếu như cậu ta muốn cái khác tôi sẽ cho cậu ta, nhưng vật trước mắt là của Tống Nhược Cốc tặng tôi, tuy nó chỉ có giá hai mươi đồng, nhưng ý nghĩa to lớn. Đây là quà cậu ta từ Đại Liên đến Nhã An tặng cho tôi, bây giờ chúng tôi đều thích nhau, viên ngọc nhỏ xinh này tràn đầy tình ý.

Cho nên tôi kiên trì chưa từng có từ trước đến nay, bảo vệ tài sản cá nhân của mình, Sử Lộ không từ bỏ ý đồ, âm ỉ hơn nửa ngày tôi vẫn không đồng ý với cậu ta như cũ.

Cuối cùng cậu ta không thể nói gì khác ngoài câu, “Không cho cũng được, cậu cho tôi mượn chơi vài ngày đi.”

Tôi chỉ có thể lùi một bước, chơi thì chơi, cái này, nhìn có vẻ rắn chắc, để chơi hẳn không có vấn đề gì. “Nếu như cậu dám ném bỏ, tôi tuyệt đối có cách khiến cậu sống không bằng chết.” Tôi hung ác cảnh cáo cậu ta, đưa viên ngọc trai đặt trong tay cậu ta.

Sau đó tên nhóc này ôm viên ngọc trai vui vẻ chạy đi.

Thêm hai ngày lại đến ngày đi học. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời tôi mong chờ khai giảng như thế, bởi vì khai giảng có thể nhìn thấy Tống Nhược Cốc.

Tống Nhược Cốc đến trạm xe đón tôi và Sử Lộ, trong dòng người chen chúc nhau, vừa nhìn thấy tôi thì không cố kỵ muốn hôn tôi, may mà tôi vẫn còn lý trí tránh đi, nếu không thì thật xấu hổ.

Cậu ấy không thể làm gì khác ngoài chuyện thuận theo, ôm tôi một cái.

Lần thứ hai cảm nhận được mùi vị quen thuộc, tôi hơi kích động. Có thể nói, tương tự là một loại bệnh, “Một ngày không gặp như cách ba thu.” Đây tuyệt đối là sự thật.

Thế là khi vừa về đến trường học, chúng tôi vứt Sử Lộ ở một bên, hai người hẹn hò. Bởi vì tôi hơi mệt mỏi, cho nên cũng không chơi nhiều lắm, chỉ đi ăn cơm rồi đi xem phim. Bộ phim được xưng là mối tình bi thương khiến người dân cả nước xúc động, có người nói đây là phim kinh điển. Nhưng toàn bộ thời gian chiếu người xem đều lau nước mắt, tôi và Tống Nhược Cốc ngồi chính giữa thì cười ngây ngô. Đợi đến lúc hết giờ, hai người cũng không biết nội dung bộ phim nói về cái gì.

Tuy rằng như thế nhưng vẫn vui vẻ như cũ.

Chúng tôi nắm tay nhau đi trong bóng đêm của sân trường, phương Bắc đã vào thu, hôm nay mới mưa một trận, vì thế khí trời hơi se lạnh, nhưng tôi vẫn mặc quần short ngắn. Tống Nhược Cốc rất quan tâm tôi, cậu ấy lấy áo khoác của mình phủ cho tôi, áo này so với tôi thì quá lớn, gần như che kín quần của tôi, khoác lên người giống như là bao tải, chẳng qua tôi vẫn cảm thấy rất hạnh phúc.

Lúc Tống Nhược Cốc đưa tôi về phòng ngủ, chúng tôi gặp Tần Tuyết Vi ở dưới tầng. Thật ra đây không được tính là tình cờ, tôi và cô ấy ở cùng một dãy nhà, mà tôi và Tống Nhược Cốc cứ nán ná khá lâu ở dưới đó, cho nên . . .

Tần Tuyết Vi nhìn thấy chúng tôi nắm tay nhau, mặt tối sầm. Chờ cô ấy đi rồi, tôi quay đầu lại trừng Tống Nhược Cốc, “Có phải cậu còn chuyện gì chưa giải thích với tớ không?”

Ngón tay Tống Nhược Cốc khẽ miết nhẹ má tôi, cười nói, “Kỷ Nhiên, cuối cùng cậu cũng ghen với cô ấy.”

Tôi đỏ mặt, “Không được lảng sang chuyện khác, thành thật khai báo đi.”

“Lúc tớ và cô ấy chia tay, cô ấy đúng là có nói thích tớ, nhưng giữa hai đứa không hề có chuyện gì.”

“Không có gì? Không có gì, mà cậu để cô ấy chen ngang đi kiến tập, còn . . . mặc áo đôi nữa.”

“Dù sao tớ với cô ấy cũng là bạn bè, chuyện kiến tập, cô ấy muốn đi tớ cũng không tiện từ chối.

Còn chuyện áo đôi, tớ thề, lúc tớ thấy cô ấy mặc thế, cũng kinh ngạc như cậu.”

“Thật?”

Cậu ấy thở dài, cười khổ, “Vốn dĩ còn muốn tương kế tựu kế chọc tức cậu một chút, không ngờ là làm hại chính mình.”

“Nhưng cậu còn chủ động kéo tay cô ấy.”

“Lúc tớ chủ động kéo tay cô ấy, cậu đang làm gì?”

“ . . . ” Hình như lúc đó tôi đang hôn Lão Lục . . .

“Cho nên,” cậu ta hôn trán tôi một cái, “Tớ biết tại sao cậu phải hôn Lão Lục, vì sao lúc nào cũng khiến tớ thấy, cho nên cậu cũng nên biết vì sao tớ lại chủ động kéo tay cô ấy, tại sao phải nói lời tổn thương cậu. Nói tới nói lui, hai chúng ta sẽ không được tự nhiên. Sau này, chúng ta không như thế nữa, được không?”

“Đương nhiên sẽ không, bây giờ cậu đã là người của tớ rồi.” Tôi nói, vỗ vỗ vai cậu ấy.

“Phải, tớ đã là người của cậu,” cậu ta hôn hờ, tiến đến bên tai tôi, môi như có như không ma sát lỗ tai tôi, “Cho nên, cậu phải có trách nhiệm với tớ.”

. . . Sao tôi lại có cảm giác đề tài của chúng tôi ngày càng xa, không thích hợp với trẻ em thế này.

Tôi vội ho một tiếng, nắm chặt áo trên người, “Áo này tớ mặc trước, sau tớ sẽ giặt sạch giúp cậu.” Tôi cũng phải giả vờ hiền lương thực đức chút chút, ha ha ha.

“Không, bạn gái Tống Nhược Cốc tớ chỉ dùng để yêu thương, cậu không cần phải làm những thứ này cho tớ.” Cậu ta lắc đầu.

Người này thật là . . . sẵn sàng, chu đáo đến lãng mạn. Ha ha.

32. Chương 32: “kỷ Nhiên, Tớ Muốn Làm Tất Cả Cho Cậu.”

Tôi vẫn cho rằng Tống Nhược Cốc nói “bạn gái chỉ dùng để yêu thương” là lời dễ ngon ngọt thuận miệng nói ra, nhưng không ngờ cậu ấy nhanh chóng thể hiện bản chất tàn bạo của người bạn trai hiểu thảo, khiến tôi hơi không chịu nổi.

Từ trước đến nay tỷ lệ nam nữ của đại học T vẫn chênh lệch, nữ sinh là tài nguyên vô cùng thiếu thốn, nam sinh ở đại học T khá lớn, ra cổng trường mắt xéch cũng thành mắt hai mí, cho nên nơi này chính là nơi bồi dưỡng ra bạn trai trung thành mãnh liệt. Tống Nhược Cốc là một người mạch máu não khác người, nhưng ít nhiều cũng bị người địa cầu ảnh hưởng, bắt đầu càng bước càng xa trên con đường trung thành không lối về.

Cái gì mà đưa xe đạp đi học, mua bữa sáng, gấp thức ăn, lọc xương cá, tất cả chi tiêu đều trả tiền . . . những điều đó không là gì cả, có một lần tôi bị cảm nóng sốt, bản thân còn chưa thấy khó chịu, ngược lại cậu ấy đã gấp đến nỗi miệng nói không ngừng nghỉ.

Cậu ấy lại còn giúp tôi chọn môn tự chọn. Môn học của bọn tôi không giống nhau, nhưng cậu ấy bình thường đều lên lớp với tôi. Tôi có lớp về kinh tế học, rất buồn chán, có Tống Nhược Cốc cùng một chỗ, tôi lại càng nghe không vào, mặc dù cậu ấy không nói lời nào, nhưng cứ nhìn chăm chăm má tôi, tôi cũng không chịu nổi, chỉ một lát là mặt nóng rần lên. Chẳng lẽ tên nhóc này thuộc loài ếch, tại sao có thể ngồi một chỗ không nhúc nhích, giống như chờ con mồi, ngay cả mắt cũng không chớp.

Tôi viết chữ trên vở đưa cậu ấy đọc, đừng nhìn!

Cậu ấy lại viết hàng chữ bên dưới: Cậu hôn tớ một cái.

Trong giảng đường của một môn học có hơn một trăm người, cậu ấy nói yêu cầu này thật quá vô sỉ. Tôi phát hiện Tống Nhược Cốc người này quả là tên biến thái, cậu ấy đặc biệt thích thân thiết ở nơi đông người, nhưng ở nơi công cộng, tôi chỉ chấp nhận giới hạn đến mức nắm tay, cho nên cậu ấy sẽ không được như ý. Mỗi lúc như thế, cậu ấy sẽ dùng ánh mắt nóng bỏng, nhìn chằm chằm tôi không hài lòng, cho đến khi mặt tôi đỏ bừng. Sau đó tên nhóc này còn giải thích cho hành động của bản thân: “Tớ đặc biệt thích bộ dạng xấu hổ của cậu.”

. . . . Xấu hổ em gái cậu ấy.

Cho nên bây giờ Tống Nhược Cốc lại hứng thú trò đùa cũ, tôi bị nhìn đến nổi máu dồn lên mặt, giảng viên nói một chữ cũng không vào. Vì thế tôi đưa tay tiếp cận bấp đùi của Tống Nhược Cốc, sau đó dùng lực véo một cái . . . Đau chết cậu đi!

“A . . .” Tống Nhược Cốc cau mày khê kêu, mỉm cười nhìn về phía tôi, ánh mắt như nước, vẻ mặt kia, không giống như đang đau, mà ngược lại giống như đang vô cùng hưởng thụ.

“” Đối phó với một người lì lợm biến thái như thế, tôi thật sự không biết nên làm gì cho phải.

Giảng viên nghe được động tĩnh bên này, chỉ Tống Nhược Cốc trả lời câu hỏi, tất cả nội dung liên quan đến câu hỏi tôi không nghe hết, chỉ nhớ được bốn chữ “hiệu ứng cận biên.”

Nhưng Tống Nhược Cốc không hề nghĩ ngợi trả lời đáp án.

Giảng viên hài lòng gật đầu, cầm danh sách hỏi, “Trò tên gì?” Để cổ vũ sinh viên trả lời câu hỏi, mỗi một lần trả lời sẽ được cộng thêm vào thành tích cuối khóa.

Tống Nhược Cốc mặt không đổi sắc nói, “Kỷ Nhiên, lớp xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx.”

Tên nhóc này khá là nổi tiếng, xung quanh có không ít bạn học nhận ra cậu ấy, đều dùng ánh mắt lên án cậu ấy vô sỉ.

Sau khi cậu ấy ngồi xuống, viết trên vở tôi: Thương gì?

Cậu muốn cái gì?

Cậu vừa làm đau tớ.

Cho nên?

Xoa xoa cho tớ.

Cút!

“Thật không dịu dàng.” Lúc tan học, Tống Nhược Cốc cầm túi dẫn tôi đi, vừa đi vừa nói chuyện.

Đêm đã khuya, đèn đường cũng không quá sáng, chiếu bóng người xuống mặt đất cũng không rõ.

Tôi quay đầu nhìn gò má dịu dàng, đường nét sắc sảo của cậu ấy, cậu ấy đang rũ mắt, lông mi rậm che đi ánh mắt.

Tức giận?

Tôi kéo cậu ấy đến góc vắng vẻ, ở đây không có ngọn đèn, và ánh trăng chiếu đến, bị khu vực sáng bên ngoài khiến cho càng thêm u tối. Tôi kéo cậu ấy dựa lên tường, nhón chân lên hôn cậu ấy.

Cậu ấy lập tức đáp lại tôi dữ dội, khê cắn môi tôi, đầu lưỡi tiến vào thần tốc, vừa hôn và thở dốc kịch liệt, cánh tay không kiềm chế được ôm chặt.

Nói theo cách nào đó, nam sinh thật dễ dỗ.

Hôn rồi lại hôn, động tác của cậu ấy cũng không hề yên ổn. Cậu ấy vuốt ve thắt lưng tôi, ngón tay khê dò vào quần áo tôi.

Tôi cương quyết đẩy tay cậu ấy ra, đầu cũng nghiêng sang một bên, tránh sự truy đuổi của cậu ấy.

“Kỷ Nhiên,” miệng cậu ấy dí sát vào tai tôi, thấp giọng thở dài, hơi thở vẫn hỗn loạn nóng bỏng như trước, “Thời kỳ động dục của sư tử là chín tháng, gấu trúc là bốn tháng.”

Tôi xin cậu, tôi là sinh viên khoa sinh học, không cần cậu phổ cập kiến thức này cho tôi.

Cậu ấy cọ cằm vào cổ tôi, nói thêm: “Chỉ có loài người, mỗi ngày đều là thời kỳ động dục.” Giọng nói ám muội, tôi thậm chí còn có thể cảm nhận được cậu ấy nuốt nước miếng.

Tôi chạy trốn.

Vốn tưởng rằng lúc gặp lại hai người sẽ xấu hổ, nhưng ngày hôm sau cậu ấy giống như không có chuyện gì, trước khi tôi tan học chạy đến trước giảng đường của tôi, nhìn thấy tôi thì cười toe toét hỏi tôi buổi trưa muốn ăn gì. Bị cậu ấy khuấy động như thế, tôi một chút xấu hổ cũng không có, ngồi trên xe cậu ấy vui vẻ đến căng tin.

Về môn học tự chọn, chúng tôi không có cuộc thi cuối khóa, chỉ nộp một bài tiểu luận chấm điểm lấy thành tích cuối cùng. Tổng Nhược Cốc lấy nguyên một bài hơn mười nghìn chữ đề tài khủng hoảng kinh tế, có luận điểm có luận cứ còn có số liệu phân tích phức tạp, tuy tôi đọc không hiểu, nhưng giảng viên biết, vung bút cho tôi thành tích viên mãn. Chuyện này cũng khiến giảng viên có ấn tượng sâu sắc với cậu ấy, cho đến năm ba, thấy Tổng Nhược Cốc còn thân thiết gọi một tiếng “Kỷ Nhiên” Tội lỗi, tội lỗi.

Trừ lần đó ra, Tổng Nhược Cốc còn thường thích cho tôi “ngạc nhiên thú vị”. Không biết cậu ấy học từ ai, xem trộm máy tính của tôi, thanh toán toàn bộ những món đồ tôi để trong giỏ hàng, thế nên sau đó tôi không hiểu được tại sao thường xuyên nhận được những món hàng không cần trả tiền, bản thân vô cùng hoảng sợ. Lúc tôi uyển chuyển biểu lộ tôi không thích ứng được với “ngạc nhiên thú vị” này, cậu ấy sửa thành tặng những món quà nhỏ. Lúc thì cốc đôi in hình hai đứa tôi, lúc thì đồ trang sức dễ thương hay đáng yêu nào đó, lúc thì hoa cậu ấy tự làm, lúc thì poster hoạt hình cậu ấy tự vẽ, lúc thì món đồ chơi kỳ lạ nào đó, rất nhiều rất nhiều thứ, không phải ngày đặc biệt nào cả. Chắc là được chuyên gia chỉ điểm, quà tặng của cậu ấy đều mới mẻ, đơn giản đáng yêu, giá cả cũng không đắt, không khiến người ta từ chối được. Sau đó mới biết mẹ cậu ấy là chuyên gia tư vấn tình yêu của cậu ấy.

Tôi thường mua những chiếc hộp khá lớn để đựng những bảo bối này. Lúc chị em phòng ký túc xá thấy đều khen Tổng Nhược Cốc dịu dàng chăm sóc.

Đúng vậy, thật sự là rất chăm sóc . . . Có một ngày, tên nhóc ấy rất bình tĩnh hỏi tôi, có cần cậu ấy mua giúp tôi bằng vệ sinh không.

. . . . Không cần!

Tôi từ nhỏ đến giờ chưa từng gặp qua người nào như thế, dịu dàng đến nỗi có thể hòa tan xương của bạn. Điều này khiến tôi vô cùng cảm động, trái tim trong ngực lại đập rộn ràng.

Một lần, hai chúng tôi đang ăn cơm, tôi thấy Tổng Nhược Cốc bóc từng con tôm một, sau đó đắp thành đống, đưa đến trước mặt tôi. Tôi khá là cảm động, nói, “Tổng Nhược Cốc, cậu không cần phải như thế.”

“Kỷ Nhiên, tớ muốn làm tất cả cho cậu.”

Tôi là người khó rơi nước mắt, từ lúc tốt nghiệp mẫu giáo đến giờ số lần khóc đếm được trên hai đầu bàn tay, có những lần thâm kịch của nhân gian, cũng có chuyện tình cảm lưu luyến yêu thương khiến người ta cảm động rơi nước mắt . . . Nhưng chưa từng khiến tôi rơi nước mắt, nhưng lúc này, bởi vì Tổng Nhược Cốc nói một câu rất đơn giản, khiến tôi không nhịn được, òa khóc.

Trên thế giới này, có một người, cậu ấy không phải bố cũng không phải mẹ bạn, nhưng lại săn sóc tỉ mỉ, quan tâm đầy đủ đến bạn, luôn luôn để ý bảo vệ bạn, khiến bạn vui vẻ hạnh phúc, không khiến bạn khổ sở, luôn cố gắng hết mình vì bạn mà không hề tính toán, chỉ là vì, cậu ấy yêu bạn.

Tình yêu như vậy, đứng ngoài thì bạn sẽ không có cảm giác gì, nhưng một ngày bạn là nhân vật chính, nhất định bạn sẽ hạnh phúc rơi nước mắt cho dù bạn là người khó khóc đến mức nào.

Ngày đó nước mắt của tôi càng đổ càng không ngừng được, nằm trong lòng Tống Nhược Cốc khóc nửa buổi, cậu ấy vừa nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng tôi vừa dịu dàng an ủi tôi, giọng nói trầm thấp ngọt ngào như là suối nước chảy đêm xuân, có hiệu quả làm yên lòng người vô cùng. Tôi đắm chìm trong dòng suối ấy, thầm nghĩ đời này tôi thật sự thua trong tay cậu ấy.

Nếu có một người đàn ông, người đó tốt với bạn vô điều kiện, trong mắt ngoại trừ bạn không còn bất cứ điều gì. Như thế bạn phải giữ lấy ngay lập tức.

Cho nên mới nói, đối với tình yêu, dịu dàng mới là vũ khí trí mạng nhất.

Thế nhưng có một ngày, Tống Nhược Cốc dịu dàng tức giận.

Chuyện là như thế này. Cậu ấy cho tôi viên ngọc trai giả kia, bị tôi cho Sử Lộ chơi. Tên nhóc Sử Lộ này cầm chơi rất là vui vẻ, không biết sung sướng kiểu gì lại xuất hiện trước mặt Tống Nhược Cốc.

Tống Nhược Cốc liếc một cái liền nhận ra thứ đó. Vì thế cậu ấy rất tức giận.

Sử Lộ còn không ngại chuyện chưa âm ỉ, đặc ý nói với Tống Nhược Cốc, “Là Kỷ Nhiên cho tôi.”

Tôi lúc đó cũng ở đây, chợt dạ thề thốt phỉ nhận viên này không phải là viên cậu ấy cho tôi.

Quả quyết rằng cùng một lô sản xuất, cậu ấy có thể mua, người khác cũng có thể mua.

Tống Nhược Cốc nào dễ gạt như thế, cậu ấy híp mắt, nhìn tôi nguy hiểm, kiên quyết yêu cầu tôi ngay lập tức mang viên ngọc trai đó cho cậu ấy xem.

Tôi làm gì có, vì câu trên nói dối nên câu sau cũng phải nói dối theo, “Để ở nhà rồi . . . “

“Về về nhà lấy đi.”

Về nhà lấy? Đổi mấy trăm đồng tiền lộ phí để lấy viên ngọc trai đáng giá hai mươi đồng, như thế có hợp lý không?

“Hay chuyển phát nhanh.”

Tôi chỉ có thể đồng ý với cậu ấy, để mẹ tôi nhanh chóng chuyển tới, nghĩ sẽ lấy viên ngọc trai từ chỗ Sử Lộ về là được rồi. Kết quả Tống Nhược Cốc tỏ vẻ rất gian trá, để phòng ngừa chúng tôi gian dối, viên ngọc trai của Sử Lộ tạm thời do Tống Nhược Cốc giữ.

Sử Lộ đương nhiên không đồng ý.

“Nếu không thì tôi phải trông cậu 24/24 giờ.” Tống Nhược Cốc đưa ra một đề nghị khác.

Vì thế Sử Lộ ngoan ngoãn giao viên ngọc trai kia ra.

Đối mặt với tình huống đồng bọn như heo, tôi chỉ có thể xin giúp đỡ vận năng của internet. Hiện nay mua sắm trên mạng rất phát triển, chỉ có thứ bạn không nghĩ ra chứ không có thứ bạn không mua được, muốn tìm viên ngọc trai nhân tạo như thế cũng không quá vất vả.

Nhưng sự thật . . . vô cùng vất vả.

Nói thế nào nhỉ, thật ra viên ngọc trai này của tôi điều kiện rất cao, muốn hình dạng tương đồng, kích thước tương tự, màu sắc tương tự, còn muốn chế tác tinh xảo, hiệu ứng tốt, lấy càng nhanh càng tốt . . . Những điều kiện này cộng lại, số lựa chọn ít đi rất nhiều.

Tìm kiếm nhiều nơi, tôi ở trên taobao cắn răng bỏ ra hai trăm đồng mua một viên, lúc nhận hàng vừa nhìn đã thấy thất vọng, đừng nói là Tống Nhược Cốc, đến tôi còn có thể nhận ra hai viên hoàn toàn khác nhau.

Đến lúc này tôi mới nghĩ ra chuyện bất thường.

Sao viên ngọc trai giá hai trăm đồng lại không thể so được với viên ngọc trai hàng giả giá hai mươi đồng đây.

“Đánh mất rồi?” Tống Nhược Cốc khoanh tay, vẻ mặt lạnh lùng. Toàn thân toát ra vẻ chỉ cần lại gần cũng có thể thành băng, người quý chó lại gần.

Tôi rụt cổ, “Đúng thế.”

“Nhưng bây giờ tớ muốn lấy về, làm sao bây giờ?”

“Nếu không Ừ tớ trả lại tiền gốc cho cậu?”

“Được,” cậu ấy nhướn mày cười nhạt, ở trước mặt tôi đưa ra một tờ giấy, “Đây là hóa đơn, tớ cũng không cần trả lại toàn bộ, cậu theo đó trả 80% là được rồi.”

Hóa đơn đỏ, tôi vừa nhìn, chữ số phía trên khiến tôi sợ hãi, tôi sợ đến nỗi răng run bần bật, “Cái này, cái này, cái này, cái này, cái này là hóa đơn giả đúng không?”

“Cậu nói xem?” Cậu ấy cười như không cười, ánh mắt nguy hiểm.

“Nhưng không phải cậu nói là chỉ hai mươi sao”

“Tớ chưa từng nói, là cậu nói.”

Tôi nhớ lại, đúng thế, tôi đoán hai mươi đồng, lúc đó cậu ta không thừa nhận cũng không phủ định. Trách chỉ có thể trách tôi trước đó cho rằng đó là đồ giả. Nhưng nó đẹp như thế, hoàn mỹ là thật, sao lại là giả chứ.

Xem ra lần này tôi lại ngốc rồi.

“Trả tiền đây.” Tống Nhược Cốc lạnh lùng nói.

“Có thể trả góp không?”

“Không thể.”

“Vậy trả bằng thịt.”

“. . . .” “Tình huống này sẽ phát triển theo xu hướng khẩu vị nặng sao.

Cậu ấy nắm cầm tôi, ngón tay xoa nhẹ môi tôi, đột nhiên cúi đầu, ra vẻ muốn hôn tôi.

Tôi lùi về phía sau hai bước, đưa tay đầu hàng, “Được rồi, tớ nói thật, viên ngọc trai kia là đưa cho Sử Lộ chơi, nhưng tớ không hề cho cậu ta, tớ vốn định lấy về, tớ thề! Tớ sai rồi!” Ánh mắt tôi làm bộ đáng thương, nhìn cậu ấy.

Cậu ấy thở dài, chìa tay về phía tôi, trong bàn tay cầm viên ngọc trai đó.

“Cất đi, đây là vật hẹn ước của chúng ta.” Cậu ấy nói.

“Ừ, cam đoan không bao giờ để người khác nghịch!” Tôi chân chó gật đầu, cầm viên ngọc trai kia, đặt giữa môi nhẹ nhàng hôn một cái.

“Thích hôn nó sao?” Tống Nhược Cốc không hài lòng nhìn tôi.

Tôi ôm lấy cổ cậu ấy, tiến tới hôn cậu ấy. Cậu ấy chủ động nghênh đón, cắn môi tôi rồi cùng tôi dây dưa.

Sau một lúc quần quýt, tâm tình của Tống Nhược Cốc quả nhiên tốt hơn nhiều, cậu ấy sờ môi cười, “Nhưng tớ còn muốn trừng phạt cậu.”

“Được rồi, nghiêm phạt thế nào?”

“Chưa nghĩ ra, ghi sổ trước đã.”

Tôi có dự cảm xấu.

Đối phó với Tống Nhược Cốc xong, tôi tìm Sử Lộ để giáo huấn cậu ta. Kết quả tên nhóc này đặc ý nói cho tôi biết, “Tôi sao lại không nhận ra vật kia là thật hay giả. Cho dù là cậu cho tôi tôi cũng không nhận Chẳng qua tôi muốn chọc cho tên kia tức chết mà thôi.”

. . . .Tôi còn muốn bóp chết cậu ta hơn.

Cho dù thế nào, phong ba viên ngọc trai cũng kết thúc, Tống Nhược Cốc lại khôi phục vẻ mặt tàn bạo của người bạn trai hiếu thảo, chỉ là đôi lúc ánh mắt tôi gặp cậu ấy đang nhìn tôi lộ ra vẻ nóng lòng, hỏi cậu ấy, cậu ấy trả lời, “Tôi đang nghĩ trừng phạt cậu thế nào.”

Tôi cảm giác như mình là cừu non chờ làm thịt.

Nhưng tôi tạm thời không có tâm tư nghĩ xem cậu ấy muốn nghiêm phạt tôi thế nào, vì có chuyện khác khiến tôi cảm thấy bất an.

33. Chương 33: Chuyện Bị Bỏ Thuộc

Tống Nhược Cốc muốn dẫn tôi tham gia một party, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là party do chú cậu ấy tổ chức, đến lúc đó chắc sẽ có không ít bề trên và bạn bè cậu ấy, thậm chí ông cậu ấy cũng có thể đến. Vì thế có thể nói cuối cùng cậu ấy cũng chính thức giới thiệu tôi cho bạn bè người thân.

“Cậu đùa sao?” Nói thật, tôi hơi khản trương khi thấy những người lớn tuổi, còn gặp nhiều người như thế, thật đáng sợ. . .

“Tôi chưa bao giờ đùa, tớ vẫn luôn nghiêm túc,” cậu ấy nhìn tôi, sắc mặt không tốt, “Chẳng lẽ cậu chỉ là chơi đùa?”

“Không phải, không phải, tớ không có ý đó,” tôi vội vàng lắc đầu, “Ý tớ là, . . . chuyện này, có phải quá nhanh không?”

“Nhanh? Cậu biết tớ đã chờ cậu bao lâu không?” Cậu ấy đưa cho tôi một chiếc váy, “Hơn nữa, mọi người sớm muộn gì cũng thành người một nhà. . . Thử cái này xem.”

Đúng là không coi tôi là người ngoài mà, tôi cảm thán, cầm váy mang vào phòng thử, sau khi đi ra đến bên cạnh cậu ấy, nhìn trong gương.

Không thể không nói nội hàm của Tống Nhược Cốc không tệ, chắc là có học qua thiết kế nên ánh mắt khá là độc đáo. Hiện trên người tôi đang mặc váy liền bằng cotton, phía trên màu trắng tinh, cổ tròn ngắn tay, kiểu dáng đơn giản, váy cũng nền trắng nhưng mặt trên in hình giọt nước màu xanh, trong đó còn có điểm hoa văn chú cá nhỏ, hình đơn giản nhưng rất dễ thương. Váy cao hơn đầu gối 10 cm, không dài không ngắn. Kiểu dáng váy đơn giản, đường may tinh xảo, mặc trên người lộ ra vẻ trẻ trung và sức sống, khiến cho người ta sau khi nhìn tâm tình không kiềm chế được tốt lên.

Tôi quay quay trước gương hai vòng, Tống Nhược Cốc hài lòng gật đầu, “Cũng không tệ lắm.”

“Đẹp thì đẹp thật,” tôi hơi do dự, “Nhưng không, ừ, thiếu. . . trang trọng?” Không cần mặc lễ phục gì đó sao. . .

Tống Nhược Cốc cười nói, “Không cần thiết. Đây chỉ là một party thường, cậu không cần khản trương.” Cậu ấy nói, lại lấy một đôi giày đưa cho tôi.

Đây là một đôi giày cao gót mũi tròn, cao khoảng 6 phân, cũng không xa xỉ, toàn thân giày màu trắng, trên mũi giày có điểm vài miếng thủy tinh màu lam khá lạ, hợp lại thành nơ hình con bướm.

“Cái này có ngậy thơ quá không?” Cảm giác như giày học sinh cấp hai, còn nơ con bướm.

“Không hề, phối hợp với váy của cậu vừa đẹp.” Cậu ấy thấy tôi không thừa nhận, dứt khoát kéo tôi ngồi xuống ghế, sau đó ngồi xổm thực hiện động tác kinh điển trong phim thần tượng, thay giày giúp tôi!

Cả người tôi không được tự nhiên, căng thẳng đến nỗi tay không biết để chỗ nào, “Tớ, tớ tớ tớ tự mình thay.”

Cậu ấy ngẩng đầu cười như không cười với tôi, nụ cười ầm ập như cảnh xuân tháng ba. Tôi còn chưa phản ứng gì, nhân viên bán hàng ở bên cạnh đã không chịu nổi, ôm ngực đôi mắt rục rịch sáng, “Thật ngọt ngào, thật ầm ập, thật lãng mạn!”

“ . . . “ Kết thúc đi thôi chàng trai, tôi không có thói quen âu yếm nơi công cộng.

Tổng Nhược Cốc không nghe được tiếng gào thét trong lòng tôi, cậu ấy từ từ giúp tôi đổi giày, nhưng không đứng dậy.

“Tổng Nhược Cốc?”

“ . . . “ Cậu ấy nhìn chằm chằm bàn chân của tôi. Ánh mắt kia, giống như mang theo lửa, khiến trên da thịt tôi nóng bỏng.

“Khụ, khụ, khụ”. Xem ra tên nhóc này bị trúng tà, chẳng qua đối với người mạch máu não khác người như cậu ấy mà nói, chuyện này tôi trải qua mãi rồi cũng quen.

Cậu ấy nắm cổ chân tôi, nhắc chân trái tôi lên, sau đó đột nhiên cúi đầu, hôn một cái trên mắt cá chân của tôi.

Từ góc độ của tôi nhìn xuống, chỉ có thể thấy nửa khuôn mặt của cậu ấy, đôi lông mi dày khê cúi xuống, vẽ mặt của cậu ấy vô cùng thành kính, giống như là đang đối xử với tín ngưỡng nào đó, khiến cho . . . trái tim đập loạn nhịp.

Nhân viên bán hàng điên mất rồi, che ngực hét lên, “A aa làm thế nào bây giờ! Thảm thiết quá, ghét! Thật ước mơ và đổ kỵ! Lũ loài người vô sỉ! Mau buông cô gái kia ra.”

“ “

“ ”

May mà người ở đây ít, cho nên không dọa đến những khách hàng khác.

Từ trung tâm thương mại đi ra, Tổng Nhược Cốc có vẻ có tâm sự, giống như có chuyện muốn nói với tôi, nhưng mỗi khi muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy.” Tôi hỏi.

Cậu ấy đột nhiên ôm tôi, cánh tay ép chặt, cầm cọ cọ ở cổ của tôi, rầu rĩ nói: “Kỷ Nhiên, khi nào cậu mới làm người mẫu cho tớ?”

Tôi không hiểu sao đột nhiên cậu ấy lại hỏi vấn đề này, chớp mắt suy nghĩ một lúc lâu, sau khi đem câu nói “làm người mẫu” và “không mặc quần áo” kết hợp làm một, lúc ấy tôi mới hiểu ra, hình như cậu ấy đang kín đáo đòi hỏi.

Khụ khụ, ha hahaha

Dưới sự giầy vò của Tổng Nhược Cốc, cuối cùng tôi vẫn phải mặc chiếc váy và đôi giày ngầy thơ kia, tuy rằng mọi người nhìn vào đều bày tỏ sự kết hợp vô cùng ăn ý nhưng không thể thay đổi bản chất ngầy thơ của nó, . . . ha ha.

Phối hợp với cách ăn mặc của tôi, Tổng Nhược Cốc chọn một áo sơ mi màu trắng thêu những hoa văn màu lam nhạt, hai người đứng một chỗ rất có xu hướng kim đồng ngọc nữ.

Hôm nay party tổ chức ở một hoa viên của biệt thự, từ quy mô có thể thấy, nó không chỉ là “party bình thường” như lời Tổng Nhược Cốc nói. Trên người tôi không có một chút chín chắn, chẳng chặc nào, mặc lễ phục đứng đấy sẽ không phù hợp, ngược lại mặc thể này lại có vẻ trẻ trung xinh đẹp. Xem ra Tổng Nhược Cốc rất hiểu tôi nha.

Người ta thường nói sợ cái gì sẽ gặp cái đó, ông Tổng Nhược Cốc thực sự tới . . .

Đó là một ông cụ khỏe mạnh, có tư thái đang trong giai đoạn “Bề trên đi thị sát con cháu”, đi hết một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng trên người tôi.

Tôi chột dạ rụt cổ lại, đi qua gọi một tiếng, “Ông.” Tổng Nhược Cốc nhéo bàn tay tôi, tỏ vẻ an ủi.

Lại nói, tinh thần ông cụ thật mạnh mẽ, ánh mắt kia, có cảm giác áp bức, tôi có cảm tưởng không có chỗ nào che giấu.

Sau khi nghe tôi gọi “ông”, ông lão gật đầu “ừ” một tiếng, ngồi xuống nói chuyện với tôi vài câu.

Trên cơ bản là ông hỏi tôi trả lời, một lát sau, về mặt ông dịu đi một chút, “Lúc rảnh đến ăn cơm.”

Từ đầu đến cuối không tỏ vẻ không hài lòng với tôi hay vừa ý Tần Tuyết Vi, sau đó còn nói tôi đến ăn cơm, đây coi như là một kiểu đồng ý chứ?

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Trước khi đi, ông cụ còn tặng tôi một món quà. Sau đó Tống Nhược Cốc lại nói cho tôi biết một bí mật. Khi thầy bói chắc chắn tôi có gương mặt vượng phu, gần đây ông cụ thường xuyên chơi cờ nói chuyện với cậu ấy.

Tôi dở khóc dở cười.

Nơi này có không ít gương mặt quen thuộc, nào là bạn thân, nào là fan hâm mộ của Tần Tuyết Vi, nào là đám bạn bè xấu xa của Lão Lục, thấy tôi và Tống Nhược Cốc cùng đến, về mặt mỗi người đều khác nhau. Đại tiểu thư từng bị tôi đánh, từ ánh mắt của cô ta tôi có thể cảm nhận được cô ta rất muốn tiến lên dạy dỗ tôi một trận nhưng không dám, vì thế tôi thản nhiên cười với cô ta.

Tống Nhược Cốc giống trống khua chiêng tay trong tay cùng tôi tới chỗ này, ý tứ rất rõ ràng, cho nên nếu có vài người còn muốn tìm tôi gây phiền phức, cũng nên suy nghĩ trước một chút.

Đương nhiên, người ở đây đều biết Tống Nhược Cốc, ai cũng chạy đến nói chuyện với cậu ấy, tôi cũng không tiện quần quýt lấy cậu ấy, tự mình ngồi trong góc phòng ăn gì đó, cũng thuận tiện thưởng thức trai đẹp gái xinh.

Lão Lục đến ngồi cạnh, đưa cho tôi ly nước trái cây, cười nói, “Kỷ Nhiên, đã lâu không gặp.”

“Ừ.” Tôi không muốn thân thiết với cậu ta quá, cũng không tiện trở mặt với cậu ta, dù sao cậu ta cũng là bạn của Tống Nhược Cốc.

“Kỷ Nhiên, tôi chúc phúc hai người.” Về mặt của cậu ta vô cùng chân thành, giơ ly rượu trong tay.

“Cảm ơn.” Tôi dùng nước trái cây chạm với cậu ta một cái, uống hai ngụm.

Sau đó toàn thân tôi khó chịu . . .

Cụ thể là cảm thấy chóng mặt, váng đầu, không nhìn rõ đường đi, cả người khô nóng, trong bụng còn có cảm giác muốn nôn mửa liên tục.

Lão Lục biến sắc, “Kỷ Nhiên, cậu sao thế?”

Tôi lắc đầu, đỡ đầu, thở dốc.

“Nếu không, tôi đỡ cậu đi nghỉ một chút.”

“Không cần.”

Ngoài miệng thì nói không cần, nhưng khi cậu ta đỡ tôi dậy, thì tôi không giãy dụa được, hoàn toàn không làm chủ được tay chân, cứ như thế bị cậu ta đỡ lên tầng.

Đầu càng ngày càng nặng, ngày hôm nay tôi chỉ uống vài ngụm rượu, không đến nỗi say thành như thế.

Nhất định là có vấn đề.

Kỷ Nhiên, tỉnh tỉnh . . .

Lão Lục đưa tôi đến một căn phòng, ánh đèn đập vào rèm cửa màu trắng, khiến tôi chói mắt.

Kỷ Nhiên, tỉnh tỉnh . . .

Tôi đưa tay lên miệng, cắn mạnh một cái, đau quá a a a a a a a a a a a a!!

Bên tai vang lên tiếng gọi tha thiết của Lão Lục, “Kỷ Nhiên, cậu đừng như thế!”

Tuy rằng đau, nhưng cuối cùng cũng tỉnh táo một chút, tôi đẩy cậu ta, chạy vào nhà vệ sinh, móc cổ, mở vòi nước chảy mạnh, sau khi nôn xong thì nghiêng người nhảy vào bồn tắm lớn bên cạnh, trong bồn nước lạnh lẽo, khiến tôi hoàn toàn tỉnh táo.

Tôi lau mặt, tức giận nhìn chằm chằm Lão Lục đứng ngoài cửa nhà vệ sinh. Dám bỏ thuốc tôi, thật chán sống!

Lão Lục ý thức được không ổn, xoay người chạy. Tôi đuổi theo, rắc. Sức của tôi không bằng cậu ta, nhưng dùng cách khiến cánh tay cậu ta trật khớp thì đơn giản.

Lão Lục đau đến nổi nhe răng, “Kỷ Nhiên, Kỷ Nhiên, cậu hãy nghe tôi nói, thuốc của cậu không phải do tôi bỏ, tôi bị oan.”

“Còn nói không phải do cậu? Làm sao cậu biết tôi bị bỏ thuốc?”

“Tôi tôi tôi tôi . . . Thật sự không phải là tôi, đây là một hiểu lầm! Cậu hãy nghe tôi giải thích!”

Kể ngu mới nghe cậu ta giải thích. Tôi lật người cậu ta lại, chùm chìa khóa của cậu ta bật ra, trên đó có con dao Thụy Sĩ. Người này thích dao, cậu ta từng khoe với tôi một lần.

Tôi mở lưỡi dao gấp, khoa tay múa chân trước mặt cậu ta, lưỡi dao chạm vào da mặt cậu ta, khiến cậu ta sợ run rẩy, “Đừng, đừng đừngđừngđừng như vậy! Xin cậu đừng hủy dung tôi, tôi còn cần khuôn mặt đẹp trai này!”

“Được, vậy cậu nói xem, tôi nên cắt ở đâu? Cậu tự mình chọn đi”

Cậu ta suy nghĩ một chút, dè dặt hỏi, “Ruột thừa.”

“ . . . “ Tay của tôi dờ xuống dưới, cuối cùng lưỡi dao dừng ở quần cậu ta.

“Đừng mà a a a a a!!!” lão Lục điên cuồng di chuyển về phía sau, tránh né lưỡi dao.

“Đừng lộn xộn chứ,” tôi cười nhạt, uy hiếp cậu ta, “Dao không có mắt.”

Cậu ta quả nhiên dừng lại, nằm trên đất thở dốc, sắc mặt đỏ bừng, đầu đầy mồ hôi, cũng không biết là vì đau hay là bị dọa sợ, “Kỷ Nhiên, tôi sai rồi mà, tôi thực sự sai rồi, tôi không dám nữa, cậu đại nhân độ lượng, tha cho tôi lần này đi.”

“Ngại quá, tôi là tiểu nhân, lòng dạ hẹp hòi,” tôi cười nói, lưỡi dao rung rung, “Lão Lục à, cậu nói cậu trưởng thành như thế này, chơi đùa gây tai họa cho biết bao nhiêu cô gái, vậy cũng được tính là vũ khí sát thương quy mô lớn đi. Để thế giới hòa bình, ngày hôm nay tôi đành miễn cưỡng tiêu hủy.”

“Đừng đừng đừng, ngàn lần đừng, trò đùa này không thể chơi bậy được! Cậu bỏ dao xuống trước được không, cậu muốn gì cũng được!”

“Tôi chỉ muốn sau này cậu bớt tôi, đây là lần cuối cùng. Nếu còn lần sau, tôi nhất định sẽ nghĩ cách khiến cậu phải làm giải phẫu triệt sản.Cậu yên tâm, dao pháp của tôi rất tốt, thành tích khóa học giải phẫu còn được 90 điểm.”

“Không dám, không dám, tuyệt đối không có lần sau.”

Tôi vứt dao xuống đất, lão đảo rời khỏi phòng. Tuy vừa nãy đã nôn ra thuốc, dội nước lạnh, nhưng thể lực tiêu hao, lúc rời đi hai chân tôi như nhũn ra, sau khi ra khỏi cửa ngồi thẳng xuống đất.

34. Chương 34: “tớ Muốn Ở Cạnh Cậu Mãi Mãi.”

Ngoại trừ toàn thân không có sức, trên người tôi còn bốc lên hơi nóng, luồng khí nóng sinh ra từ trong cơ thể, đi về chân tay, toàn thân nóng bức, mồ hôi bê bết, mạch máu cũng đập thành thịch, rất khó chịu.

Tôi thở gấp, gọi điện thoại cho Tống Nhược Cốc.

“A lô, Kỳ Nhiên, cậu đang ở đâu.”

“Tống Nhược Cốc, tớ khó chịu.”

“Cậu làm sao thế? Cậu đang ở đâu?” Giọng nói của Tống Nhược Cốc lộ ra vẻ lo lắng.

Lỗ mũi tôi ê ẩm, “Tớ đang ở trên tầng, cửa phòng 6208. Cậu mau tới đây đi.”

Tôi mới tắt điện thoại đã thở dốc vài lần, Tống Nhược Cốc nhanh chóng chạy đến, bởi vì vận động kịch liệt nên hơi thở của cậu ấy hơi hỗn loạn. Vừa nhìn thấy tôi trên mặt đất, sắc mặt của cậu ấy nhanh chóng đen sì giống như mưa giông mùa hè, trong mắt gần như phun lửa.

Tôi biết bộ dạng tôi bây giờ chắc chắn là không hay ho gì, chân trần, cả người ướt đầm, váy sau khi bị ướt trở thành trạng thái nửa trong suốt dính trên người, trên tay còn có vết thương . . .

Tôi mệt mỏi cười với Tống Nhược Cốc, “Cậu đã đến rồi.”

Cậu ấy cúi người ôm tôi, tức giận trên mặt trở thành yêu thương, “Xảy ra chuyện gì?”

Tôi dựa vào lòng cậu ấy, toàn thân thả lỏng. Ngực cậu ấy còn ấm áp hơn bình thường một chút, tôi thở dài một hơi, “Tớ không sao.”

Cậu ấy đưa tôi đến bệnh viện, sau khi tiến hành kiểm tra, cơ thể tôi không chỉ có thuốc ngủ, còn có thuốc kích dục, Chẳng qua thứ tôi ăn phải, không mạnh như thứ chiếu trên tivi, ngoại trừ khiến cơ thể đổ mồ hôi, cũng không tạo ra xúc động khi gặp người khác, phản ứng với thuốc kích dục không rõ rệt nhưng phản ứng với thuốc ngủ lại mạnh mẽ.

Đương nhiên, cũng có thể là bởi vì tôi nôn đúng lúc, cho nên được tính bị giảm đi, Thật ra lúc tôi được đưa đến bệnh viện cũng không còn gì đáng ngại, chẳng qua vừa rồi lăn qua lăn lại, cho nên bây giờ chân tay mềm nhũn. Bác sĩ dặn dò vài câu rồi đi, một lát sau, một chị y tá chạy vào nói cho chúng tôi biết, bởi vì thiếu giường bệnh, cho nên hôm nay tôi nên xuất viện.

Sau khi tiễn chị y tá nói nhiều ra ngoài, sắc mặt Tống Nhược Cốc trầm xuống, cậu ấy dịu dàng sờ trán tôi, nhú mày hỏi, “Rốt cục là ai làm?”

Thực ra tôi cũng đang do dự có nên nói rõ đầu đuôi cho Tống Nhược Cốc hay không, dù sao Lão Lục và cậu ấy cũng là bạn bè, tôi lo lắng cho cậu ấy, không hi vọng cậu ấy và bạn bè ầm ĩ đến nỗi bế tắc. Ngoài ra tôi cũng đã giáo huấn Lão Lục rồi, khiến cậu ta ném mũ. Chắc chắn sau này cậu ta sẽ không dám tìm tôi, như thế chuyện này cũng nên cho qua.

Đang do dự thì Lão Lục đã ra chiêu trước, cậu ta chắc được người cứu ra ngoài, đầu tiên gọi điện thoại cho Tống Nhược Cốc, trong điện thoại khóc lóc thảm thiết kể lể bản thân hối hận xấu hổ nhường nào, rồiOan uổng làm sao.

Nói cách khác, cho tới lúc này, cậu ta vẫn còn đang phủ nhận thuốc là do cậu ta bỏ.

Tống Nhược Cốc mở loa ngoài, cho nên lời của cậu ta tôi nghe được toàn bộ. Thế nhưng tôi vừa nghe vừa , vì mỗi câu cậu ta nói đều có hiệu quả gấp đôi, cái này có thể sánh ngang với đàn nhị, cảm giác này giống như có người nói chuyện rồi cầm theo cả đàn loa.

“Điện thoại của cậu hỏng rồi à?” Tôi hỏi Tống Nhược Cốc.

Hiển nhiên cậu ấy cũng rất kinh ngạc, cầm điện thoại lên nhìn một cái, nhấn nút tắt loa ngoài.

Điện thoại lại yên tĩnh từ bên ngoài phòng bệnh lại truyền đến tiếng kêu gào, “Cốc, nể mặt tôi hồi bé cấn súng cho cậu, cậu tha cho tôi lần này đi.”

. . . . Hóa ra người ta ở ngoài cửa.

Tôi trong phút chốc cảm thấy sợ hãi, “Cậu ta cấn súng cho cậu? Hai người bọn cậu không biết chuyển đến từ thời nào thế?”

“Súng đồ chơi.” Tổng Nhựt Cốc xoa xoa thái dương, giật cửa phòng bệnh, bên ngoài truyền đến tiếng y tá quát lớn, “Chỗ này là bệnh viện, không được gây tiếng động lớn.”

“Không dám không dám,” Lão Lục cười như làm lành, nhìn theo bước y tá, bản tính vẫn chưa thay đổi, “Em gái, em thật xinh đẹp.” Cậu ta nói, nhìn thoáng qua Tổng Nhựt Cốc, “Cốc, sao cậu lại ở chỗ này.”

Trong giọng nói Tổng Nhựt Cốc lộ ra vẻ âm u, “Lời này hẳn tôi nên hỏi cậu mới đúng, cậu ở chỗ này làm gì?”

Lão Lục cẩn thận nhìn về phía giường bệnh. Trên vai cậu ta đeo quần băng, hai cánh tay không thể cử động, nhìn xa giống như một tác phẩm có khuyết điểm, mới nhìn rất buồn cười, đi sau còn có hai người bạn, giống như bảo vệ, thấy cậu ta nhìn về phía bên này, hai người họ cũng thò đầu nhìn vào.

“Cậu phải hỏi cô ấy.” Lão Lục u oán nhìn tôi, bởi vì tay không thể cử động, cho nên chỉ có thể dùng ánh mắt lên án.

Tôi cười ha ha nhìn cậu ta.

Tổng Nhựt Cốc bỏ qua đuôi chó của Lão Lục, “Trước khi tôi đánh cậu, cậu xin lỗi Kỷ Nhiên trước đi.”

“Tôi đã nói xin lỗi, không tin cậu hỏi cô ấy xem,” Lão Lục tủi thân nhìn Tổng Nhựt Cốc rồi lại nhìn tôi một cái, “Hơn nữa, cậu biết cô ấy làm gì tôi không?”

Tổng Nhựt Cốc siết nắm tay một cái, “Không biết, nhưng tôi biết cậu làm gì với cô ấy.”

“Lầm lầm lầm lầm hiểu lầm! Đây là hiểu lầm!” Lão Lục vèo một cái chạy ra phía sau người bạn,

“Là cậu ta, tất là đều là do cậu ta.”

Người bạn kia tiến lên một nước, cười làm lành nói, “Đúng thế, Cốc, chuyện này chỉ là nhầm lẫn.

Thuốc kia là do tôi mang tới, không phải để Kỷ Nhiên ăn. Thực ra tôi . . . “

Cậu ta vừa ý một cô gái lạnh lùng, lâu rồi không có kết quả, không thể làm gì khác ngoài chuyện dùng thủ đoạn đối phó với cô ấy, kết quả là vừa mới bỏ thuốc, ly nước trái cây không biết bị Lão Lục mang đi từ khi nào . . .

Tên nhóc này giải thích mặt không hề đổi sắc, tim không hề đập nhanh, không hề có suy nghĩ áy náy nào, giống như bỏ thuốc là thủ đoạn hợp tình hợp pháp trong tình yêu. Thế giới quan này thật thần kỳ, khiến tôi hoàn toàn không biết gì đã đủ hiểu rồi.

Nhưng cho dù lời cậu ta nói là sự thật, chuyện này cũng không thể thay đổi được chuyện Lão Lục nhân cơ hội ăn đậu hũ của tôi. Cậu ta sau đó chắc chắn đoán được tôi trúng thuốc, tuy rằng ngu ngơ nhưng đã tính toán ngư ông đắc lợi.

Vì thế tuy rằng có anh em giải thích, Lão Lục lo lắng cũng không thừa, tiếp theo để lại câu “Kỷ Nhiên, cậu giữ gìn sức khỏe, sau này tôi lại đến thăm cậu,” rồi bỏ chạy.

Bọn họ đi rồi, tôi nhìn Tổng Nhựt Cốc, nghĩ thầm, có một đám bạn bè hư hỏng như thế, người này vẫn nghiêm túc như thế, đúng là không hề dễ dàng, thật đáng mừng, thật đáng mừng.

Tổng Nhựt Cốc ngồi bên giường bệnh, kéo tôi vào lòng nhẹ nhàng vỗ về tóc tôi, giọng nói tràn ngập áy náy, “Kỷ Nhiên, xin lỗi.”

“A, cậu đang nói mặt nào?”

“Tớ . . . không bảo vệ tốt cho cậu.”

Tôi ngẩng đầu, khẽ hôn cằm cậu ấy, “Phòng được quân tử, không phòng được tiểu nhân, lần này chỉ là ngoài ý muốn, cậu không cần tự trách. Hơn nữa cậu đối với tớ đủ tốt rồi, tốt đến nỗi ngoài cậu ra giờ ai tớ cũng không vừa mắt .”

Cánh tay cậu ấy siết chặt, “Tớ không cho phép trong mắt cậu có người khác.”

“Biết rồi, biết rồi,” tôi cọ cọ ở cổ cậu ấy, cười nói, “Hơn nữa cậu xem tớ yếu đuối, nhỏ bé sao?”

Tớ có thể tự chăm sóc bản thân, lần này không dạy dỗ cậu ta như trước nữa. Cậu có muốn biết tớ làm gì cậu ta không?”

Sau đó tôi liền mang đầu đuôi chi tiết mọi chuyện không sót tí nào kể cho Tống Nhược Cốc. Cậu ấy nghe xong vừa đau lòng vừa buồn cười, càng không ngừng hôn tôi, “Kỷ Nhiên, tớ ngày càng thích cậu, phải làm sao bây giờ.”

“Không có chuyện gì, tớ cũng rất thích bản thân mình.”

Tuy rằng Tống Nhược Cốc nói với Lão Lục, “Trước khi tôi đánh cậu, cậu xin lỗi Kỷ Nhiên trước đi.” nhưng cậu ta không nói Lão Lục xin lỗi tôi xong sẽ không đánh, cho nên . . . cậu ta đánh cho Lão Lục một trận.

Hơn nữa cậu ấy ra tay độc ác, lúc đó vết thương của Lão Lục còn chưa lành lại, lại thêm vết thương mới, lần thứ hai vào bệnh viện.

Lúc xuất viện lần hai, chuyện này không biết sao lại truyền tới tai bố Lão Lục, người này từ trước đến nay vẫn là quân nhân nghiêm khắc, kỷ luật lại là ông bố không nói nhiều, dùng dây lưng đánh đuổi con trai ra khỏi nhà, vì thế Lão Lục xuất viện chưa đến ba ngày lại vào tiếp.

Trong hai tháng ngắn ngủi liên tiếp vào viện ba lần, hơn nữa lần nào cũng nặng hơn lần trước, bác sĩ y tá trong bệnh viện nhanh chóng thân thiết với Lão Lục, mấy vị y tá hay buồn chuyện, hỏi thăm Lão Lục, “Xã hội đen bọn cậu phụ cấp tay chân có tốt không?” Lão Lục đỡ khóc đỡ cười.

Lần sau tôi thấy Lão Lục, là lúc cậu ta mới xuất viện sau chấn thương tham gia một buổi tụ tập, cậu ta và người bạn bỏ thuốc cùng đến, muốn chính thức xin lỗi tôi và Tống Nhược Cốc. Đương nhiên loại chuyện bắt nạt bạn gái bạn bè này cũng hơi tế nhị, cho nên trong lòng mọi người tự hiểu.

Lão Lục tuy vết thương đã lành, nhưng rõ ràng gầy đi một vòng, thấy tôi như chuột thấy mèo, tâm tình tôi tốt, nên cũng tha thứ cho cậu ta. Nhưng Tống Nhược Cốc lại nghiêm túc nói cho cậu ta biết, “Tuy bây giờ tôi còn coi cậu là bạn bè, nhưng chuyện này không thể cứ thế mà bỏ qua. Tôi cho cậu ghi sổ, sau này cậu còn có tâm tư nào không nên có, hai ta coi như không biết nhau.”

Lão Lục cười lạnh đáp lời. Một lát sau, cậu ta kéo Tống Nhược Cốc ra ngoài, vừa nhìn là biết ngay có lời riêng muốn nói.

Trực giác cho tôi biết nội dung trò chuyện của bọn họ có liên quan đến tôi, . . . cho nên tôi vô sỉ chạy ra nghe lén.

“Cốc, tôi chính thức thông báo với cậu, tôi thực sự thích Kỷ Nhiên, cảm giác này . . . không giống với các cô gái khác, lần đầu tôi có cảm giác như thế.”

“Lão Lục.” Âm thanh của Tống Nhược Cốc tràn ngập ý tứ cảnh cáo.

“Cậu chờ một chút, tôi còn chưa nói xong mà . . . Kỷ Nhiên thực sự là một cô gái có sức quyến rũ, người khác thích cô ấy cũng là chuyện bình thường, cậu không cần phải như thế. Cậu hãy nghe tôi nói, thực ra trước kia tôi hoàn toàn không ngờ cậu lại để ý đến cô ấy, nghĩ hai cậu bên nhau rồi cũng thôi, cho nên mới làm sai một chuyện.”

“Tôi rất nghiêm túc.”

“Bây giờ tôi đã nhận ra. Cậu xem đi, con người tôi rất đào hoa, luôn không quản được nửa dưới của mình, Kỷ Nhiên và bạn gái trước của tôi khác nhau, cô ấy . . . quá sạch sẽ, hoàn toàn không phải giả vờ. Nói như thế nào nhỉ, nói chung, tôi không xứng với cô ấy.”

Trong lòng tôi nghĩ, cậu ta đương nhiên không xứng với tôi, cậu ta gây tai họa cho nhiều cô gái như thế, kiếp sau nhất định sẽ đầu thai thành kiếp gián cái, tôi sẽ giơ dép đập chết nữ hiệp gián, cậu ta làm sao mà xứng đôi với tôi.

Lão Lục thở dài, “Cho nên nói, chỉ có cậu và cô ấy mới xứng đôi. Hai người ở một chỗ hạnh phúc nhé.”

“Không cần cậu lo lắng, nhất định sẽ hạnh phúc.”

“Yên tâm đi, tôi thật sự sẽ không cướp cô ấy với cậu.”

“Cậu muốn cướp cũng không được,” Tống Nhược Cốc dừng lại một chút, bổ sung thêm một câu, “Không ai có thể cướp cô ấy đi.”

Lão Lục cười nói, “Vậy nếu như cô ấy thích người khác thì sao. Đừng đừng đừng tôi chỉ đùa một chút.”

Tôi không nghe trộm nữa, rón ra rón rén trở lại, thầm nhủ, Tống Nhược Cốc sao lại không nghĩ đến chuyện này . . . cho nên cậu ấy mới dùng dụ dỗ giữ tôi, khiến tôi không rời khỏi cậu ấy.

Lúc party kết thúc, tôi và Tống Nhược Cốc sóng vai đi trong đêm. Hai người trên đường đều im lặng, Tống Nhược Cốc đột nhiên hỏi, “Đang nghĩ gì thế, vẫn không vui vẻ sao?”

Tôi đứng lại, chấp tay sau hông nhón chân lên, hôn nhẹ trên mặt cậu ấy một cái, “Tống Nhược Cốc.”

“Ừ.”

“Tớ muốn ở cạnh cậu mãi mãi.”

Cậu ấy kéo tôi vào lòng, cười, “Nói thừa.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-nhuoc-coc-ten-bien-thai-em-thich-anh>